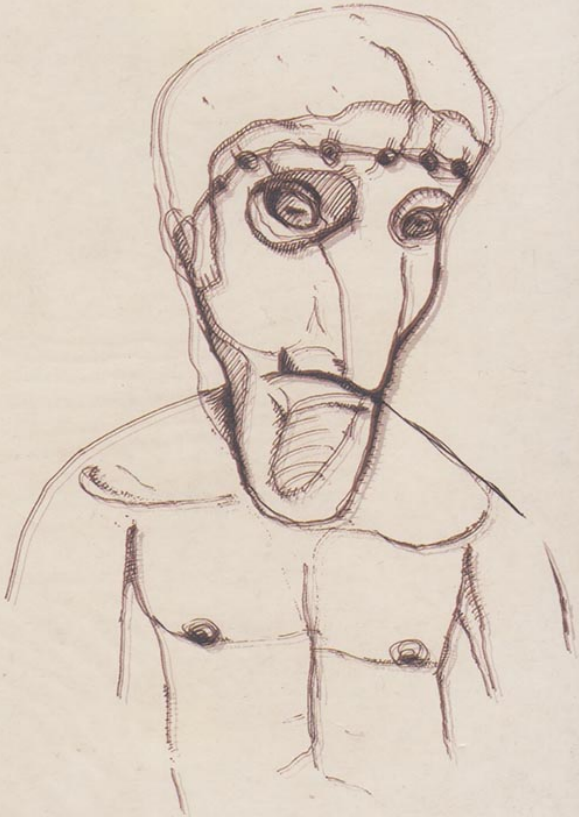
insandan öte

Theodore Sturgeon

6[45] bilim kurgu

ALTIKIRKBEŞ

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 79
Bilim Kurgu Dizisi – 5
Theodore Sturgeon – More Than Human, 1953, 1981
Türkçesi: Deniz Akoğlu
1. baskı: Ağustos – 1999

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı / Çetin Şan

Yayına Hazırlayan
Çetin Şan

Kapak Tasarımı
2 Tasarım
Mehmet Ulusel / Erol Egemen
Ayşe

Dizgi
Altıkırkyedi

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdır. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
Konuşma Adresi: (0.222) 221 88 02

Theodore (Edward Hamilton Waldo) Sturgeon
(26 Şubat 1918, Staten Island, New York – 8 Mayıs 1985, Eugene, Oregon)

New York City'de, New York'un taşrasında ve Los Angeles'da yaşadı. 1939 yılından itibaren öykücü ve romancı olarak, bireylerin telepati yoluyla birleştirilmesi teması üzerinde, bilim kurgu çalışmaları kaleme aldı.

İnsandan Öte ile "Uluslararası Fantasy Ödülü"nü kazandı. "Slow Sculpture" adlı kısa öyküsüyle Hugo ve Nebula ödülleri kazandı.

"Dünya Fantasy Ömürboyu Başarı Ödülü" sahibi olan yazarın roman ve öykü kitapları arasında *Venus Plus X; To Marry Medusa* (*The Cosmic Rape* adıyla da yayınlandı); *The Dreaming Jewels; The Golden Helix* öne çıkar.

kişisel toplantı notları . . .

I. /

"ayır bizi boğaziçi. . . ayır bizi boğaziçi . . . ayır bizi boğaziçi"
bir mahalle arkadaşımın ürettiği popüler nakarat.

kadıköy kuralları: lodos etkisi altında, evde oturup kral tv kliplerine bakarken dikkatli olmazsanız, nakarat adı verilen seslerin etkisiyle yapmanız pek de gerekmeyen şeylerden uzaklaşıp, olabildiğince fazla sigara içerek[1], geçmişin dehlizlerinde gezinir, şansınız varsa uyuklayabilirsiniz. bazen bir nakarattan uzak durmak, şimdiki zamanı yaşabilmeniz için size epey süre kazandırabilir.

1– gittiğimde geride ne kalacağını bilmiyordum. bu her sağlıklı erkeğin öğrenmesi gereken bir ritüel, bir tören. bilginin hiçbir işe yaramadığını gözlerine baktığımda anlamıştım. uzaklaşıp 'yeni biriyle yeniden' isteği, her şeyi kavuruyor. birtakım bar sahneleri çakıp durmakta. biranın bardağın içinde, elin bardağın üstünde duruşu. eski, anlık bir kadınımın evinden ayrılırken, erkeğinin gülümseyen elini sıkma anına benzeyen birkaç anı parçası gereksiz bir hırçınlık içinde. bazen *"maç bittiğinde sahadan ayrıl"* kuralını unutuyorum. kadıköy kuramları üzerine çalıştığım dönemde geliştirdiğim ve yeşil bir masa örtüsüne eğilip söylediğim *"kaybettiğin maçın ardından tribünlere bakma, üzülürsün"* sözü geçerliliğini korumakta. siyah beyaz bir şarkının içinden, saçlarını topladığın kemik çubuğu görüyorum. koyu ve biçimli bir bedenin yanından kalkarak banyoya, suya ulaştığım an, boğaziçi görevini yapıyor. her şey yeni baştan. *"yeni bedenlerin, eski düşlere iyi geldiğini"* söyleyen ben, bir nakaratın önünde başımı eğerek lodosun etkisini izliyorum. mşş şimdi asker. bense burada, balkonda. insanların hareketleriyle ve eylemleriyle sınıflandırıldığı bugünlerde, balkondan sokağa bakarak zaman geçirmeyi seçmek, gülümsemeden yollarda yürüyerek, kent kalabalığını zorlamak.

Ç.
kentte yaşıyor ve hâlâ

II . /

Haklısınız her şey çok güzeldi, sizler de güzel insanlarsınız, ama ayran için aynı şeyleri söyleyemiyeceğim!
Beklenmedik anlardaki serzenişler antolojisinden/1989/kış/İST

'Okaliptus tüm suyu emer' dedi, kızartmasına biraz daha yoğurt koyarken. Bütün gün kahvenin serin çardağı altında oturmuş, belli belirsiz esen rüzgârın kıpırdattığı küçük sarmaşık yapraklarının her tarafa düşen sonsuz gölgesi yüzlerini okşayıp durmuştu. Son birer çay isteyip kalkmaya hazırlandıklarında açılmıştı bu konu. Üstündeki tişörtte resmi bulunan adamın yıllar önce gri bir şehirde söylediği sözleri mırıldanmaya başladı *"some girls bigger than others"*, bunu hiçbir zaman fark etmedi. O esnada yanından geçen adamı da. Yağmurlu bir Kadıköy akşamında yürür gibi başını omuzları arasına çekmiş, hafif öne eğilmiş, adımlarını seyrederek yürüyordu. Bakkalın önüne geldiğinde duraksayıp içeri girdi. Üç şişe koyu bira, biraz beyaz peynir ve ekmek alıp bahçe kapısından içeri girdi. Bakkaldan çıkarken 'yaşlı osuruk' diye söylenmiş, evin kapısını açarken üstüne sıçramaya çalışan köpeğe 's.ktir git' diye bağırmıştı. Üzüm, beyaz peynir, hafif esmer ekmek ve koyu biradan oluşan akşam yemeğini yediğinde, kısa bir süre önce akşam yemeği yemiş olduğunu fark etti. O esnada evinin önünden geçen grubun içindeki kadını fark etmesi zaten olanaksızdı. Yalnızca köpek yattığı yerden kalkmadan birkaç kez havladı. Üst üste yediği iki akşam yemeğinin verdiği rahatsızlıkla *'insanın kendini aldatamamasından daha kötü bir şey olamaz'* diye düşündü. Bu da çok normal.

K.
K. adına

insandan öte

•

theodore sturgeon

türkçesi: deniz akoğlu

altıkırkbeş yayın
istanbul, 1999

birinci bölüm
muhteşem alık [1]

1.– Alık: Doğuştan aptal. (Zekâ yetersizliği en aşağı düzeyde olan. Osmanlıcası Ebleh; İngilizcesi Idiot.

Zekâ Bölümü (IQ) standartlarına göre:

0 – 24 :	Alık (İdiot)
25 – 49 :	Budala (Embesil)
50 – 69 :	Ahmak (Moron)
70 – 79 :	Düşük Zekâlı
80 – 89 :	Düşük Orta Zekâ
90 – 109 :	Normal Zekâ
110 – 119 :	Zeki
120 – 129 :	Çok Zeki
130 – 139 :	Üstün Zekâlı
140 – :	Dahi

Toplumun yaklaşık yarısını normal zekâlılar oluştururken 79 gerizekâlılık sınırını oluşturmaktadır. *Ruhbilim Sözlüğü*, Orhan Hançerlioğlu; *TDK – Ruhbilim Terimleri Sözlüğü*, Dr. Mithat Enç.)

Zekâ: Kavramlar ve algılar yardımıyla nesneler arasındaki ilişkiyi kavrayan zihinsel işlev. Farklı tanımları olmasına karşın, zekâyla ilgili kuramların tümü zekânın gelişmiş bir beceriden çok geliştirilebilecek bir kapasite ya da potansiyel olduğu ve biyolojik temellerinin bulunduğu noktalarında birleşir. Zekânın toplumsal başarıya dönüştürülebilmesini sağlayan mekanizma henüz yeterince anlaşılamamıştır. Öte yandan doğuştan gelen zekânın değerlendirilmesi için bilinen bir yöntem yoktur. y.h.n.

Alık, açlığın beyaz şimşeği ve korkunun titreşimiyle işaretlenmiş siyah ve gri bir dünyada yaşardı. Giysileri eski ve yamalıydı. Kavalkemiği bir keski gibi dışarı fırlamış, yırtık paltosunun içinde kaburga kemikleri bir yumruğun parmakları gibi görünürdü. İnce ve uzun boyluydu. Gözleri durgun, yüzü ölüydü.

Erkekler ondan uzaklaşır, kadınlar ona bakmaz, çocuklarsa durup onu izlerdi. Alık için önemli değildi bu. O kimseden bir şey beklemezdi. Beyaz şimşek çaktığı zaman beslenirdi. Becerebildiğinde karnını doyurur, beceremezse aç kalırdı. Bunlardan hiçbirini yapamadığı zamanlarda onunla yüz yüze gelen ilk kişi tarafından beslenirdi. Alık, bunun neden olduğunu hiçbir zaman bilmedi, hiçbir zaman merak etmedi. Dilenmedi. Sadece ayakta durur ve beklerdi. Birisi onunla göz göze geldiğinde eline bozuk para, bir parça ekmek veya meyva sıkıştırırdı. O, yerken iyilik eden kimse de rahatsız olmuş bir şekilde aceleyle uzaklaşırdı, bir şey anlamadan. Bazen sinirli sinirli onunla, bazen de birbirleriyle onun hakkında konuşurlardı. Alık, sesleri duyardı ama bu seslerin onun için hiçbir anlamı yoktu. Bir yerlerin içinde yaşardı, ayrık ve söz ile anlam arasındaki küçük bağlantı kopuk. Gözleri mükemmeldi ve gülümsemeyle çirkin bir ifade arasındaki farkı kolaylıkla ayırt edebilirlerdi; ama bu ifadelerin hiçbiri, başkalarının duygularını anlama yeteneğinden bu denli yoksun ve hiçbir zaman gülmemiş, hiçbir zaman yüzüne çirkin bir ifade yerleştirmemiş, bu yüzden de neşeli ya da kızgın kişilerin duygularını anlamayan bir yaratığın üzerinde etki bırakamazdı.

Kendini idare etmeye yetecek kadar korkusu vardı. Bir şeyleri sezme yeteneğinden yoksundu. Kaldırılan sopa, havaya atılan taş onu habersiz yakalardı. Ama bunlar ona değdiğinde tepki verirdi. Kaçardı. İlk darbede kaçmaya başlar ve darbeler durana dek kadar kaçmaya çalışırdı. Fırtınalardan böyle kaçtı, düşen taşlardan, insanlardan, köpekler, trafik ve açlıktan.

Tercihi yoktu. Kendini nerede bulursa orada yaşadığı için her yerde yaşadığından çok ormanda yaşadı.

Onu dört kez hapse atmışlardı. Bu, onun için ne önemli, ne

de onu değiştirebilecek bir olaydı. Bir keresinde bir mahkûm tarafından feci şekilde dövülmüş, diğerinde gardiyanın biri tarafından daha kötü dövülmüştü. Diğer iki seferdeyse açlık vardı. Yemek olduğu ve kendi başına bırakıldığı zamanlarda orada kaldı. Kaçma zamanı geldiğindeyse kaçtı. Kaçma araçları onun dış kabuğundaydı; kabuğun taşıdığı içteki şey bunları önemsemedi ya da idare edemedi. Zamanı geldiğinde bekçi veya gardiyan kendini Alık'la ve onun dönen tekerleklerin merkez noktası gibi görünen gözleriyle yüz yüze bulurdu. Kapılar açılır, Alık gider ve her zamanki gibi ona yardım eden kişi de oldukça tedirgin olmasına rağmen başka bir şey, herhangi bir şey yapmaya başlardı.

O tamamen bir hayvandı – insanlar arasında bulunması onur kırıcı olan bir şeydi. Fakat çoğu zaman o, insanlardan uzak kalan bir hayvandı. Ormandaki bir hayvan olarak, bir hayvan gibi çok zarif hareket ederdi. Bir hayvan gibi öldürürdü, nefret ve zevk olmaksızın. Bir hayvan gibi yerdi, bulabildiği yenilebilir her şeyi. Yiyebildiği zaman sadece yeteri kadar yerdi, asla fazla değil. Bir hayvan gibi uyurdu, insanların bulunduğu yöne doğru yüzünü dönerek, sağlıklı ve hafif; insan için uyku bir kaçıştır, ama hayvanlar uykudan kaçmaya hazırdır. Onda, artık kedi köpek yavruları gibi oynaşmayan bir hayvan olgunluğu vardı. Mizahtan ve neşeden de yoksundu. Dünyası terör ve rahatlık arasında gidip gelirdi.

Yirmi beş yaşındaydı.

Bir şeftalinin çekirdeği veya bir yumurtanın sarısı gibi, içinde başka bir şey taşırdı. Eylemsiz, alıcı, uyanık ve canlı olan bu şey, bir şekilde hayvan kabuğuna bağlıysa da, bu bağlantıyı bilmezlikten gelirdi. Varlığını Alık'tan alır, bunun dışında da Alık'ın farkında olmazdı. Alık genellikle açtı fakat aşırı derecede açlık çektiği çok az olurdu. Çok açlık çektiği zaman içteki şey belki biraz büzülürdü fakat kendi büzülmesini çok zor fark ederdi. Alık öldüğünde o da ölecekti ama bu olayı bir saniye ertelemek için hiçbir dürtüsü yoktu.

Alık için özel bir görevi yoktu. Dalak, böbrek veya böbreküstü bezi – bunların hepsinin belli görevleri ve bu görevler için en uygun durumlar vardır. Fakat bu öyle bir şeydi ki sadece aldı ve kaydetti. Bunu sözcükler veya herhangi bir kodlama

sistemi, çeviri, çarpıtma veya dışarı uzanan teller olmadan yaptı. Ne aldıysa aldı, dışarıya hiçbir şey vermedi.

Bütün çevresinde, onun özel duyularına bir mırıltı, bir gönderme vardı. Kendini bu mırıltıların içine soktu, hepsini içine topladı. Belki birbirleriyle karşılaştırdı ve sınıflandırdı veya belki de sadece doyurdu, ihtiyacı olanı alıp geri kalanı bir şekilde attı. Alık farkında değildi. İçindeki şey . . .

Sözcükler olmaksızın: *Hafif bir ıslaklık geldiğinde ılık fakat yeterli değil.* (Üzgünce): *Bir daha asla karanlık olmayacak.* Bir zevk hissi. Kurnaz bir ezme duygusu ve *Pembeyi, gıcırtılıyı götür. Bekle, bekle geri dönebilirsin, evet, geri dönebilirsin. Farklı, fakat en az farklı olduğu kadar iyi.* (Uykulu hissederek) *Evet, bu o! Bu - oh!* (Alarm) *Çok ileri gittin, geri gel, geri gel.* (Bir dönüş, ani bir duruş, bir eksik "ses".) . . . *Acele ediyor, daha hızlı, daha hızlı, beni taşıyor.* (Yanıt): *Hayır, hayır acele eden bir şey yok. Durgun; bir şey seni aşağı çekiyor, hepsi bu.* (Hiddet): *Bizi duymazlar, aptal . . . Duyarlar . . . Duymazlar, sadece çığlık, sadece gürültüler.*

Sözcükler yoktu aslında. Etki, sıkıntı, diyalog. Korkunun yayılması, yoğun bilinç alanları, tatminsizlik. Yüzlerce, binlerce sesten yükselen mırıltı, gönderme, konuşma, paylaşma. Oysa hiçbiri Alık için değil. Onunla ilgili hiçbir şey, işine yarayacak hiçbir şey yok. O içindeki kulaktan habersiz, çünkü onu kullanmıyor. O, insanın kötü bir örneği ama bir insan; ve bunlar henüz duyulmaya çalışmaktan vazgeçmemiş çocukların, çok genç çocukların sesleriydi. *Sadece çığlıklar, sadece gürültüler.*

Bay Kew iyi bir babaydı, babaların en iyisi. Bunu on dokuzuncu doğum gününde kızı Alicia'ya da söyledi. Dört yaşından beri Alicia'ya bunu söylerdi. Küçük Evelyn doğduğunda Alicia dört yaşındaydı ve anneleri, can çekişmesinden ve korkusundan daha güçlü olan kızgınlığı en sonunda uyarılmış olarak öldüğünde babasını lanetlemişti.

Sadece iyi bir baba, babaların en iyisi, ikinci çocuğunu kendi elleriyle dünyaya getirebilirdi. Sıradan bir baba, bir çocuk ve yeni doğmuş bir bebeği bu kadar şefkatle ve böylesine bakıp büyütemezdi. Hiçbir çocuk Alicia kadar kötülükten korunmamıştı ve o güçlerini babasıyla birleştirdiği zaman kuvvetli, saf

bir yapı ortaya çıkardı. "Üç kez damıtılmış saflık" dedi Bay Kew, Alicia'ya, on dokuzuncu doğum gününde. "Ben iyiyi kötüden öğrendim ve sana sadece iyiyi öğrettim. Bu iyi öğrenim senin iyi yaşamanı sağladı. Senin yaşam tarzın Evelyn'in yıldızıdır. Ben var olan tüm kötülükleri bilirim, sen de kaçınılması gereken tüm kötülükleri; ama Evelyn hiçbir kötülüğü bilmez."

On dokuz yaşındaki Alicia, tabii ki bu "yaşam tarzı", "damıtma", "iyi" ve "kötü" kavramlarını anlayacak olgunluğa sahipti. On altı yaşındayken babası ona bir kadınla yalnız kalan bir erkeğin nasıl çılgına döndüğünü, vücudunda zehirli terin nasıl oluştuğunu, erkeğin bunu nasıl kadının üzerine sürdüğünü ve bunun kadının teninde nasıl bir dehşete neden olduğunu anlatmıştı. Kitaplarında bu haldeki insan derisinin fotoğrafları vardı. Alicia on üç yaşındayken babasına bir problemini anlattı, babası da gözyaşları içinde ona bunun nedeninin kendi vücudunu keşfetmeye başlamış olması olduğunu söyledi; bu gerçekten de doğruydu. Alicia itiraf etti, babası da onun bedenini bir bedeni olmamış olmasını dileyene kadar cezalandırdı. Alicia bir daha böyle düşünmemek için çok çabaladı, fakat kendine rağmen yine de düşündü, babası da pervasız etini eğitmek konusunda düzenli bir şekilde ve pişmanlıkla ona yardımcı oldu. Sekiz yaşındayken, babasında da olan harika resimlerdeki o beyaz gözlerin körlüğüne maruz kalmaması için, babası ona karanlıkta yıkanmayı öğretti. Altı yaşındayken babası onun yatak odasına Melek adında bir kadınla, Şeytan adında bir erkeğin resimlerini asmıştı. Kadın gülümsüyordu ve avuç içleri yukarıya dönüktü, erkekse kollarını kadına doğru uzatmıştı, elleri çengel gibiydi ve göğüs kemiğinden dışarı sipsivri çıkan ıslak, eğri bir bıçak vardı.

Ağaçlıklı bir tepenin üzerindeki kasvetli bir evde tek başlarına yaşarlardı. Eve giden düzgün bir yol yoktu, sadece pencereden bakıldığında kimsenin nereye gittiğini göremediği sürekli kıvrılan bir patika vardı. Patika bir duvara doğru giderdi, duvarda on sekiz yıldır açılmamış demir bir kapı, kapının yanında da çelik bir panel vardı. Alicia'nın babası her gün bu duvara gider, iki anahtarla paneldeki iki kilidi açardı. Buradan yiyecek ve postayı alır, para ve mektupları koyar ve yine kilitlerdi.

Dışarıda Alicia ve Evelyn'in hiç görmediği dar bir yol vardı.

Ağaçlar duvarı, duvar da yolu örterdi. Duvar yol boyunca, doğu batı doğrultusunda, iki yüz yarda kadar uzanır, tepeye tırmanır, evi çevreler ve aralarına yumruk bile sokulmayacak kadar sık yerleştirilmiş beş metre yüksekliğinde demir kazıklarla birleşirdi. Kazıkların uçları dışa ve aşağı doğru kıvrıktı, aralarına içinde cam kırıkları olan beton dökülmüştü. Kazıklar doğu batı doğrultusunda uzanarak evle duvarı birleştirirlerdi; bu birleşme yerinde sayıca fazlalaşan kazıklar sırt sırta daire biçiminde ormanın içine doğru giderlerdi. Duvar ve evin oluşturduğu dikdörtgen şeklindeki alan yasak bölgeydi. Evin arkasında, Evelyn'in Alicia'yla beraber seyretmesi için çitlerle çevrelenmiş iki buçuk millik bir orman vardı. Ormanda küçük bir dere, yabani çiçekler, küçük bir göl, arkadaş canlısı meşe ağaçları ve gizli küçük açıklıklar bulunurdu. Gökyüzü temiz ve yakındı, çobanpüskülü yığınları esintiyi kesip görüntüyü engellediği için kazıklar görünmezdi. Bu kapalı daire Evelyn'in bütün dünyasıydı ve bildiği sevdiği her şey onun içindeydi.

Alicia'nın on dokuzuncu doğum gününde Evelyn göl kenarında yalnızdı. Ne evi ne de çobanpüskülü çalılarını görebiliyordu fakat su yanıbaşında, gökyüzü yukarıdaydı. Alicia babasıyla beraber kütüphanedeydi; doğum günlerinde babasının her zaman Alicia için planlanmış özel şeyleri olurdu kütüphanede. Evelyn kütüphaneye hiç gitmemişti. Kütüphane babasının yaşadığı, Alicia'nın özel zamanlarda gittiği bir yerdi. Evelyn nasıl benekli bir alabalığın soluduğu gibi suyu solumayı hiç düşünmediyse oraya gitmeyi de hiçbir zaman düşünmedi. Ona okuma öğretilmemişti, sadece dinlemeyi ve denileni yapmayı bilirdi. Araştırmayı değil sadece kabul etmeyi öğrendi. Bilgi, ona babası ve ablasının uygun gördüğü ve onun hazır olduğu zaman verildi.

Uzun eteklerini düzelterek banka oturdu. Ayak bileğini gördüğünde, orada olsaydı Alicia'nın yapacağı gibi kavradı ve örttü. Sırtını söğüt ağacına dayayıp suyu seyre daldı.

Baharın patladığı ilk dönem bitmiş, ağaçların kurumuş özsu damarlarının ve sakızla mühürlenmiş goncaların içlerinde tuttuğu baskılar yok olmuştu, dünya güzelleşmek için acele ediyordu. Hava ağır ve tatlıydı; birbirlerinden ayrılana dek dudakların üzerinde kaldı, gülümseyene kadar onlara bastırdı ve ikinci bir

kalp gibi atmak için cesurca gırtlaktan içeri daldı. Durgun ve rüyaların renkleriyle dolu, hareketsiz ve gizemli bir havaydı ama yine de acelesi vardı. Durgunluk ve acele, birbirlerine dantel gibi bağlı ve canlıydı, bu nasıl olabilir? İşte gizem buradaydı.

Hayranlık uyandırıcı kuş sesleri yeşile ilmiklenmişti. Evelyn'in gözleri doldu ve düşünceler ağaçların üzerine bir pus gibi çöktü. Kucağında bir şey gerildi. Tam zamanında aşağı baktı, ellerinin birbirine saldırdığını görünce uzun eldivenlerini çıkardı. Çıplak ellerini uçarcasına boynuna götürdü, bir şey saklamak için değil, bir şey paylaşmak için. Başını eğdiğinde uzun bukleli saçlarının altında elleri birbirlerine güldü. Buldukları dört çengel üzerinde hoplaya zıplaya gezindiler. Evelyn'in yüksekçe olan yakası aralandı ve büyüleyici bir hava sessiz bir çığlıkla içeri hücum etti. Bir süredir koşuyormuşçasına soluklandı. Çekingen ve gereksiz bir hareketle elini uzatıp çimenlere dokundu, sanki bu hareket içindeki sevincin anlatılamaz karmaşasını salıverecekti. Ama olmadı, Evelyn de kendini taze nanelerin içine yüzükoyun attı. Ağlamaya başladı çünkü bahar dışında kalmak için fazla güzeldi.

Olay olduğunda o uyuşuk uyuşuk ormandaki ölü bir meşenin kabuğunu soyuyordu. Elleri hareketsizdi, başı avlamak ve dinlemek için havaya kalktı. Baharın baskısının farkındaydı, en az bir hayvan kadar, hatta bir hayvandan daha fazla. Bahar birdenbire, ümit dolu hava ve toprağın yaşamla karışması yüzünden daha şiddetlenmişti. Omuzuna sert bir elin değişi bu çağrıdan daha anlaşılır olamazdı.

Sakarlık yaparsa çevresindeki bir şeyler kırılacakmış gibi dikkatle ayağa kalktı. Tuhaf gözleri ışıldadı. Hareket etmeye başladı. O, daha önce ne çağırmış, ne çağrılmış, ne de tepki vermiş biriydi. Dışarıdan gelen bir baskı olmadan, kendi iradesiyle, hissettiği şeye doğru yöneldi. Çözümlemeksizin, benliğinde bir kese içinde duran gereksinimin patladığının farkındaydı. Tüm hayatı boyunca onun bir parçası olan bu gereksinimi açıklayabileceğine dair umudu yoktu. Bu patlama, düşünceleri arasındaki uçurumun bir kıyısından diğerine bir iplik fırlatarak, canlı ve bağımsız özünü, onu çevreleyen yarı ölü hayvana bağladı. Bu

tamamen onun insani yönüne yapılan bir göndermeydi ve algılanması da şimdiye dek sadece yeni doğanların akıl ermez radyasyonlarını kabul ettiği için gözardı edilmiş bir araç tarafından yapıldı. Ama şimdi o konuşuyordu, tamamen kendi dilinde.

O dikkatli ve hızlı, dikkatli ve sessizdi. Kızılağaçların arasından çamların diplerinden geçerken, adeta çağrısıyla kendisi arasındaki doğrudan bağlantıyı terk etmek olanaksızmış gibi geniş omuzlarını bir o yana bir bu yana çevirdi. Güneş yükselmişti ve ağaçların hepsi aynı türdendi, önü, sağı, solu; her şeye rağmen yolundan sapmadan, bilgisinin veya bir pusulanın yardımıyla değil, tamamen bilinçli bir hareketle rotasını izledi.

Birdenbire gideceği yere vardı, zaten açığa çıkma, ormanda birdenbire olan bir şeydir. Yaklaşık on beş metre ötede, demir kazıkların etrafındaki toprak temizlenmiş ve çitin üzerinden kimse sarkmasın diye ağaçlar kesilmişti. Alık, ormandan dışarı süzülüverdi, çıplak zemini geçip aceleyle sık sıralar halindeki demirlere yöneldi. Koşarken kollarını açtı, ellerini kazıkların arasından kaydırdı. Açlıktan kemikleri çıkmış ön kolu kazıklara takıldığı zaman bile sanki içindeki gereksinim ona çiti ve arkasındaki aşılamaz çobanpüskülü çalılarını aşmak için güç veriyormuş gibi bacakları hareket etmeye, ayakları sürüklenmeye devam etti.

Önündeki engelin teslim olmayacağı gerçeğini yavaşça kavradı. Öyle ki sanki önce ayakları anladı bunu ve denemekten vazgeçtiler, sonra elleri geri çekildi. Gelgelelim gözleri hiç vazgeçmedi. Ölü yüzünde, demirin ve çobanpüskülü çalılarının arasından etkili ve cevap vermeye hazırdılar. Ağzı açılıp cızırtılı bir ses çıktı. Daha önce hiç konuşmaya çalışmamıştı ve şimdi beceremedi; bu hareket bir sondu, anlamsız, tıpkı müziğin hızlanmasıyla başlayan gözyaşları gibi.Çağrıdan vazgeçmeyi dayanılmaz bularak çit boyunca yürümeye başladı.

Bütün bir gün, gece ve ertesi gün öğleye dek sürekli yağmur yağdı, güneş çıktığında tekrar yağdı; yukarı doğru; zengin yeşillik üzerindeki ağır cevherlerden hafifçe yağdı. Bazı cevherler küçüldü, bazıları düştü, yumuşaklığın sesiyle toprak, dokunun sesiyle yapraklar ve renkle konuşan çiçekler minnettar kaldı.

Evelyn, dirsekleri camın önünde, pencere kenarındaki koltu-

ğa çöktü; yanaklarına koyduğu ellerinin baskısı gülümsemeyi kolaylaştırıyordu. Yavaşça şarkı söyledi. O, müzikten anlamadığı için bunu duymak ilginçti; okumazdı ve ona müzik öğretilmemişti. Ama kuşlar vardı, bazen saçaklardaki rüzgârın nefesli sazları vardı, ormanın ona ait olan kısımlarında ve olmayan daha uzaklardaki küçük yaratıkların çağrıları ve ötüşleri vardı. Şarkı söyleyişini oluşturan şeylerdi bunlar, ölçü ile sınırlandırılmamış bir enstrümanın ses perdesindeki tuhaf ve gayretsiz dalgalanmalar ile özgürce cümlelenmiş bir müzik parçası gibi.

Ama ben mutluluğa hiç dokunmadım
Mutluluğa dokunmayabilirim.
Güzellik, ah dokunuşun güzelliği
Bir yaprak gibi açılır, gökyüzüyle aramda hiçbir şey yok
Sadece ışık
Yağmur bana dokunur
Rüzgâr bana dokunur
Yapraklar, diğer yapraklar, dokunun, dokunun bana . . .

Uzun bir süre sözler olmaksızın müzik yaptı ve sustu, parıldayan öğlende düşen yağmur damlalarını seyrederek sözler olmaksızın ve sessizce müzik yaptı.

Sertçe, "Ne yapıyorsun?"

Evelyn şaşırdı, döndü. Alicia tuhaf, sert yüzüyle arkasında dikiliyordu. "Ne yapıyorsun?" diye tekrar etti.

Evelyn cama belirsiz bir hareket yapıp konuşmaya çalıştı.

"Evet?"

Evelyn aynı hareketi tekrarladı. "Orada," dedi. "Ben, ben –" Pencerenin yanındaki koltuktan kalktı. Elinden geldiğince dik durdu. Yüzü yanıyordu.

"Yakanı ilikle," dedi Alicia. "Ne var Evelyn? Haydi söyle!"

"Deniyorum," dedi Evelyn, yumuşak ve çabuk. Yakasını ilikledikten sonra ellerini beline koydu, sertçe bastırdı. Alicia yaklaşarak onun ellerini itti. "Yapma şunu. Neydi . . . ne yapıyordun? Konuşuyor muydun?"

"Konuşmak, evet. Ama seninle değil. Babayla da değil."

"Burada başka kimse yok."

"Var." dedi Evelyn. Aniden nefesi kesildi, "Dokun bana Alicia" dedi.

"Sana *dokunmak* mı?"

"Evet . . . bana dokunmanı istiyorum. Sadece . . ." Ellerini uzattı. Alicia geriye kaçtı.

"Biz birbirimize dokunmayız" dedi, geçirdiği şaşkınlığa rağmen elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Ne var Evelyn? İyi değil misin?"

"Evet" dedi Evelyn. "Hayır. Bilmiyorum." Pencereye doğru döndü. "Yağmur yağmıyor. Burası karanlık. Çok fazla güneş var, çok fazla – güneşi üzerimde istiyorum, banyo gibi, üzerimde sımsıcak."

"Saçma. O zaman banyo hep aydınlık olur . . . Tatlım, banyo yapmaktan bahsetmiyoruz."

Evelyn pencerenin yanındaki koltuktan bir minder aldı. Kollarıyla sarmalayıp tüm gücüyle göğüslerine bastırdı.

"Evelyn! Bırak şunu!"

Evelyn hızla dönüp daha önce hiç bakmadığı bir şekilde kız kardeşine baktı. Dudakları büküldü. Gözlerini sıkıca yumup açtığında yaşlar boşaldı. "İstiyorum" diye bağırdı, "istiyorum!"

"Evelyn!" diye fısıldadı Alicia. Kocaman açılmış gözleriyle kapıya doğru geri çekildi. "Babaya söylemem gerekecek."

Evelyn kabullenircesine başını sallayıp mindere sıkıca sarıldı.

Alık dereye vardığında çömeldi ve gözlerini suya dikti. Bir yaprak dans ederek yanından geçip durdu, reverans yaptı, ardından kazıklara doğru giderek çobanpüsküllerinin onun için oluşturduğu alçak aralıkta kayboldu.

Daha önce hiçbir şeyin neden ve sonuçlarını dikkate alarak düşünmemişti, belki de yaprağı takip etmesi bir düşüncenin ürünü değildi. Sadece yaptı, bulduğu tek şey kazıkların beton bir kanal oluşturduğuydu. Kazıklar ince bir dal veya yapraktan daha büyük şeylerin geçemeyeceği şekilde suyun kıyısında baştanbaşa uzanırlardı. Demiri zorlayıp suya batmış betona vurarak suyun içinde yuvarlandı. Su yuttu, öksürdü ama inatçı ve gözükara denemesine devam etti. İki eliyle birden kazıklardan birini salladı. Avucu yarıldı. Başka bir tane denedi, başka bir ta-

ne ve aniden biri diğerine çarparak takırdadı.

Bunun sonucu öbür saldırılarının sonuçlarından daha farklıydı. Fark, o demirin paslandığı ve bu yüzden diğerlerinden daha zayıf olduğunu anlamış olması değildi; bu sadece ümit verici bir durumdu çünkü farklıydı.

Derenin dibine oturdu, su koltuk altlarına kadar geliyordu. Ayaklarını takırdamış olan demirin iki yanına koydu. Demiri tekrar kavradı, derin bir nefes alıp bütün gücüyle çekti. Kırmızı bir leke suyun içinde yükselip suyun akış yönünde döne döne uzaklaştı. Öne doğru eğildi, sonra büyük bir silkinmeyle geri çekildi. Su altındaki paslı parça birdenbire harekete geçti. Hızla geriye fırlarken başını acıyla kanalın kenarına çarptı. Bir an için topalladı, bedeni yarı yüzerek yarı yuvarlanarak kazıklara geri döndü. Suyu soludu, acıyla öksürdü ve başını kaldırdı. Başının dönmesi geçince beceriksiz bir şekilde suyun altına daldı. Otuz santim yüksekliğinde, on sekiz santim genişliğinde bir delik buldu. Kolunu omzuna dek içine soktu, başı suyun altına girdi. Tekrar doğruldu, bu kez ayağını soktu.

Bulanık bilinci, istemenin tek başına yeterli olmadığı gerçeğinin farkında değildi; ilerlemesini önleyen engelin baskısı da bunu tek başına anlatamazdı. Sonraki kazığa geçerek diğerini yaptığı gibi onu da kırmaya çalıştı. Fakat ne diğer yandaki ne de bu kımıldamadı.

Sonunda dinlenmeye karar verdi. Umutsuzca dört buçuk metre yüksekliğindeki çite ve onun sıra sıra dizilmiş kırık camlarıyla dışarı doğru kıvrılmış aç pençelerine baktı. Bir şey onu incitti; beceriksizce etrafına bakındı ve biraz önce kopardığı otuz santimlik demir parçasını buldu. Aptalca çite bakarak elinde demirle oturakaldı.

Dokun bana, dokun bana. İşte buydu ve onun ardındaki büyük duygu kabarması; bu bir açlıktı, bir istek, bir sevimlilik ve gereksinim seli. Çağrı hiç durmamıştı ama bu farklı bir şeydi.

Bütün bunlar olurken iki benliği arasında köprü oluşturan iplik titreyip kabardı, elektrik akımının bir telden geçmesi gibi tereddütle olayları üzerinden geçirmeye başladı. İç gücünün parça ve kıpırtıları ipliğin üstünden öbür tarafa geçip sezgi ve bilgiyle yüklenerek geriye döndüler. Tuhaf gözleri demir parça-

sına baktı, elleri onu çevirdi. Alık'ın mantığı harekete geçti ve hiç kullanılmamış olduğu için acıdı; ardından ilk kez bu tür bir problem hakkında o da işe karıştı.

Çite yakın bir yerde suyun içine oturdu ve elindeki demir parçasını kazıklardan birine sürtmeye başladı.

Yağmur başladı. Bütün bir gün, gece ve ertesi günün yarısına dek hep yağdı.

"Evelyn *buradaydı*," dedi Alicia. Yüzü allak bullaktı.

Bay Kew gözleri parlayarak odada tur attı. Kamçıyı parmakları arasında gezdirdi. Kamçının dört ucu vardı. Alicia "Ona dokunmamı istedi. Benden bunu istedi," diye eklemeyi unutmadı.

"Dokunulacak ona," dedi adam. "Kötü, kötü," diye mırıldandı. Monoton bir ses tonuyla "Kötülük süzülüp atılmaz," dedi, "bunun yapılabileceğini sandım. Sen kötüsün Alicia, biliyorsun, çünkü sana bir kadın dokundu, yıllarca seni elledi. Ama Evelyn değil . . . Bu kanında ve kan akıtılmalı. O nerede dersin?"

"Belki dışarıdadır . . . havuzda olmalı. Havuzu sever. Ben de seninle geleceğim."

Adam onun kızarmış yüzüne, parlak gözlerine baktı. "Bu benim yapacağım bir şey. Sen burada kal!"

"Lütfen . . ."

Adam ağır saplı kamçıyı hızla döndürdü. "Sen de mi Alicia?"

Alicia büyük bir heyecan içinde geri çekildi. Adam "Daha sonra," diye kükreyip dışarı koştu.

Alicia bir süre titredikten sonra pencereye koştu. Babasını dışarıda, amaçlı bir şekilde, uzun adımlarla uzaklaşırken gördü. Elleri uzanarak pencerenin kenarını kavradı. Dudakları kıvrılarak birbirinden ayrıldı ve tuhaf, sözsüz, melemeye benzer bir ses dışarı çıktı.

Evelyn havuza ulaştığında soluk soluğaydı. Suyun üstünde bir şey – görünmez bir duman, bir sihir – vardı. Onu açlıkla içine aldı, bir yakınlık hissiyle doldu. Ona yakın olan bir şey miydi yoksa bir olay mı bilmiyordu, fakat yakındı ve bunu kabul etti. Burun delikleri açılıp titredi. Suyun kenarına koşarak ileri doğru uzandı.

Derenin yukarı ucunda bir kabarma oldu ve çobanpüsküllerinin altından o çıktı. Çalıları döve döve suyun kenarına geldi, Evelyn'e bakarak soluk soluğa yere uzandı. Geniş ve düz bedeni çiziklerle kaplıydı. Sudan buruşmuş elleriyle zayıf ve yorgundu. Orasından burasından bedenini tam olarak örtmeyen giysiler sarkıyordu.

Evelyn onun üzerine eğildi, büyülenmişti ve çağrı içinde bir sel gibi yükseldi, yalnızlık, ümit ve açlık, mutluluk ve acıma. Şok ya da bir sürpriz değildi ama içinde büyük bir hayranlık vardı. Günlerdir birbirlerinin farkındaydılar ve sessiz radyasyonları şimdi birbirine kavuştu; karışmış, iç içe geçmiş ve tuzağa düşmüş bir şekilde. Sessizce birbirlerinin içinde yaşadılar, kız eğilip onun yüzüne ve dağınık saçlarına dokundu.

Adam şiddetle titreyerek sudan çıktı. Kız onun yanına yığıldı. Birbirlerine yakın oturdular ve sonunda kızın gözleri onunkilerle buluştu. Gözler şişip havayı dolduracak gibiydi; kız sevinç gözyaşları döktü, orada yaşamak, belki orada ölmek isteğiyle o gözlerin içine gömüldü, istediği şey en azından o gözlerin bir parçası olmaktı.

Kız daha önce hiçbir erkekle, erkek de hiç kimseyle konuşmamıştı. Kız öpücüğün ne olduğunu bilmiyordu, erkeğin görmüş olabilecekleri de adama bir şey ifade etmemişti. Fakat ikisinin daha iyi bir şeyleri vardı. Yakınlaştılar, kızın bir eli onun çıplak omzundaydı, benlikleri dalga dalga kabarıyordu. Ne babasının kararlı ayak seslerini, ne soluğunu ve ne de öfke dolu korkunç kükremesini duydular. Birbirlerinden başka hiçbir şeyin farkında değillerdi, babası üstlerine atlayıp, kızı yakalayıp kaldırarak arkasına fırlatana kadar. Adam kızın nereye ve nasıl düştüğüne bakmadı bile. Beyaz dudakları ve sabitlenmiş gözleriyle Alık'ın tepesine dikildi. Dudakları açıldı ve yeniden korkunç bir ses çıkarıp ardından kamçıyı kaldırdı.

Alık öyle afallamıştı ki çoktan sırılsıklam olmuş, kesik ve dövülmüş etinin açılıp patlamış olmasına rağmen ne birinci ne de ikinci vuruş onu hiç etkilemedi. Evelyn'in gözlerinin bulunduğu noktaya hiç kımıldamadan, boş boş bakakaldı.

Sonra kamçı yeniden ıslık çalıp şaklayarak örgülü uçlarını sırtına gömdü ve birden eski refleks geri geldi. Suya doğru

uzaklaşmak için kendini zorladı. Adam kamçısını bırakarak Alık'ın kemikli bileklerini yakaladı. Alık'ın paçavraya dönmüş bedenini arkasında sürükleyerek derenin kenarındaki bir düzine basamağı koşarak çıktı. Yaratığın başını tekmeledi, kamçısını almak üzere koştu. Döndüğünde Alık dirseklerinin üzerinde doğrulmayı becermişti. Adam onu tekmeleyerek yeniden sırtının üzerine devirdi. Bir ayağını Alık'ın omzuna koyarak yere çivilercesine bastırıp çıplak karnını kamçıladı.

Arkasında şeytanın çığlığını duydu, adeta kaplan pençelerine sahip bir öküz ona saldırmış gibiydi. Olanca ağırlığıyla yere düşüp küçük kızının çıldırmış yüzüne bakmak için döndü. Kız dudaklarını ısırarak orada duruyordu, kanıyor ve salyaları akıyordu. Adamın yüzünü pençelerken parmaklarından biri sol gözüne girdi. Adam korkunç bir acıyla çığlık attı, doğruldu ve parmaklarını kızın boynuna bir dantel karmaşıklığında dolayıp ona kamçının sapıyla iki kez vurdu.

Adam bağırıp söylenerek yeniden Alık'a döndü. Şimdi vazgeçilmez bir kaçış arzusu her şeyin üstüne çıkmıştı. Belki kızın kamçı sapıyla ezilen bilincinden başka bir şey daha kırılmıştı. Ne olursa olsun kaçmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Uzun bedeni bir hayvan gibi kasılarak yarım perendeyle kendini ileri attı. Alık, derenin kenarına dört ayağı üzerine düşerken yaylandı. Kamçı onu havada yakaladı, uçan bedeni kamçının etrafına dolandı, kısa bir an için kamçının uçları kalça kemiğiyle alt kaburgaları arasına sıkıştı. Kamçının sapı adamın elinden kurtuldu. Adam çığlık atıp çobanpüskülü köklerinin arasına giren Alık'ın ardından daldı. Adamın yüzü yapraklara gömülüp yaralandı, suya battı ve yeniden suyun içinde ileri doğru fırladı. Bir eliyle yakaladığı çıplak ayağı kendine doğru çekerken kulağına bir tekme yedi. Ardından kafası demir kazıklara çarptı.

Alık, yarısı suyun dışına çıkmış halsiz bedenini ayakları üzerinde doğrulttu. Arkasına bakmak için geri döndüğünde öfkeli adamı çitin suyun altında kalan kısmındaki deliğe anlam verememiş bir halde, demirlere tutunurken buldu.

Alık, toprağa oturdu, pembe ve kanlı su üzerinden hasmına doğru döne döne aktı. Kaçma refleksi onu yavaşça terk etti. Boş geçen kısa bir andan sonra ilginç, yeni bir duygu belirdi. Bu,

onun şu an bulunduğu yerde olmasına neden olan çağrı kadar yeni ve neredeyse onun kadar güçlü bir tecrübeydi. Korku gibi bir duyguydu, ama korku onun için sis gibi, soğuk ve kör edici bir şeyken, bu duygunun açlığa yakın bir hali vardı; sert ve bir amaca yönelik.

Derenin kenarındaki geçirgen toprakta yetişen zehirli bitkileri tutan eli gevşedi. Suyun da yardımıyla, sözcükleri ağzında geveleyerek ona bağıran çıldırmış babanın yanına sürüklendi. Ölü yüzünü çite yaklaştırıp gözlerini açtı. Bağırtı durdu.

İlk kez bir parça ekmek kabuğundan başka bir şey için gözlerini bilinçli bir şekilde kullandı.

Adam gittiğinde sendeleyerek dereden çıkıp ormana doğru sürüklendi.

Babasının döndüğünü gören Alicia, dişleri birbirine değene kadar elini ısırdı. Islak ve yırtılmış giysileri ya da mahvolmuş gözü değil, başka bir şeydi. Öyle bir şey ki – *"Baba!"*

Adam cevap vermedi, fakat uzun adımlarla kıza doğru yürüdü. Kız, bir buğday başağı gibi üzerinden yürünüp geçilmemesi için son anda duygusuzca yana kaydı. Adam ayağını yere vurarak kızın yanından geçip kapılarını açık bıraktığı kütüphaneye girdi. "Baba!"

Cevap yok. Kız kütüphaneye koştu. Adam odanın öbür tarafında, kızın daha önce hiç açık görmediği dolapların önündeydi. Dolaplardan biri şimdi açıktı. Adam buradan uzun namlulu bir tabanca ve bir kurşun kutusu çıkardı. Kutuyu açıp kurşunları masanın üzerine döktü. Düzenli bir şekilde silahı doldurmaya başladı.

Alicia ona doğru koştu. "Ne oldu? Ne oldu? Yaralısın, bırak sana yardım edeyim, sen. . ."

Adamın sağlam olan tek gözü sabitlenmişti ve cam gibiydi. Yavaşça fakat derin derin soludu, uzun sürede içeri giren hava, içeride uzun süre kaldı ve ıslık çalarak dışarı çıktı. Adam silindiri yerine yerleştirip emniyeti açtı, kıza baktı ve silahını kaldırdı.

Kız bu bakışı asla unutmayacaktı. O zamana kadar ve daha sonra korkunç şeyler olmuştu fakat zaman her şeyi yumuşatıp ayrıntıları unutturmuştu. Ama o bakış sonsuza dek kızla bera-

ber olacaktı.

Adam sağlam gözünü kıza dikip onu olduğu yere çiviledi; kız kazığa geçirilmiş bir böcek gibi kıvrandı. Mutlak bir dehşet içerisinde adamın onu görmeden kendi bilinmeyen dehşetine baktığının farkındaydı. Kızdan gözlerini ayırmadan silahın ucunu ağzına soktu ve tetiği çekti.

Çok gürültü çıkmadı. Adamın tepesindeki saç kabardı. Tek göz, kıza delici bakışlar atmaya devam ediyordu. Adamın adını haykırdı. Adam bir dakika öncesi kadar ulaşılabilir bir ölüydü. Kıza saçının yerine geçen harabeyi göstermek istercesine öne doğru eğilmişti ve kızı orada tutan şey koptu, koşmaya başladı.

Evelyn'i bulmadan önce iki saat, iki tam saat geçmişti. Geçen saatlerden biri tamamen kaybedilmiş, karanlık ve acıydı. Ötekiyse çok sessizdi, kızın çıkardığı küçük tatlı bir mırıldanmanın izlediği, evin çevresinde dolaşmayla geçen bir zaman: "Ne?" diye mırıldandı, "Ne dedin?", geçen iki saatte sessiz eve tekrar tekrar sorup anlamaya çalışarak.

Evelyn'i gözleri kocaman açılmış havuzun kenarında sırtüstü yatarken buldu. Evelyn'in başının yanında bir şişlik, şişliğin ortasında da Alicia'nın içine üç parmağını sokabileceği büyüklükte bir oyuk vardı.

"Yapma," dedi Evelyn yavaşça, başını kaldırmak isteyen Alicia'ya. Alicia onu yumuşak bir şekilde geri koyup çömeldi, Evelyn'in ellerini tutarak sıktı. "Evelyn, ne oldu?"

"Baba bana vurdu," dedi Evelyn sakince. "Uyuyacağım."

Alicia mırıldandı.

Evelyn sordu, "Nasıl denir, hani bir insan . . . başka birine ihtiyaç duyar . . . dokunulmak istersin . . . iki insan bir olur ve başka hiçbir şey kalmaz geriye?"

Kitap okumuşluğu olan Alicia düşündü. "Aşk," dedi. Yutkundu. "Bu bir çılgınlık, bu kötü."

Evelyn'in sessiz yüzü bilgelikle renklendi. "Kötü değil," dedi. "Onu yaşadım."

"Eve geri dönmelisin."

"Burada uyuyacağım," dedi Evelyn. Kız kardeşine bakıp gülümsedi. "Olur mu . . . Alicia?"

"Peki."

"Hiç uyanmayacağım" dedi ilginç bir bilgelikle. "Bir şey yapmak istedim ama şimdi yapamam. Benim için yapar mısın?"

"Yaparım." diye mırıldandı Alicia.

"Benim için," Evelyn ısrar etti. "İstemezsin."

"Yaparım."

"Güneş parladığında," dedi Evelyn, "onun içinde yıkan. Dahası var, bekle." Gözlerini kapadı. Bir an için alnını kırıştırdı. "Güneşte öylece kal. Hareket et, koş. Koş ve . . . zıpla. Hareketin ve koşuşunla bir rüzgâr oluştur. Bunu çok istedim. Şu ana kadar bunu istediğimi bilmiyordum ama şimdi ben . . . ah, *Alicia!*"

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Orada, orada göremiyor musun? Aşk, gövdesinde güneşle!"

Kararan gökyüzüne bakan yumuşak, bilge gözler kocaman açılmıştı. Alicia yukarı baktı, hiçbir şey görmedi. Tekrar aşağı baktığında Evelyn'in de bir şey görmediğini biliyordu, daha fazla bir şey görmediğini.

Uzakta çitin ötesindeki ağaçlıktan güçlü bir ağlama sesi geldi.

Alicia orada durup dinledi, sonunda ellerini uzatıp kızın gözlerini kapattı. Ayağa kalktı, eve doğru gitti, ağlama, neredeyse kapıya varana dek izledi onu. Hatta ses duyulmaz olduktan sonra bile içine işlemeye devam etti.

Bayan Prodd bahçedeki toynak gürültülerini duyduğunda homurdanarak süslü mutfak perdelerinin arasından dışarı baktı. Yıldızların ışığının yardımı ve bahçeye olan aşinalığının birleşimi sonucu kapıdan giren atı, tahta kızağı ve ağır ağır yürüyen kocasını fark etti. Ormanda bu kadar uzun süre kalmanın cezasını çekecek, diye söylendi kendi kendine.

Adam cezasını çekmedi gerçi. Adamın geniş yüzüne bakması bunu engelledi. Telaşlanan kadın "Ne var Prodd?" diye sordu.

"Bir battaniye getir."

"Neden –"

"Çabuk ol. Çok kötü yaralanmış. Ağaçlıkta buldum. Bir ayı saldırmış gibi görünüyor. Giysilerini çıkardım üstünden."

Adam kadının koşarak getirdiği battaniyeyi kaparcasına alıp dışarı çıktı. Bir dakika sonra geri döndü, kucağında bir adam vardı. "Buradan" diyen Bayan Prodd, Jack'in odasının

kapısını iterek açtı. Prodd, kolları arasında sallanan, uzun yumuşak gövdeyle kapıda tereddüt ettiğinde kadın, "Gir, gir, dökülenleri boş ver, temizlenir," dedi.

Adam "Bir parça bezle sıcak su getir." diye homurdandı. Kadın dışarı çıktıktan sonra yavaşça battaniyeyi kaldırdı. "Aman Tanrım!"

Geri gelen kadını kapıda durdurdu. "Bu geceyi çıkarmaz." Üzerinde dumanlar tüten leğeni göstererek "Belki de ona bununla eziyet etmemeliyiz."

"Denemek zorundayız," diyerek içeri girdi kadın. Durdu, adam becerikli elleriyle leğeni alırken bembeyaz yüzü ve kapalı gözleriyle orada öylece dikildi. "Ma–"

"Gel," dedi kadın yumuşakça. Yatağa doğru gidip parçalanmış gövdeyi temizlemeye başladı.

Geceyi geçirdi. Haftayı da geçirdi, ancak o zaman Proddlar onun için ümitlenmeye başladılar.

Jack'in odası denen odada, hiçbir şeyle ilgilenmeden, pencereden girip çıkan ışıktan başka hiçbir şeyin farkında olmaksızın kıpırdamadan yattı. Yattığı yerden bakıyordu, belki görüyor, belki izliyor, belki ikisini de yapmıyordu. Görülecek çok az şey vardı dışarıda. Uzakta bir dağ, Prodd'ların dağınık tarlalarının bir bölümü; zaman zaman uzakta oyuncak bir bebek gibi, inatçı toprağı kırık bir tırmıkla eşeleyip yabani otları ayıklamak için eğilen Prodd'un kendisi. İçi kese içine alınmış gibiydi, sessiz ve üzgün. Dışı ise ufalmış ve erişilmez görünüyordu. Bayan Prodd yumurta, ılık süt, evde yapılmış jambon ve kekten oluşan yemeğini getirdiğinde kadın onu zorlarsa yiyor, zorlamazsa hem kadını hem yemeği boşveriyordu.

Akşamları "Bir şey söyledi mi?" diye soran Prodd'a karısı olumsuz anlamda başını sallayarak karşılık verirdi. Adam, ilk on gün içinde oluşan düşüncesini ikinci haftanın sonunda dile getirdi. "Salak mı dersin, Ma?"

Kadın müthiş sinirlendi. "Ne demek istiyorsun?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Anlarsın ya. Durgun zekâlı gibi. Yani belki de konuşamadığı için konuşmuyordur."

"Hayır!" dedi kadın kesin olarak. Soruyu tam anlayabilmek için Prodd'un yüzüne baktı. "Hiç gözlerine baktın mı?" diye

sordu. "O bir alık değil."

Adam gözleri fark etmişti ve gözler hakkında tek söyleyebileceği onu rahatsız ettikleriydi. "Keşke bir şeyler söyleseydi."

Kadın kalın kahve fincanına uzandı. "Grace'i biliyorsun."

"Evet, söylemiştin. Şu çocuklarını kaybeden kuzenin."

"Evet. Yangından sonra Grace de neredeyse böyleydi, bütün gün sessizce yatardı. Onunla konuş, duymaz gibiydi. Bir şey göster, sanki kör olmuştu. Yemekleri kaşıkla ağzına vermek, yüzünü yıkamak gerekirdi."

"Belki öyledir o zaman. Başına unutulması gereken bir şey geldiği kesin, bir yerlerde . . . Grace iyileşti, değil mi?"

"Evet, hiçbir zaman eskisi gibi olmadı," dedi karısı, "ama üstesinden geldi. Sanıyorum bazen yaşamak çok zor oluyor ve beden de dinlenmek için yaşama sırtını dönüyor."

Haftalar geçtikçe yaralı dokular iyileşti, bir kaktüsün nemi çekmesi gibi geniş ve düz gövde besinleri emdi. Hayatında hiçbir zaman yemek ve istirahat görmemiş . . .

Kadın onunla oturdu, onunla konuştu. "Sakinçe Ak, Tatlı Afton" ve "Otlaktaki Ev" gibi şarkılar söyledi. Küçük, esmer bir kadındı, solgun saçlı, solgun gözlü. Alık'ın hissettiğine çok benzer bir açlık kadında da vardı. Kadın, bu hareketsiz ve sessiz yüze, Doğu'daki insanlarla ilgili her şeyi, ikinci sınıfı ve Prodd'un araba kullanmayı bilmediği halde nasıl patronunun Model T'siyle kur yapmaya geldiğini anlattı. Kendisi için hiçbir zaman geçmişte kalmamış küçük şeylerden bahsetti: kiliseye üye olma töreninde giydiği fiyonklu elbisesini ve Grace'in kocasının üzerinde parçalanmış Pazar pantolonu ve koltuğunun altında ölüleri diriltecek kadar çok ses çıkaran canlı bir domuzla eve sarhoş bir şekilde gelişini. Ona dua kitabını okudu, İncil'den hikâyeler anlattı. Aklında ne varsa bahsetti, Jack hariç.

O ne gülümsedi, ne cevap verdi, bütün bu olanların onun üzerinde yaptığı tek değişiklik kadın odadayken gözlerini kadının yüzüne, odada değilken de sabırlı bir şekilde kapıya dikmesiydi. Bu ne kadar kuvvetli bir değişiklikti, ama kadın farkında değildi; iyileşen tek şey aç beden dokuları değildi, başka bir şeyler daha vardı.

Bir gün Prodd'lar öğle yemeği yerken, – ki onlar buna "ak-

şam yemeği" derdi – Jack'in odasının kapısından gürültüler geldi. Prodd karısıyla bakıştıktan sonra ayağa kalkıp kapıyı açtı.

"Dışarı böyle çıkamazsın. Ma, benim öbür tulumumu ver."

Zayıf ve kararsızdı ama ayaklarının üzerinde duruyordu. Masaya gelene kadar yardım ettiler; oraya çöküverdi, gözleri örtülü ve aptaldı, Bayan Prodd kaşıkla burun deliklerine kadar getirip geri çekinceye dek yemeği umursamazlıktan geldi. Kaşığı geniş avucuna alıp ağzını açtı, bakışlarını elinden öteye kadına yöneltti. Kadın onun sırtını sıvazladı, iyileşmesinin ne kadar iyi olduğunu söyledi.

"Ma, ona iki yaşında bir çocukmuş gibi davranmana gerek yok," dedi Prodd. Belki de gözleri, ama yine düşünceliydi.

Kadın uyarmak için adamın eline bastırdı; adam anladı ve başka bir şey söylemedi. Fakat geceleyin adam uyuyor sanarken kadın birdenbire, "Ona iki yaşındaymış gibi davranmam gerek Prodd, belki daha bile ufak," dedi.

"Nasıl yani?"

"Grace öyleydi. Çok kötü değil ama. İyileşmeye başladığında altı yaşında gibiydi. Oyuncak bebek gibi. Bir keresinde hepimizle birlikte elmalı turta yiyemediği için deli gibi ağladı. Sanki yeniden büyüyor gibiydi. Daha hızlı yani, ama aynı yoldan tekrar geçmek gibi."

"Öyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"İki yaşında gibi değil mi?"

"İlk kez bir seksen boyunda ve iki yaşında bir çocuk görüyorum."

Kadın rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı. "Onu aynı bir çocuk gibi yetiştireceğiz."

Adam bir süre için sessizdi. Sonra, "Onu nasıl çağıracağız?"

Kadın kendini tutamayarak "Jack olmaz," dedi.

Adam homurdanarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Başka da ne söyleyeceğini bilemedi.

"Uygun zamanı bekleriz," dedi kadın. "Kendi adı varken başka bir ad vermek olmaz. Bekleyeceğiz. Hatırlayacaktır."

Adam bunun hakkında uzun uzun düşündü. "Ma, umarım doğru olanı yapıyoruzdu," dedi ama kadın çoktan uyumuştu.

Mucizeler oluyordu.

Proddlar bunu başarı sandı ama olanlar mucizeydi. Bir keresinde Prodd 12x12'lik bir parçayı ahırdan çıkarmaya çalışırken iki güçlü el ona yardım etti. Bir keresinde Bayan Prodd hastasını, elinde tuttuğu yün yumağına sadece kırmızı olduğu için bakarken buldu. Başka bir sefer pompanın yanında bulduğu dolu kovayı içeri getirdi. Ancak pompayı kullanmayı öğrenmesi uzun sürdü.

Oraya gelmesinin üstünden tam bir yıl geçmişti, Bayan Prodd bunu hatırlayarak ona bir kek pişirdi ve düşünmeden üstüne dört mum koydu. Proddlar onun büyülenmiş gibi alevleri seyretmesini sevinçle karşıladılar. Onun garip gözleri önce kadınınkilerle sonra Prodd'unkilerle karşılaştı. "Üfle oğlum."

Belki o bu hareketi gözünün önüne getirdi. Belki de bu, Proddlardan gelen sıcaklığın, ilginin ve iyi dileklerinin bir sonucuydu. Başını eğdi ve üfledi. Prodd omzuna dokundu, Bayan Prodd yanağını öptü.

İçinde bir şey kımıldadı. Yalnızca akı görünene dek gözlerini yuvarladı. İçinde taşıdığı donmuş keder birden çöktü ve taştı. Bu, Evelyn'le yaşadığı çağrı, temas ve deneyim değildi. Düzeyi hariç hiç benzemiyordu. Ama şimdi o düzeye kadar hissedebildiği için kaybının farkındaydı. İlk kez kaybettiğinde ne yaptıysa şimdi de onu yaptı. Ağladı.

Bu, bir yıl önce karanlık ormanda Prodd'u ona getiren keskin ve şekli bozulmuş ağlamanın aynısıydı. Bu oda, o ağlamayı içine almak için çok küçüktü. Bayan Prodd daha önce onun bir ses çıkardığını duymamıştı. Prodd duymuştu, o ilk gece. Böyle bir sesi dinlemek mi, yoksa yeniden dinlemek mi daha kötüydü, bunu söylemek zordu.

Bayan Prodd kollarını dolayarak kulağına kuş gibi küçük heceler fısıldadı. Prodd yanında beceriksizce kendini dengelemeye çalıştı, elini uzattı, fikrini değiştirdi, sonunda kaçışı boş bir tekrarda buldu: "Şşş, şşşş. . . sus."

Zamanını doldurunca ağlama durdu. Burnunu çekerek sırayla onlara baktı. Yüzünde yeni bir şey vardı; sanki derisi üzerine gerilmiş bronz maske yok olmuştu. "Özür dilerim," dedi Prodd, "yanlış bir şey yaptık sanırım."

"Yanlış değildi," dedi karısı. "Göreceksin."

Bir adı oldu.

Ağladığı gece bilinçli olarak şunu keşfetti: Eğer isterse bir mesajı, bir anlamı, kendisiyle ilgili olanlardan ayırabilirdi. Bu daha önce de olmuştu ama onlar rüzgârın esmesi ya da hapşırık veya titreme gibi reflekssel şeylerdi. Daha önce yün yumağına yaptığı gibi bu yeteneği de tutup çevirmeye başladı. Konuşma denilen sesler ona hâlâ çok az şey ifade ediyordu ama ona yöneltilen konuşmayla, onunla hiç ilgisi olmayan bir konuşma arasındaki farkı sezmeye başlamıştı. Hiçbir zaman konuşmayı duymayı öğrenmedi; bunun yerine fikirler ona doğrudan aktarıldı. Fikirlerin kendi içlerinde belli şekilleri yoktur, bu yüzden onun fikirlere konuşma şeklini vermeyi öğrenmesinin uzun sürmesi hiç şaşırtıcı değildi.

"Adın ne?" diye sordu Prodd bir gün, birdenbire. Su deposunda atların yalağını dolduruyorlar ve güneşin altında devamlı akan suda Alık'ı çeken bir şey vardı. Tamamen daldığı için soru onu sarstı. Kafasını kaldırdı, bakışları Prodd'unkilerle kilitlendi.

Ad. Denedi, bu istek ışıltısı ona tanımlama denebilecek bir şekilde geri döndü. Gerçi tam bir kavram olarak gelmişti. *"Ad" basitçe benim ve ne yaptığım, nerede olduğum ve neler öğrendiğimdir.*

Her şey oradaydı, tek bir sembol için bekliyorlardı, bir ad. Bütün aylakça gezinmeler, açlık, kayıp ve eksiklik denilen kayıptan da kötü olan şey. Belirsiz, kurnaz bir bilinç burada, Proddlarla da vardı, o bir şey değil, bir şeyin yerine geçen bir şeydi.

Yapayalnız.

Söylemeye çalıştı. Doğrudan Prodd'dan konuyu, konunun sözlü kodunu ve nasıl ses çıkarması gerektiğini öğrendi. Fakat anlamak ve ifade etmek bir şeydi, fiziksel olarak telaffuz etmek ise başka bir şey. Dili ayakkabı tabanı olabilirdi, gırtlağı ise paslı bir düdük. Dudaklarını kıvırdı. "Ya . . . ya . . ."

"Nedir oğlum?"

Yapayalnız. Açık seçik, sadece düşünce olarak tamamen iletilmişti ve hemen anladı ki bunun, onu anlamaya çalışan Prodd üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Ya – ya . . . yalnız," diyebildi.

"Yalnız mı?" dedi Prodd.

Görülebiliyordu ki bu sözcük Prodd'a bir şey ifade ediyordu, onun önerdiği gibi sistemli bir şey, gerçi çok daha azı.

Ama yeterliydi.

Sesi tekrarlamaya çalıştı ancak alışkın olmayan dili spastikleşmişti. Tükürükler rahatsız edici bir şekilde fışkırıp dudaklarından akmaya başladı. Umutsuzca yardım istedi, ifade etmek için başka bir yol, buldu ve kullandı. Başını salladı.

"Yalnız," diye tekrarladı Prodd.

Tekrar başını salladı; bu onun ilk sözcüğü ve ilk konuşmasıydı; başka bir mucize.

Konuşmayı öğrenmesi beş yıl sürdü ama hep konuşmamayı tercih etti. Okumayı hiçbir zaman öğrenmedi. Yeteneği yoktu.

Döşemedeki dezenfektan kokusunu nefretin kokusuyla bir tutan iki oğlan vardı.

Gerry Thompson için bu aynı zamanda açlığın ve yalnızlığın da kokusuydu. Bütün yemekler onunla tatlandırılmıştı ve uyku dezenfektanla deliniyordu, açlık, soğuk, korku . . . nefretin bütün öğeleri. Nefret dünyadaki tek sıcaklıktı, tek kesinlik. İnsanoğlu kesinliklere bağlanır, özellikle de bir tane varsa; hele hele altı yaşındayken. Altı yaşındaki Gerry neredeyse kocaman bir adamdı – en azından, yetişkin bir adam gibi sadece acı olmadığı zaman gelen gri zevki takdir edebiliyordu; genelde yalnızca belli bir amacı olan, karar verme zamanı gelinceye kadar yenilmiş görünen erkeklerde bulunan yeri doldurulamaz bir sabrı vardı. Kimse farkında olmayabilir ama herkes gibi altı yaşındaki birinin de geçmişe uzanan, ayrıntı ve olaylarla dolu anıları vardır. Gerry'nin de onu bir erkek yapacak derdi, kaybı, hastalığı olmuştu. Altı yaşında erkek gibi gösteriyordu; ancak o zaman kabul etmeyi, boyun eğmeği ve beklemeyi öğrendi.

Küçük yaralı yüzü başka bir yüz haline geldi, sesi artık karşı çıkmıyordu. Karar verdiği güne kadar iki yıl böyle yaşadı.

Sonra kendi kendine yaşamak için eyalet yetimhanesinden kaçtı, oluklarla aynı renkte olmak için ki kimse onu fark etmesin; çıkmaza girdiğinde öldürmek için; nefret etmek için.

Hip için açlık, soğuk ve zamanından önce gelen olgunluk

yoktu. Nefretin kokusu vardı gerçi. Koku, doktor olan babasının çevresindeydi, marifetli ve acımasız ellerinin, kasvetli giysilerinin. Dr. Barrows'un sesi bile Hip'e klor ve fenolü hatırlatıyordu.

Küçük Hip Barrows, dünyanın ona karşı düz, dezenfekte edilmiş bir döşeme gibi olmayı reddettiği, akıllı ve güzel bir çocuktu. Merakını kontrol dışında her şey ona kolayca ulaştı – bu "her şey" doktor babası tarafından yapılan, dürüstlüğün soğuk enjeksiyonlarını da kapsıyordu. Babası başarılı, iyi ahlaklı, emin ve doğru olmak konusunda kariyer yapmış bir adamdı.

Hip'in çocukluğu bir roket gibi, parlatılmış, hızlı ve alev alev geçti. Genç bir adamın isteyebileceği her şey ona hediye edilmişti, içinde bulunduğu durum ona sürekli olarak bir tür hırsız olduğunu, kazanmadığı hiçbir şeyi almaya hakkı olmadığını söylüyordu; her şey için çok çalışmış olan babasının felsefesi buydu. Hip'in yetenekleri ona arkadaş ve itibar kazandırdı, ancak arkadaşlıklar ve itibar beraberinde farkında olmadığı bir rahatsızlık ve hasta bir alçakgönüllülük de getirdi.

İlk radyosunu yaptığında sekiz yaşındaydı, bu kristal set için bobin bile sarmıştı. Onu ancak yatak kaldırılınca görünebilsin diye yatağın yaylarına asmış ve ayrıca gece yatarken duyabilsin diye yatağın içine kulaklıklar gömmüştü. Doktor babası bunu keşfettiğinde evdeki herhangi bir tele bir daha dokunmasını yasakladı. Doktor babası radyosunu, elektronikle ilgili yazı ve dergilerini bulup hepsini birer birer şöminede yaktırdığında dokuz yaşındaydı; bütün gece ayaktaydılar. Gizlice tasarladığı tüpsüz osiloskopu için Bilim Araştırma Mühendislik bursu kazandığında on iki yaşındaydı, reddetme mektubunu doktor babası dikte ettirdi. On beşindeyken tıp öncesi okulda oyun olsun diye asansör tellerini ters bağlayarak yeni düğmeler ekleyip her yolculuğu hoşa gitmeyen bir macera haline getirdiği için kovuldu. On altı yaşında, kimse tarafından sahip olunmadığı için mutluydu, bir araştırma laboratuvarında çalışıp mühendislik okuluna gidiyordu.

İri yapılı, zeki ve oldukça popülerdi. Popüler olmaya gereksinimi vardı, bunu da diğer bütün gereksinimleri gibi kolaylıkla başardı. Şaşırtıcı duyarlılıktaki dokunuşlarla piyano çalıp, hızlı ve kurnazca satranç oynuyordu. Ustaca yenilmeyi öğren-

di, satranç ve teniste fazla yenilmedi, yalnız bir kere rahatsızlık verici "sınıfta birinci, okulda birinci" oyununda kaybetti. Her zaman vakti vardı; konuşmak, okumak, sessizce merak etmek için, dinlemesine değer veren insanları dinlemek, gereksiz bilimsel ayrıntıları anlaşılmaz bulan insanlara onları anlaşılır biçimde yeniden yazmak için. ROTC[1] için bile zamanı vardı ve bursu bu sayede kazandı.

Hava Kuvvetleri'ni daha önce gittiği bütün okullardan daha değişik buldu ve Albay'ı boyun eğmekle yumuşatamayıp, Dekan'a yaptığı gibi şakalarla kazanamayacağını öğrenmesi biraz zaman aldı. Fiziksel mükemmelliğin, düzgün konuşmanın ve kolay kazanılmış başarıların azınlık değil çoğunluk tarafından değerli vasıflar olarak değil aksine kusur olarak görüldüğünü anlaması daha da uzun sürdü. Kendini istediğinden daha çok yalnız, dayanabileceğinden daha çok istenmez buldu.

Uçaksavar alanında bir cevap buldu, bir rüya ve bir felaket ...

Alicia Kew çayırın kenarındaki en karanlık gölgede duruyordu. "Baba, baba, bağışla beni!" diye haykırdı. Yaralanmış, mücadele etmekten bitkin, üzüntü ve terörden kör olmuş bir şekilde otlara gömülürcesine oturdu.

"Bağışla beni," diye fısıldadı tutkuyla. "Bağışla beni," diye fısıldadı küçük görerek.

Şeytan, diye düşündü, niye sen ölmedin? Beş yıl önce kendini öldürdün, kız kardeşimi öldürdün, şimdi hâlâ "Baba, bağışla beni." Sadist, sapık, katil, şeytan . . . *erkekler*, pis zehirli *erkekler*!

Uzun bir yol kat ettim, diye düşündü, hiçbir yere varmadım. Ölüler için bana yardım etmeye geldiğinde Jacobs'tan nasıl kaçtım, kibar avukat Jacobs'tan; ah, nasıl kaçtım, onunla yalnız kalmamak için, çıldırıp beni zehirleyemesin diye. Karısını getirdiğinde ondan da kaçtım, kadınların da kötü olduğunu, bana dokunmamaları gerektiğini düşünerek. Beraber biraz zaman geçirdik gerçekten; bu, çılgın olanın onlar değil ben olduğumu . . . anne Jacobs'un bana karşı ne kadar iyi, ne kadar sabırlı olduğunu, bana verecek ne kadar çok şeyi olduğunu anla-

1. ROTC: Reserve Officers Training Corps. A.B.D'de yüksek okullarda subay kursu. çn.

mamdan çok önceydi. "Ama çocuğum, kimse bu giysileri kırk yıl giyemez!" Taksideyken insanlar, telaş, *bedenler*, hepsi birbirine değen ve acı verecek şekilde görülebilir bedenler için çığlık atmayı durduramadığımda; sokaklarda, merdivenlerde bedenler, dergilerde beden resimleri, gülümseyen kadınlara sarılmış erkekler, nasıl da korkmuyorlardı yüzsüzlükle . . . Dr. Rothstein bana defalarca açıkladı; zehirli ter diye bir şey yok, kadınlar ve erkekler olmasaydı hiç insan olmazdı . . . Bunu öğrenmek zorundaydım. Baba, sevgili şeytan Baba, senin yüzünden; senin yüzünden ben ne araba gördüm, ne göğüs, ne gazete, ne tren, ne hijyenik ped, ne öpücük, ne restorant, ne asansör, ne mayo, ne kıl – ah, affet beni, Baba.

Kırbaçtan korkmuyorum, ellerden, gözlerden korkmuyorum, teşekkürler Baba. Bir gün, bir gün göreceksin Baba, etrafımda insanlar olacak, onların trenine bineceğim, kendi arabamı kullanacağım; binlerce insanla beraber duvarlar olmadan öylece uzayıp giden denizin kenarına gideceğim, buramda ve buramda bir parça giysiyle aralarında dolaşacağım, göbek deliğimi görecekler, beyaz dişli bir adamla tanışacağım Baba ve güçlü kollarla sarılacağım; Baba, ne olacak bana, ne oldu bana şimdi, Baba bağışla beni.

Senin daha önce hiç görmediğin bir evde yaşıyorum, pencereleri yola bakıyor, parlak, kibar arabalar fısıldayarak geçiyor, çocuklar çitlerin dışında oynuyor. Çit dediğim duvar değil, iki yerinden araba, bir yerinden de yürümek için, herkese açık. Ne zaman istersem pencereden bakıp yabancıları görüyorum. Hiçbir zaman kapkaranlık olmuyor banyo, benim boyumda bir ayna var ve bir gün Baba, üstümden havluyu çıkarıp atacağım.

Ama bütün bunlar sonradan gelecek, yabancılar arasında dolaşmak, korkmadan dokunmak. Şimdi yalnız yaşayıp düşünmeliyim; okumalıyım, dünya hakkında okumalıyım, evet, ve senin gibi çılgın bir adam hakkında, Baba; Dr. Rothstein senin tek olmadığın konusunda ısrar ediyor, sen çok az bulunurmuşsun, gerçekten, çünkü sen çok zenginmişsin.

Evelyn . . .

Evelyn hiçbir zaman babasının deli olduğunu bilmedi. Evelyn hiçbir zaman zehirli etin resimlerini görmedi. Ben farklı

bir dünyada yaşadım, ama onunki de farklıydı, benim onun için, onu saf tutabilmek için, yarattığım dünya Baba . . .

Merak ediyorum, kokuşmuş beynini uçurma nezaketini nasıl gösterdin . . .

Ölü babasının resmi ilginç bir şekilde onu sakinleştirdi. Ayağa kalkıp ağaçlıklara baktı, çayıra dikkatle baktı, gölge gölge, ağaç ağaç. "Tamam Evelyn, yapacağım, yapacağım . . ."

Derin bir nefes alıp tuttu. Gözlerini öyle sıkı kapattı ki karanlıkta kırmızı lekeler gördü. Elleri giysisinin düğmeleri üzerinde titredi. Giysi düştü. Tek hareketle iç çamaşırlarından ve çoraplarından sıyrıldı.

Hava karıştı, havanın bedenine değişi tanımlanamaz bir şeydi; içinden geçer gibi. Güneşli bir yere doğru yürüdü, terörün gözyaşları kapalı gözkapaklarına saldırırken dans etti, Evelyn için ve yalvardı, ölmüş babasının affedilmesi için, yalvardı.

Janie, dört yaşındayken bir Teğmenin kafasına cam kâğıt ağırlıklardan fırlatmıştı, çünkü analiz edilmemiş ama doğru bir duyguyla babası denizaşırı yerlerdeyken o adamın eve gelmesini istemiyordu. Teğmenin kafatası yaralandı ve genelde beyin sarsıntılarında olduğu gibi adam Janie'nin fırlattığı nesneden üç metre uzakta olduğunu hatırlamaktan bile acizdi. Annesi Janie'yi çok kötü dövdü ve kız bunu olağan sakinliğiyle karşıladı. Gelgelelim kontrolsüz güç kullanmanın sevimsiz sonuçları olduğu gerçeğini de benzer olaylarla ona verilen bilgilere ekledi.

"Bu kız tüylerimi diken diken ediyor," dedi, daha sonra annesi diğer Teğmenine. "Dayanamıyorum ona. Böyle konuştuğum için bende bir terslik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır düşünmüyorum." diye cevap verdi diğer Teğmen, aslında düşünüyordu. Kadın onu ertesi gün akşamüstü eve davet etti, çocuğu görünce durumu anlayacağından emindi.

Adam çocuğu görünce gerçekten anladı. Çocuğu değil, onu kimse anlamamıştı; adamın anladığı kadının neler hissettiğiydi. Janie, başı kalkık, omuzları geride, bacakları kaba kuvvet kullanacakmışçasına açık, dimdik ayaktaydı; elindeki oyuncak bebeği bir bacağından tutmuş kamçı gibi sallıyordu. Bu çocukta, çocuklarda bulunması yanlış olan bir doğruluk vardı. Ortalama-

dan biraz ufaktı. Keskin hatlıydı, gözleri kısık ve kasları kalındı. Orantıları, o yaşlarda belden eğilip alınlarını yere değdirmesi gereken çocuklara göre biraz farklıydı. Ya gövdesi biraz kısa ya da bacakları biraz uzundu. Konuşmasında tatlı bir berraklık ve mahvedici bir kabalık vardı. Diğer Teğmen beceriksizce yere oturup "*Merhaba* Janie. Arkadaş olacak mıyız?" dediğinde "Hayır," diye cevap verdi, "Binbaşı Grenfell gibi kokuyorsun." Binbaşı Grenfell yaralanmış teğmenden biraz önce gelmişti.

Annesi "Janie!" diye bağırdıysa da çok geçti. Yavaşça "Binbaşının sadece kokteyllere geldiğini pekâlâ biliyorsun," dedi. Janie'nin bunu yorum yapmadan kabul etmesi konuşmada dehşete düşürücü bir boşluk yarattı. Diğer teğmen birdenbire yere oturmasının aptalca olduğunun farkına vardı, bacaklarını o kadar açmıştı ki kahve sehpasını devirdi. Janie yüzüne kurt gibi bir gülümseme yerleştirip Teğmen yerdeki kırıkları toplarken kıpkırmızı olmuş kulaklarını seyretti. Adam erkenden gitti ve bir daha gelmedi.

Janie'nin annesi için sayılarda da güvence yoktu. Bütün katı kurallara rağmen bir akşam dördüncü jenerasyon Gibsonların bulunduğu bir ortamda Janie, oturma odasının ortasına yürüdü, odanın bir ucunda durup bembeyaz olmuş yüzlere saldırganca gri yeşil bakışlar attı. Annesinin boynuna elini koymuş, şişman, sarı saçlı bir adam gözlüklerini indirip "Sen Wima'nin küçük kızısın!" diye kükredi.

Bir sürü ses düğmesinin yan yana dizili olduğu bir panel gibi odadaki bütün başlar birden döndü, ses kesildi ve bu sessizlikte Janie "Sen büyük şeyli –" dedi.

"Janie!" diye bağırdı annesi. Biri gülmeye başladı. Janie bitirmesini bekledi. "– koca, şişko –" diye ilan etti. Adam elini Wima'nin boynundan çekti. Birisi haykırdı, "Koca şişko ne, Janie?"

Artık savaş zamanıydı. "–Et pazarı," dedi Janie.

Wima dişlerini sıktı. "Odana git canım. Ben şimdi gelip seni yatıracağım." Biri sarışın adama bakıp güldü. Başka biri "İşte Pazar bifteği gidiyor." diye fısıldadı. Torbaların ağzını büzmekte kullanılan bir ip bile şişman adamın ağzını bu kadar yuvarlak ve sıkıca kapatamazdı, adamın alt dudağı sıkıştırılan bir sandviçten fışkıran çilek reçeli gibi fırlamıştı.

Janie sessizce kapıya yürüyüp annesinin görüş alanından çıkınca durdu. Parlak siyah gözleriyle soluk yüzlü genç bir adam aniden ona doğru eğildi. Janie onun bakışlarını gördü. Genç adamın yüzünde bir sersemlik ifadesi belirdi. Eli tereddütle kalkıp alnında durdu, daha sonra kayıp siyah gözlerini kapattı.

Janie sadece onun duyabileceği yükseklikte bir sesle, "Bir daha asla yapma." dedi ve odayı terk etti.

"Wima," dedi genç adam kaba bir sesle, "o çocuk telepatik."

"Saçma," dedi kadın boş boş, şişman adamın somurtmasına yoğunlaşmıştı. "Vitaminlerini her gün içiyor."

Genç adam çocuğun arkasından yavaşça doğrulmaya başlamışdı, yerine geri çöktü. "Tanrım," diye derin düşüncelere daldı.

Janie beş yaşındayken, etraftaki diğer küçük kızlarla oynamaya başladı. Onların bunu fark etmesi için bir hayli zaman gerekti. İki, iki buçuk yaşlarındaydılar ve ikiz gibi görünüyorlardı. Konuştular, eğer ona konuşma denilebilirse, tiz çığlıklar atıp beton avluda samanlıktaymış gibi yuvarlanıyorlardı. Janie önce dört buçuk kat yukardaki pencerelerine çıkıp, tatmin edici bir miktar elde edene kadar dalgın dalgın, diliyle damağının arasında tükürük biriktirdi. Daha sonra boynunu turna gibi uzatıp yanaklarını şişirip, biriktirdiği tükürüğü salıverdi. Tükürük betona çarptığında aşağıdaki ikizler bombardımanı önemsemediler, ama Janie bir skor kaydettiğinde telaşlı çığlıklar ve bağrışmalar tatmin edici boyutlara ulaştı. İkizler hiç yukarı bakmadan, çılgın bir heyecan içinde bağrışarak kaçıştılar.

Başka bir oyun daha vardı. Havanın sıcak olduğu günlerde ikizler, gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde tulumlarından sıyrılırlardı. Bir an için bir din adamı kadar iyi olurlar, sonra ya biri ya da ikisi birden giyeceklerinden beş metre uzağa giderlerdi. Çığlıklar atıp itişip kakışarak parçalarcasına giysilerini giyerken zemin katın kapısına göz atmayı da ihmal etmezlerdi. Janie biraz düşününce çıkarıldıklarında tulumları alabileceğini keşfetti. Göğsünün ve çenesinin altında minderle pencerenin içinde yatarak dikkatle denemeler yaptı, gözleri gayretle kısıldı. Önceleri giysiler üzerlerinden toz canavarı geçiyormuş gibi orada yatıp güçsüzce kımıldanırlardı.

Ama daha sonra Janie tulumları küçük yengeçler gibi betonda karşıdan karşıya koşturdu. Bunlar olurken küçük kızların hareket edişini seyretmek harika, çıkardıkları sesleri duymak bir zevkti. Artık giysilerini çıkartırken daha dikkatli olmaya başladılar, Janie'nin bazen bir şans yakalamak için kırk dakika beklemesi gerekiyordu. Janie bazen tulumları havaya kaldırır, ikizler de kedi yavrularının böcekleri kovalaması gibi giysilerine ulaşmaya çalışırlardı. İşte o an Janie yapacağını yapar, tulumları havaya atar, ikizler de yakalamak için atılırlardı; bazen hemen yakalar, bazen de küçük ciğerleri oyuncak buharlı makine gibi ses çıkarana dek kovalamaları gerekirdi.

Janie onların neden giriş katındaki kapıya ilgi gösterdiklerini bir akşamüstü sadece itelemek yerine tulumları kaldırma becerisini gösterdiğinde keşfetti. Janie tulumları ikizler dikkatsiz bir durgunluğa düşüp, giysilerinden sıyrılana, Janie'yi denemek istermişçesine uzaklaşıp tekrar yakına gelene kadar havada tuttu. Ve bekledi, ta ki tulumların ikisi de pembe beyaz bir yığın oluşturana kadar. Janie o zaman başladı. Tulumlar dik bir tepeyi tırmanıyormuşçasına kalktı, adeta kanat çırparak birinci katın penceresine çarptı. Avlu sokak hizasından biraz aşağıda olduğu için giysiler iki metre aşağıda ulaşılamaz bir yere düştü. Janie onları orada bıraktı.

İkizlerden biri avlunun merkezine koşup acı içinde aşağı yukarı zıplayıp uzanıp bakarak tulumları görmeye çalıştı. Diğeri binaya doğru koşup birinci kat penceresinin altından ellerini uzatabildiği kadar uzatıp ulaşmaya çalıştığı yerin yetmiş santim altındaki tuğlalara vurmaya başladı. Sonra birbirlerine doğru koştular, yürekleri endişeyle çarpıyordu. Bir süre sonra yan yana tekrar duvara ulaşmaya çalıştılar. O dehşete kapılmış bakışlarla ne kadar çok giriş katın kapısına baktılarsa, terörle karışan zevk o kadar azaldı.

Sonunda kapıdan olabildiğince uzaklaşıp sürünürcesine yere eğildiler, kollarını birbirine dolayıp uyuşukça bakıştılar. Yavaş yavaş sakinleştiler, çığlıklar fısıldaşmalara dönüştü, nihayet sessizleştiler, iki küçük terör kümesi gibi.

Janie bir ses duyup kapının kımıldadığını görene kadar sanki günler, haftalar geçti. Gelen kapıcıydı ve her zamanki gibi

kafayı çekmişti. Janie adamın torba torba olmuş sarı beyaz gözlerinin altındaki kırmızı halkaları görebiliyordu. "Bonnie!" diye kükredi adam, "Beanie! Ne cehennemdesiniz?" Açıklığa çıkıp etrafa bakındı. "Çıkın ortaya hadi! Şu halinize bak! Kafanızı kırıcam! Giysileriniz nerde?" Çullanır gibi üzerlerine atlayıp kocaman elleriyle küçük kollarından yakaladı. Onları öyle bir kaldırdı ki ayak parmakları yere zar zor değiyordu ve yakalanmış dirsekleri gökyüzüne doğru çevrilmişti. Adam etrafına bakınırken gözleri pencerenin içindeki tulumlara ilişti. "Nası becerdiniz bunu?" diye sordu. "Yoksa pahalı giysilerinizi sağa sola mı attınız? İkinizi de bi güzel pataklıyım da görün!"

Tek dizinin üzerine çömelip iki küçük gövdeyi diğer bacağının üstüne oturttu. Eline öyle bir biçim verme yeteneği vardı ki öfkeden daha güçlü bir ses çıkardı, nasıl yaptıysa çıkan ses etkileyiciydi. Janie kıs kıs güldü.

Kapıcı ikizlerin her birine dört eşit tokat attıktan sonra onları yere koydu. İkisi de elleri arkalarında sessizce yan yana durup adamın pencereden tulumları alışını seyrettiler. Adam tulumları ikizlerin ayaklarının dibine fırlatıp sağ elinin işaret parmağını sallayarak "Bunu bidaa yaptınızı görürsem Bay Milton'a söyler, kulaklarınızı koparırım, anlaşıldı mı *haa*?" diye kükredi. Kızlar korkudan yusyuvarlak olmuş gözleriyle büzüldüler. Adam sendeleyerek kapıya doğru gitti, kapıyı arkasından çarparak çıktı. İkizler yavaşça tulumlarının içine girdi. Sonra duvarın yanında gölgelere geri gidip sırtları ve ayaklarıyla kendilerini destekleyerek sürünürcesine yere yattılar. Birbirlerine fısıldadılar. Janie için o gün artık daha fazla eğlence yoktu.

Janie'nin oturduğu apartmanının karşısında bir park vardı. Parkta bir platform, küçük bir dere, tel kümesinin içinde tüylerini döken bir hindi ve cüce meşelerden oluşan kalın bir çalılık vardı. Çalılıkta sadece Janie'nin bildiği ve daha binlerce insanın çiftler halinde geceleri kullandığı gizli bir toprak parçası vardı. Janie oraya hiçbir zaman geceleri gitmediği için kendini oranın kâşifi ve sahibi olarak görüyordu.

Dayak olayından dört gün sonra Janie bu yeri düşündü. İkizlerden sıkılmıştı; artık ilginç şeyler yapmıyorlardı. Annesi

onu odasına kilitleyerek öğle yemeği için bir yere gitmişti. (Kadının hayranlarından birisi bir keresinde şöyle sormuştu, "Peki ya çocuk? Ya yangın filan çıkarsa?" "Keşke!" diye cevap vermişti Wima pişmanlıkla.)

Odasının kapısı bir kancayla dışarıdan bağlanmıştı. Janie kapıya doğru yürüyerek içeriden kancaya karşılık gelen noktaya baktı. Kancanın iniş kalkışlarını duyuyordu. Kapıyı açıp koridoru geçti, asansöre geldi. Asansör geldiğinde içine girip üçüncü, ikinci ve birinci katın düğmelerine bastı. Asansör katları teker teker indi, her seferinde durdu, kapısını açtı, kapadı, indi, durdu, kapısını açtı . . . bu durum kızı eğlendirmişti, çok aptalcaydı. En alt katta bütün düğmelere basıp dışarı süzüldü. Aptal asansör yukarı çıkmaya başladı. Janie acıyarak gıdaklar gibi bir ses çıkardı ve binadan dışarı çıktı.

İki yöne de bakarak dikkatlice karşıdan karşıya geçti. Çalılığa geldiğinde hanım hanımcıklığı azaldı. Meşenin alçak dallarına tırmandı, gizli kutsal bölgenin üzerine uzandığını bildiği başka bir dala geçti. Çalılıklarda bir kıpırtı gördüğünü sandı ama emin değildi. Dallardan birine asıldı, dal eğilene kadar öyle kaldı, sallanmasının durmasını bekledi, sonra dalı bıraktı.

Bu olay genelde toprak yüzeye sekiz santimlik bir düşüş olurdu – bu sefer . . .

Parmaklarının dalı bıraktığı anda ayakları yakalanmış ve şiddetle geriye doğru çekilmişti. Yere yüzükoyun düştü. Elleri göğsüyle karnı arasında birleşmişti; düşmenin etkisiyle elleri içeri doğru dönerek kendi avucunu karın boşluğuna doğru itmişti. Dayanılamayacak kadar uzun bir süre Janie bir acı yumağından başka bir şey değildi. Uğraştı, uğraştı, sonunda ciğerlerine parçalayıcı bir nefes cekti. Hava burun deliklerinden çıktı ama bir daha nefes alamıyordu. Öfkeyi tanımlayan ıslık gibi sesler çıkarıp iç geçirmelerle tekrar denedi, ta ki acı onu terk etmeye başlayana kadar.

Dirseklerinin üzerine kalkmayı becerdi. Ağzından yarı tozlu, yarı çamurlu bir parça toprak tükürdü. Kendinden bir kaç santim ötede önünde yere eğilmiş ikizlerden birini görebilecek kadar gözlerini açtı. "Ha-ha," dedi kız, bileklerini yakalayıp sertçe çekti. Janie tekrar yüzünün üzerine düştü. Refleks olarak

dizlerini çekti. Bu sefer poposuna iğneleyici bir darbe yedi. Kendini yanlamasına atarken omuzunun üzerinden baktı ve diğer ikizi küçük ellerinde tuttuğu çivili küçük bir sopayla ona vurmak üzereyken gördü. "He-hee," dedi ikiz.

Janie kokteyldeki solgun, siyah gözlü adama ne yaptıysa şimdi de onu yaptı. "Aaah," diyen ikiz, parmaklar arasında sıkılan bir elma çekirdeği nasıl yok olursa öyle yok oldu. Küçük sopa yere düştü. Janie onu yakaladı, çevirdi ve o yerdeyken kollarını çeken ikizin kafasına indirdi. Sopa rüzgâr gibi ses çıkararak yere çarptı; ancak kimse yoktu.

Janie söylenerek ayağa kalktı. Gölgelenmiş kutsal bölgede yapayalnızdı. Etrafında döndü, döndü. Hiçbir şey. Hiç kimse.

Başının üstüne, saçlarının tam ortasına bir şey düştü. Elini başına götürdü. Islaklık. Yukarı baktı ve diğer ikiz de tükürüp onu alnından vurdu. "Ha-ha," dedi biri. "He-hee," dedi diğeri.

Janie'nin üst dudağı dışarıya kıvrıldı, aynı annesinin olduğu gibi. Sopa hâlâ elindeydi. Tüm kuvvetiyle yukarı doğru savurdu. İkizlerden biri kımıldamaya bile yeltenmedi. Diğeri yok oldu.

"Ha-haa," İşte, bir dalın üzerindeydi. İkisi de sırıtıyordu.

İçinde, onlara karşı, daha önce hayal bile edemediği bir nefret topu oluştu.

"Ooof," dedi biri. "Aaah," dedi diğeri ve ikisi de yok oldu.

Dişlerini sıkarak bir dala uzanıp kendini ağaca savurdu.

"*Ha-ha.*"

Ses çok uzaktan geliyordu. Yukarı, aşağı, sağa, sola, tüm çevresine bakındı; bir şey dikkatini sokağın öbür tarafına çekti.

İki küçük kız avlu duvarının üzerinde tuhaf görünüşlü hayvan heykelleri gibi oturuyorlardı. Janie'ye el sallayıp gittiler.

Janie uzun bir süre ağaca asılı kalıp duvara baktı. Sonra dallarla gövdenin birleştiği yere doğru kaydı, bacaklarını açıp büyük bir dalın üzerine oturdu, sırtını ağacın gövdesine dayadı. Cebinin düğmesini açıp içinden aldığı mendilin bir parçasını yalayarak ıslattı ve yüzündeki pislikleri sildi.

Sadece üç yaşındalar, dedi kendi kendine, kendi büyüklüğüne kendi de şaşırarak. *Tulumları alanın kim olduğunu başından beri biliyorlardı.*

Yüksek sesle hayranlıkla söylendi. "Ha-ha . . ." İçinde kız-

gınlıktan eser kalmamıştı. İki gün önce ikizler iki metrelik bir pencereye bile yetişemiyor, dayaktan kurtulamıyorlardı. Bir de şimdi bak.

Ağacın yola bakan tarafından aşağı indi, çok nazik bir şekilde karşıdan karşıya geçti. Binanın girişinde, uzanıp üzerinde KAPICI yazan parlak pirinç düğmeye bastı. Beklerken topuğu ve ayak parmaklarıyla yerdeki şekillerin üzerinden geçti.

"Kim bastı? Sen mi?" Sesi sanki bütün dünyada duyuldu.

Gidip adamın önünde dikildi, annesinin bazen telefonda mırıldanırken yaptığı gibi dudaklarını birleştirdi. "Bay Widdecombe, annem küçük kızlarınızla oynayabileceğimi söyledi."

"Annen mi söyledi? *Tamam*!" Adam yuvarlak şapkasını çıkarıp avucuna vurdu, tekrar giydi. "Tamam. Bu çok iyi . . . küçük kız." dedi sertçe, "annen evde mi?"

"*Evet*," dedi Janie, samimi bir şekilde.

"Burada bekle," diyen adam kilere giden merdivenlerden aşağı indi.

Janie'nin on dakikadan fazla beklemesi gerekti bu sefer. Adam ikizlerle geri döndüğünde soluk soluğaydı. İkizler çok ciddi görünüyorlardı.

"Onların başlarını belaya sokmasına izin verme. Göz kulak ol, giysilerini çıkarmasınlar. Giysiye ormandaki bi maymundan daha çok gereksinimleri yok zaten. Hadi şimdi gidin bakalım çocuklar, elele tutuşun, oraya varana kadar dikkatli olun."

İkizler temkinlice yaklaştı. Janie onların elini tuttu. İkizler kızın yüzüne baktı. Kız asansöre doğru gitti, onlar kızı takip etti. Kapıcı arkalarından sevinçle baktı.

Janie'nin tüm hayatı o öğleden sonra şekillendi. Ait olma zamanıydı, benzer düşünme ve üstün paylaşım zamanı. Yaşına göre Janie'nin eşsiz bir sözcük dağarcığı vardı, ama çok az konuşurdu. İkizler henüz konuşmayı öğrenmemişti. Onların çeşitli çığlık ve fısıldaşmalardan oluşan sözcük dağarcığı başka tür bir paylaşıma karşılık geliyordu. Janie bundan bir işaret almıştı, bir dokunuş, ani bir açıklık ve paylaşımın büyüyen acelesi. Annesi ondan nefret eder ve korkardı; babası mesafeli ve kızgın biriydi, her zaman ya uzaktaydı ya da annesine bağırır,

surat asıp içine kapanırdı. Ona hep bir şeyler söylenmiş, kimse onunla konuşmamıştı.

Ama şimdi karşılıklı konuşma vardı, ayrıntılı, açık ve büyüleyici, seslerle değil, gülüşle. Sessizleştiler; hepsi birden yere yatıp pençelercesine Janie'nin kitaplarını karıştırıp, sonra birden oyuncak bebeklere döndüler. Janie, onlara yerinden kalkmadan nasıl öbür odadaki kutudan çukulataları aldığını, nasıl elini bile sürmeden yastığı tavana attığını gösterdi. Bu hoşlarına gittiyse de boya kutusu ve resim sehpası onları daha çok etkilemişti.

Bu beraber olan, birleştirici ve ölümsüz bir şeydi; onlar için her zaman yeni olacak, hiç tekrarlanmayacaktı.

Öğlenden sonra böyle geçti, bir martı gibi düzgün, yumuşak, güzel ve hızlı. Koridorun kapısı çarpılarak açılıp Wima'nin sesi çınladığında ikizler hâlâ oradaydı.

"Tamam, tamam, bir içki içmeye gel bari, kim orada bütün gece dikilmek ister?" vahşi bir hayvan edasıyla şapkasını çıkardı, dağınık saçları yüzüne döküldü. Adam onu kabaca yakalayıp kendine çekti ve yüzünü ısırdı. Kadın uludu. "Delisin sen, koca bir delisin." Üç çocuğun onları gözetlediğini gördü. "Aman Allahım, evi zencilerle doldurmuş."

"Gidiyorlar," dedi Janie kararlı bir şekilde. "Şimdi onları evlerine götürüyorum."

"Yemin ederim, Pete," dedi adama. "Yemin ederim bu ilk kez oluyor. İnanmalısın Pete. Kimbilir buranın ne biçim bir yer olduğunu düşünüyorsun, sana nasıl göründüğünü düşünmekten nefret ediyorum. Çıkar onları burdan!" diye bağırdı Janie'ye. "Yemin ederim Pete, yardım et bana, daha önce hiç –"

Janie koridoru geçip asansöre geldi. Bonnie ve Beanie'nin yuvarlak gözlerine baktı. Janie'nin ağzı bir halı kadar kuruydu, utançtan bacakları titriyordu. İkizleri asansöre koyup en alt düğmeye bastı. Başka bir şey söyleyecek gibi hissetmediği halde güle güle de demedi.

Yavaşça oturduğu daireye doğru gitti, içeri girip kapıyı kapattı. Annesi adamın kucağından kalkıp yüksek sesle konuşarak odada dolanmaya başladı. Dişleri parlıyordu, çenesi ıslaktı. Pençelerini kaldırdı; el veya yumruk değil, kırmızı sivri pençelerini.

Janie'nin içinde diş gıcırdaması gibi bir şey oldu, ama daha

derinlerde. Yürüyordu ve durmadı. Ellerini arkasına götürüp annesiyle göz göze gelebilmek için çenesini kaldırdı.

Wima'nin sesi kesildi, daha doğrusu kaçtı. Beş yaşındaki kızı önünde olduğundan daha büyük ve korkunç gözüküyordu, pençeleri dışarda, kıvrılmış. Kanlı bir dalga geliyor gibiydi.

Janie yürüyüp yanından geçti, odasına gidip sessizce kapıyı kapattı.

Wima'nin kolları geriye düştü, ilginçti, sanki gidecekleri menzili takip etmeleri gerekiyormuş gibi. Bedeninin çözülen dengesine, kollarına ve sonunda sesine yeniden sahip oldu. Arkasında adamın dişleri bir camın üzerinde hızla takırdadı.

Wima mobilyalardan destek alarak adama doğru yürüdü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı "bu kız benim tüylerimi diken diken ediyor . . ."

"Burada garip şeyler oluyor," dedi adam.

Janie yatağına uzandı, yuvarlak bir kürdan kadar katı, düzgün ve kontrollüydü. Hiçbir şey içeri giremez, hiçbir şey dışarı çıkamazdı; içinde bir yerlerde boydan boya uzanan bu yüzeyi bulmuştu ve ona sahip olduğu sürece hiçbir şey olmayacaktı.

Ama bir şey olursa, dedi bir fısıltı, *sen kırılırsın.*

Ben kırılmazsam hiçbir şey olmaz, diye karşılık verdi kız.

Ama bir şey . . .

Karanlık saatler geldi, karardı ve siyah saatler güçlükle geçti.

Kapı patırtıyla açılıp içeri ışık doldu. "O gitti, bebeğim, seninle biraz işim var. Buraya gel!" Wima dönüp giderken bornozu kapının kenarına çarptı.

Janie üzerini açıp ayaklarını hızla yere vurdu. Nedenini anlayamadan giyinmeye başladı. Güzel pileli elbisesini, fiyonklu ayakkabılarını, örgü pantolonunu ve tavşan desenli dantelli iç gömleğini giydi. Çoraplarında küçük tavşanlar vardı, kazağının düğmeleri de tavşanların kabarık kuyruklarından oluşuyordu.

Wima oturduğu koltuğu yumruklamaktaydı. "Kutlamamı," dedi, köşeli bardağından bir yudum içki alıp, "mahvettin, ne kutladığımı biliyor olmalısın. Sen farkında değilsin ama büyük bir sorunum vardı, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ama şimdi her şey yoluna girdi. Sana onun hakkındaki her şeyi an-

latacağım, küçük Bayan Koca Kulak. Düşük Çene. Zekâ küpü. Senin baban, ondan her zaman kurtulabilirim, ama o düşük çenenle ne yapacaktım bütün gün ve gece? İşte sorunum buydu, o geri geldiğinde senin düşük çeneni ne yapacaktım? Şimdi her şey halloldu, o geri dönmeyecek, Heinies benim için halletti bunu." Elinde sarı bir kâğıt salladı. "Akıllı kızlar bunun bir telgraf olduğunu bilir ve telgrafta diyor ki 'Üzülerek bildiririz ki kocanız,' babanı vurdular, onun için üzülerek bildiriyorlar, bundan sonra seninle ilişkimiz şöyle olacak: Ben ne istersem yapacağım, sense burnunu sokmak istediğin her şeyden uzak duracaksın. Bu adil değil mi?"

Cevap almak için arkasına döndü cevap yoktu. Janie gitmişti.

Wima onu aramaya başlamadan önce aramanın bir yararı olmadığını biliyordu ama bir şey onu koridordaki dolabın en üst rafına bakmaya zorladı. Üç yıldır dokunulmamış Noel süslerinden başka bir şey yoktu orada.

Oturma odasının ortasında durdu, nereye gideceğini bilmiyordu. "Janie?" diye fısıldadı.

Ellerini yüzünün iki yanına götürüp saçlarını geriye attı. Kendi etrafında döndü, döndü ve sordu, "Neyim var benim?"

Prodd hep derdi ki, "Çiftliğin iyi yanı bu: piyasa iyi olduğu zaman para var, piyasa kötü olduğunda yiyecek." Aslında onun piyasayla bağlantıları fazla kuvvetli olmadığı için bu ilke burada pek geçerli değildi. Şehir çok uzaktı, hem ya yolda bir aksilik çıksaydı? "Biz hâlâ çalışan çoğunluğuz. O zaman bir daha deneriz. Buradan hiç yol geçmeyecek, hiçbir zaman. Burası kontrolden çıkacak kadar büyümeyecek." Savaş bile onları, yaşlı Prodd ve Yalnız'ı atlamıştı – şerif bir kez uğramış, Proddlardaki ahmakça çalışmaya bir göz atmak yetmişti.

Çiftlik evi Prodd'un küçüklüğünden beri vardı, evlendikten sonra büyüttüler; çok değil, sadece bir oda. Oda kullanılmış olsaydı arazi onları beslemek için yeterli olmazdı. Yalnız, o odada kalıyordu ama aynı şey değildi. Oda onun için yapılmamıştı.

Yalnız, değişikliği herkesten önce fark etti, Bayan Prodd'dan bile. Kadının sessizliklerinin birinin doğasında olan bir değişiklik. Gururlu bir sessizlik ve Yalnız, onun değiştiğini, bir erkeğin

gururunun, değer verdiği kıymetli bir taştan yine değer verdiği bir goncaya dönüşürken değişebileceği gibi hissetmişti. Bir şey söylemedi veya bir sonuca varmadı; sadece biliyordu.

Önceden olduğu gibi işinin başına döndü. İyi çalışıyordu; kim ne düşünürse düşünsün Prodd çocuğun kazadan önce bir çiftçi olduğunu söylerdi hep. Bunu, çiftlikteki hayat tarzının, pompasından akan su gibi, Yalnız'a uygun olabileceğini bilmeden söylerdi. Ve Yalnız'ın istediği diğer her şeyin de.

Prodd, Yalnız'ın fazla yorulmadan uğraştığı güneydeki çayıra geldiği gün fısıldamasının bir kısmı tırpanlandıysa da, Yalnız onun ne demek istediğini biliyordu. Bir ara Prodd'un rahatsız edici gözlerindeki o bakışı yakaladı ve biliyordu ki söylemek Prodd'u üzmekten daha beter edecekti.

Anlamak onun için artık neredeyse hiç sorun değildi, fakat incelik taşıyan ifadeler hâlâ sorundu. Çimleri biçmeyi bırakıp ormanın kıyısına gitti, tırpanın ucunu çürümüş bir ağaç dibeğinin üstüne koydu. Bu ona, burada geçirdiği sekiz yıla rağmen hâlâ kaba ve hantal olan dilini prova etme fırsatı verdi.

Prodd yavaşça izledi. O da prova yapıyordu.

Birden Yalnız ne diyeceğini buldu. "Düşünüyordum," dedi.

Prodd bekledi, beklemekten memnundu. "Gitmeliyim," dedi Yalnız. Tam olarak demek istediği bu değildi. "Yoluma devam etmeliyim," dedi ardından. Bu daha iyiydi.

"Ah, Yalnız. Neden?"

Yalnız, ona baktı. *Çünkü benim gitmemi istiyorsun.*

"Burayı sevmiyor musun?" dedi Prodd, aslında hiç söylemek istemeyerek.

"Tabii ki seviyorum." Prodd'un aklından geçenleri yakaladı, *Biliyor mu?* Ve cevap verdi, *Tabii ki biliyorum*! Ama Prodd bunu duyamazdı. "Gitmemin tam zamanı" dedi yavaşça.

"Tamam." Prodd bir taşı tekmeledi. Eve bakmak için arkasını döndüğünde Yalnız'a da arkasını dönmüş oldu, bu da her şeyi daha kolaylaştırdı. "Buraya geldiğimizde Jack'in odasını, *senin* odanı, yani şimdi kullandığın odayı yaptık. Biz o odaya Jack'in odası deriz. Neden biliyor musun, Jack kim biliyor musun?"

Evet, diye düşündü Yalnız. Bir şey söylemedi.

"Gideceğine göre . . . gitmek istediğine göre senin için

önemsiz. Jack, bizim oğlumuz." Ellerini kavuşturup sıktı. "Sanırım komik görünüyor. Jack, hakkında çok emin olduğumuz küçük bir çocuktu. O odayı tohum parasıyla yaptık. Jack –"

Eve, onun ağaçtan ilave edilmiş kanadına ve taş dişli ormanın kenarına baktı. "– o asla doğmadı," diye bitirdi.

"Aaa," dedi Yalnız, bu ifadeyi Prodd'dan kapmıştı. Yararlı oluyordu.

"Ama şimdi geliyor," dedi aceleyle. Yüzü parlıyordu. "Bunun için biraz yaşlıyız, ama daha yaşlı olan ana babalar var." Tekrar ahıra ve eve baktı. "Mantıklı aslında, anlarsın Yalnız. Eğer planladığımızda burada olsaydı, benimle çalışacak kadar büyüdüğünde burası bize ufak gelirdi. Benim gidecek başka yerim yok. Ama şimdi o büyüdüğünde sanırım doğal olarak biz burada olmayacağız, o da karısını alıp her şeye burada başlayabilir, aynı bizim yaptığımız gibi. Görüyorsun ki mantıklı, değil mi?" Yalvarır gibiydi. Yalnız bunu anlamak için çaba sarfetmedi.

"Yalnız, dinle, seni atıyormuşuz gibi hissetmeni istemem."

"Gidiyorum dedim." Aradı, bir şey buldu ve düzeltti, "Sen söylemeden önce." *Bu*, diye düşündü, *çok doğru*.

"Bak, bir şey söylemem gerek," dedi Prodd. "Duydum ki bazı insanlar kendi çocukları olmayınca başkalarının çocuklarını alıyorlarmış. Bazen de, evde bir çocuk olmasına rağmen bir tane de kendileri yapıyorlar."

"Yaa," dedi Yalnız.

"Demek istediğim, biz seni aldık, değil mi, ama şimdi bak."

Yalnız ne diyeceğini bilemedi. "Yaa," yanlış gibi geldi.

"Demek istediğim sana müteşekkiriz, bu yüzden seni atıyor muşuz gibi düşünmeni istemiyoruz."

"Zaten söyledim."

"İyi o zaman." Prodd gülümsedi. Yüzünde, çoğu gülümsemesinden oluşan bir sürü kırışıklık vardı.

"İyi," dedi Yalnız. "Jack için." Hiddetle başını salladı. "İyi." Tırpanı yerden aldı. Ekinlerin yanına gittiğinde Prodd'un arkasından baktı. *Eskisinden daha yavaş yürüyor*, diye düşündü.

Yalnız'ın bir sonraki bilinçli düşüncesi, 'Tamam, bitti' olmuştu.

Ne bitti? diye sordu kendi kendine.

Çevresine bakındı. "Çimlerin biçilmesi," dedi. O zaman fark etti ki Prodd onunla konuştuğundan beri üç saattir çalışıyordu ve sanki işi başkası yapmış gibiydi. Kendi bir şekilde *yoktu*.

Dalgın dalgın biley taşını alıp tırpanı bilemeye başladı. Yavaş sürttüğünde kaynayan bir tencere, hızlı sürttüğünde ise ölmekte olan bir fare gibi ses çıkarıyordu.

O, kendisi farkında olmadan zamanın geçtiğini daha önce nerede görmüştü?

Taşı yavaşça kımıldattı. Yemek, sıcaklık ve iş. Bir doğum günü pastası. Temiz bir yatak. Şey hissi . . . "Ait olma" sözcüğü onun dağarcığında yoktu ama aklından geçen buydu.

Hayır, arkasında hiç iz bırakmamış zaman kavramının bu düşüncelerde yeri yoktu. Taşı daha hızlı hareket ettirdi.

Ağaçlıkta ölüm çığlıkları. Yalnız başına olan avcı ve onun yalnız avı. Ağacın özü akar, ayı uyur, kuşlar güneye uçar, hepsi bunları beraber yapar, aynı şeye ait oldukları için değil, aynı şey tarafından incitilmiş yalnız varlıklar oldukları için.

İşte o, farkında olmadan zaman böyle geçti. Neredeyse buraya gelmeden önce hep olduğu gibi. İşte o, böyle yaşamıştı.

Öyleyse neden şimdi eskiye geri dönsündü?

Bakışlarını arazi üzerinde gezdirdi, Prodd'un yaptığı gibi, evi ve dengeyi bozan çıkıntısını, araziyi, su dolu küvet gibi çiftliği içinde tutan ağaçlığı. Yalnızken, diye düşündü, zaman böyle geçti. Zaman şimdi de böyle geçiyor, öyleyse yine yalnızım.

Ve sonra, geçip giden bütün zaman içinde aslında yalnız olduğunu anladı. Bayan Prodd gerçekte onu değil, kendi küçük Jack'ini büyütüyordu.

Bir keresinde ağaçlıkta, suyun içinde korkunç acılar çekerken bir şeyin parçası olmuş ama ıslaklık ve acıyla bu şey ondan kopartılıp alınmıştı. Eğer sekiz yıldır ait olunacak bir şey bulduğunu sanıyorsa, sekiz yıldır yanılıyordu.

Kızgınlık, sadece bir kez tattığı ve ona yabancı bir duyguydu. Ama şimdi gelmişti, onu şişirecek kadar, sonra akıp gitti, onu zayıf bırakarak. Kendi de bunun bir parçasıydı. Bilmiyor muydu? Kendine bir isim almamış mıydı, ismin, o güne dek bulunduğu yerlerin ve yaptığı her şeyin bir açıklaması olduğu-

nu bile bile? Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın o bir *yalnızdı*. Neden başka türlü hissetsindi?

Yanlış. Kuş tüylerine sahip sincap, tahta dişli bir kurt gibi yanlış; haksızlık, adaletsizlik değil, sadece dünyada var olamayacak bir yanlışlık ... onun hiçbir şeye ait olamayacağı düşüncesi.

Duydun mu, *oğlum*? Duydun mu *adam*?

Duydun mu Yalnız?

Üç parça taze uzun ot alıp onları ördü. Tırpanı ters çevirip sapını dik duracak şekilde yumuşak toprağa batırdı. Örülmüş otları tırpanın bir ucuna bağladı, biley taşını iki ucun arasında duracak şekilde yerleştirdi. Ağaçlığın içine doğru yürüdü.

Korulukta gece yaşayan yaratıklar için bile zaman çok geçti. Cüce meşenin dibi soğuk ve hava ölü bir adamın kalbindeki odacıklar kadar karanlıktı.

Kız toprağa oturdu. Zaman geçtikçe biraz aşağı kaymış ve pileli eteği de yukarı doğru sıyrılmıştı. Bacakları buz gibiydi, özellikle de gece havası onlara değdiğinde. Ama kız eteğini aşağı çekmedi çünkü fark etmezdi. Eli kazağının tüylü düğmelerinden birinin üzerindeydi, çünkü iki saat önce onu ellerken tavşan olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Şimdiyse düğmenin bir tavşan kuyruğu olduğu veya elinin nerede durduğu umurunda bile değildi. Ne öğrendiyse orada bulunduğu için öğrenmişti. Gözlerin, kırpıştırman gerekene kadar açık tutup kırpıştırmazsan acı verdiğini öğrenmişti. Daha da açık tutarsan daha çok acırlardı. Ama hâlâ açık tutarsan acı dururdu.

Gözlerin hâlâ görüp görmediğini anlamak için çok karanlıktı.

Ayrıca öğrenmişti ki yeterince uzun bir süre hiç hareketsiz oturursan bedenin acımaya başlar, ama sonra acı diner. O zaman hiç kımıldamamalısın, azıcık bile, çünkü kımıldamak her şeyden daha fazla acı verecektir.

Bir topaç dönerken dik durur ve etrafta gezinir. Biraz yavaşladığında ise bir noktada durur ve yalpalar. İyice yavaşladığında ise Bay Grenfell'in kokteyl partisinden sonra sallandığı gibi sallanır. Sonra neredeyse duracak gibi olur, hoplar, zıplar, dövünür. Ondan sonra artık hiç kımıldamaz.

Kız ikizlerle beraberken mutluluktan böyle dönüyordu. An-

ne eve geldiğinde içindeki topaç gezinmedi, sabit durup yalpaladı. Anne yataktan çıkmasını istediğindeyse kızın içi dalga dalga kabarırken kafasında plan kuruyordu. Buraya saklandığında dövünmeye başladı. Artık yapmıyordu, yapmayacaktı da.

Ne kadar uzun tutabileceğini görmek için nefesini tutmaya başladı. Derin, ciğer dolusu nefes değil, sessiz sessiz nefes alıp verip, bir keresinde *almayı*, bir keresinde *vermeyi* atlayarak. Sonunda atlamaların nefes alışverişlerden daha uzun olduğu bir noktaya vardı.

Rüzgâr eteğini açtı. Tüm hissedebildiği bu hareketti, o bile uzaktı, bacakları ve eteği arasında ince bir yastık varmış gibi.

İçindeki ipi kopmuş topaç kenarı yerde olduğu halde döndü, döndü, sonra yavaşladı, yavaşladı ve en sonunda

durdu

. . . ve öbür tarafa dönmeye başladı, ama çok uzağa değil, çok hızlı da değil ve

durdu

ve biraz geride, bir şeyin yuvarlanması için bile fazla karanlık vardı, yuvarlansa bile göremezdin, duyamazdın bile, çok karanlıktı.

Ama, kız yine de yuvarlandı. Karnının üstünde, sırtının üstünde yuvarlandı, acı burun deliklerini sıkıp karnını sodayla doldurdu. Acıyı anladı, anlamasının nedeni nefes almasıydı, nefes aldığında kim olduğunu hatırlıyordu. İstemeden tekrar yuvarlandı, yüzünde küçük hayvancıklar gibi bir şeyler gezindi. Güçsüzce onlarla savaştı. Hayali şeyler olmadıklarını keşfetti; basbayağı gerçektiler. Fısıldayıp kuşlar gibi cıvıldadılar. Doğrulmaya çalıştığında küçük hayvancıklar arkasına geçip ona yardım etti. Başını öne eğip nefesinin sıcaklığını elbisesinin önünde hissetti. Küçük hayvancıklardan biri yanağını okşadı, kız elini uzatıp onu yakaladı.

"Ha-ha," dedi küçük hayvancık.

Diğer yanında yumuşak, küçük ve güçlü bir şey solucan gibi kıvrılıp ona sıkıca sarıldı. Kız onu hissetti, düzgün ve canlı. "He-hee," dedi yaratık.

Bir kolunu Bonnie'ye, diğerini Beanie'ye atıp ağladı.

Yalnız, ödünç bir balta almak için geri döndü. Çıplak elle sadece sınırlı bir iş yapabilirsin.

Ormana gittiğinde çiftlikle arasındaki farkı gördü. Sanki var olduğu her gün griydi, ama şimdi güneş vardı. Bütün renkler ölçülemez bir şekilde daha parlaktı; ahırın kokusu, büyümenin kokusu, tüten ocağın kokusu daha temiz ve daha saftı. Mısırlar köklerini tehdit ediyormuş gibi kendilerini göğe uzatmışlardı.

Prodd'un saygıdeğer kamyoneti yokuştan inerken homurdanıp inliyordu. Yalnız, yol kenarındaki işaretleri takip ederek kamyoneti görene kadar aşağı indi. Belli ki Prodd nadasa bırakılmış tarladaydı. Kamyonet, biri hariç bütün parçaları çıkarılmış bir sabana iple bağlanmıştı. Sağ arka tekerlek sabanın açtığı yarıklardan birine düşüp gömülmüştü, kamyonet arka aksının üzerinde duruyor, direksiyon neredeyse boşa dönüyordu. Prodd bir tırpanın sapıyla tekerleğin altına taş iteliyordu.Yalnız'ı gördüğünde elindekini bırakıp ona doğru koştu, yüzü sevinçle parlıyordu. Yalnız'ı pazularından tuttu, yüzünü bir kitap sayfası gibi yavaşça, dudaklarını kımıldatarak, satır satır okudu. "Seni bir daha görmeyeceğimi sandım, öyle gittiğine göre."

"Yardım ister misin?" dedi Yalnız, kamyoneti kastederek.

Prodd yanlış anladı. "Ne demezsin," dedi mutlulukla. "Onca yoldan yardım etmek için geri döndün. Ah, ben kendi kendime becerebiliyorum Yalnız, inan ki. Takdir etmiyorum sanma. Ama bugünlerde istiyorum, çalışmak yani."

Yalnız, gidip tırpanın sapını aldı. Taşları tekerleğin altına doğru iteledi. "Sür," dedi.

"Ma, seni görene dek bekle bakalım. Eski günlerdeki gibi." Kamyonete binip kontağı çevirdi. Yalnız, sırtını kamyonete dayadı, elleriyle tutup büyük bir güçle yukarı kaldırdı. Kamyonet, arka yaylar izin verdiği ölçüde, hatta daha fazla havaya kalktı. Yalnız, geriye doğru yaslandı. Tekerlek, üzerinde kaymayacağı bir zemin buldu ve sarsılarak ileriye sert toprağın üzerine fırladı.

Prodd deliğe bakmak için çıktı, kırılmış bir porseleni bir araya getirmeye çalışan birinin dayanılmaz ve gereksiz hareketi gibi. "Senin eskiden çiftçi olduğunu düşündüğümü söylerdim," diye mırıldandı. "Şimdi eminim. Sen hidrolik bir krikoydun!"

Yalnız, gülümsemedi. Hiç gülümsemezdi. Prodd sabana doğru gitti ve Yalnız onun bağlantı parçasını kamyonete yüklemesine yardım etti. "At öldü," diye açıkladı Prodd. "Kamyonet iyi ama bazen bu gibi şeylerin olmasını engelleyebilmek istiyorum. Zamanımın yarısını kazarak geçirdim. Başka bir at alırdım ama biliyorsun, Jack gelene kadar bir şey almak istemiyorum. Atı kaybetmenin beni üzeceğini zannederdin." Eve bakıp gülümsedi. "Hiçbir şey üzmüyor beni. Kahvaltı ettin mi?"

"Evet."

"İçeri gelip biraz daha ye. Ma'yı bilirsin. Sana bir şeyler yediremezse ikimizi de affetmez."

Eve gittiler ve Ma, Yalnız'ı görünce sıkıca kucakladı. Yalnız'ın içinde bir şey rahatsızca kıpırdadı. Bir balta istedi. Her şey halloldu sanmıştı. "Şimdi şuraya otur, kahvaltını getireceğim."

"Dedim sana," dedi Prodd, gülümseyerek kadını izlerken. Yalnız da kadını izledi. Kadın şişmanlamıştı ve inek ağılındaki bir kedi yavrusu kadar mutluydu. "Neler yapıyorsun Yalnız?"

Yalnız, bir cevap ararcasına adamın gözlerine baktı. "Çalışıyorum," dedi. "Orada, yukarıda." diye eliyle gösterdi.

"Ormanda mı?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun orada?" Yalnız, duraksayınca Prodd yeniden sordu, "İşe mi alındın? Hayır mı? Ne öyleyse, kapanla hayvan mı avlıyorsun?"

"Avcılık," dedi Yalnız, bunun yeterli olacağını düşünerek.

Yemeğini yedi. Oturduğu yerden Jack'in odasını görebiliyordu. Yatak gitmişti. Kolundan daha büyük olmayan yeni bir yatak vardı, açık mavi pamuklu ve amerikan beziyle çevrelenmiş, üzerinde düzinelerce küçük süsler olan yeni bir yatak.

Yemeği bitirdiğinde hepsi masanın başına oturdu, bir süre kimse bir şey söylemedi. Yalnız, Prodd'un gözlerinin içine baktı ve şunu buldu: *İyi bir çocuk ama böyle oturup ziyaret etmek için değil.* Ziyaret etmek imajını tam olarak anlayamamıştı, zayıf ve mutlu konuşma ve gülüşme sesleri karmaşası. Bunu kendisinin bir eksikliği olarak gördü; eksiklik, yetersizlik değil; hiçbir zaman yapmadığı ve yapamayacağı şeyler. Prodd'dan baltayı isteyip dışarı çıktı.

"Sence bize kızgın mı?" diye sordu Bayan Prodd, endişeli bir şekilde, Yalnız'ın arkasından bakarak.

"O mu?" dedi Prodd. "Kızgın olsa geri gelmezdi. Bugüne dek ben de bundan korkuyordum." Kapıya doğru gitti. "Sakın ağır bir şey kaldırma, duydun mu?"

Janie okuyabildiği kadar yavaş ve dikkatli okudu. Bağırarak okumasına gerek yoktu, sadece ikizlerin anlayabileceği kadar dikkatle. Kadının adamı bağlayıp bir hücreye kapattıktan sonra diğer adamı, "rakibim, kadının kahkahalar atan sevgilisi" olan adamı saklandığı yerden çıkarıp eline kırbacı verdiği bölüme gelmişti. Janie başını kaldırdığında Bonnie gitmiş, Beanie de soğuk şöminenin içindeydi, küllerin içinde saklanan bir fare varmış gibi yapıyordu. "Ama, dinlemiyorsunuz beni," dedi.

Resimli olanı istiyorum, sessiz mesajı gelmişti.

"Ondan sıkıldım," dedi Janie huysuzca. Ama yine de von Sacher-Masoch'un yazdığı *Kürklü Venüs*'ü kapatıp masanın üstüne koydu. "Bunun hiç olmazsa bir konusu vardı." diye şikayet ederek rafa gitti. İstenilen kitabı *Benim Silahım Hızlı* ile *Resimli Ivan Bloch*'un arasında buldu. Kitabın ağırlığını tartarak koltuğa gitti. Bonnie şöminenin içinden yok olup iskemlede belirdi. Beanie öbür tarafta ayaktaydı; kim bilir nerelerdeydi ama olan bitenden haberdardı. Kitabı Bonnie'den daha çok sevmişti.

Janie kitabı öylesine açtı. İkizler, gözleri dışarı uğramış bir şekilde nefeslerini tutarak öne doğru eğildiler.

Oku.

"Ah, tamam, " dedi Janie. "D34556. Perde kordonu. Çift büzgülü. 2.30 metre uzunluğunda. Mısır rengi, şarap rengi, avcı yeşili ve beyaz. 24 dolar, 68 sent. D34557. Çiftlik tarzı. Pileli, bkz. resimler. Çifti 4 dolar, 92 cent. D34 –"

Ve yeniden mutluydular.

Buraya geldiklerinden beri ve gelene kadarki karmaşık zamanda mutluydular. Bir karavanın arkasını nasıl açacaklarını, samanın altında kımıldamadan nasıl yatılacağını öğrenmişlerdi, Janie bir ipten mandalları alabilir, ikizler de bir odanın içinde belirebilirlerdi, mesela geceleyin bir dükkânda, Janie açamadıysa içeriden kapının kilidini açarlardı, tıpkı Janie'nin kancaya

ve uzandığı halde açamadığı yüksek bir kilide yaptığı gibi. Öğrendikleri en iyi şey biri Janie'yi kovalarken onun dikkatini dağıtmaktı. Kovalayan kişiler sonunda anlarlardı ki, ikinci kattan taş atan, birdenbire ayaklarının altında bitip onları düşürmeye çalışan, omuzlarına oturup yakalarına işeyen iki küçük kız varken, sadece sıradan bir şekilde koşan Janie'yi yakalamak imkânsızdı. Ha-ha.

Bu ev, en mutlu şeydi. Herkesten ve her şeyden millerce uzaktaydı, üstelik buraya kimse gelmezdi. Tepenin üzerinde büyük bir evdi ve orman o kadar yoğundu ki orada bir ev olduğu zor görülürdü. Evin çevresinde, yolun olduğu tarafta büyük, yüksek bir duvar, ağaçların olduğu tarafta da büyük, yüksek bir çit vardı, çitin yanından bir dere akıyordu. Bonnie evi bir gün yorulup yolun kenarında uyuyakaldığında bulmuştu. Uyanıp keşfetmeye gitti, evi görene dek çitin yanından yürüdü. Janie'yi içeri sokabilmek için çok uğraşmaları gerekmişti, sonunda Beanie dereye düştü ve çitin öbür tarafından çıktı.

En büyük odada milyonlarca kitap ve üşüdükleri zaman sarınabilecekleri bir sürü eski kâğıt vardı. Aşağıdaki soğuk, karanlık kilerde altı kasa konserve sebze ve birkaç şişe şarap buldular, şarap şişelerini kırdılar çünkü şarabın tadı kötü olmasına rağmen kokusu çok güzeldi. Dışarıdaki havuzda yüzmek, penceresi olmayan banyoda yıkanmaktan daha zevkliydi. Saklambaç oynamak için bir çok yer vardı. Duvarlarında zincirler ve çubuklar olan küçük bir oda bile vardı.

Baltayla daha çabuk oluyordu.

Kendini incitmese o yeri hiç bulamazdı. Ormanlarda dolaştığı yıllar boyunca – genellikle körlemesine ve dikkatsizce – böyle bir kapana hiç düşmemişti. Bir kayanın kenarından geçiyordu ki birden kendini yedi metre aşağıda, dikenli çalılarla dolu, dibinde humuslu toprak olan bir tuzağın içinde buldu. Bir gözü incinmiş ve sol kolunun dirseği dayanılmaz şekilde ağrıyordu.

Bir yolunu bulup dışarı çıktığında çevreyi inceledi. Belki de burası daha önce doğal olarak oluşmuş, alçak tarafı daha ince ve aşınabilir olan bir havuzdu. Ama şimdi o yok olup yerini bir boşluğa bırakmıştı, iç kısımları yoğun, yanları ve ön kısmı daha

da yoğun bir boşluk. Üzerine basıp çıktığı kaya tepenin üstünde bir çıkıntı gibiydi ve boşluğun üzerinden sarkıyordu.

Bir ara Yalnız için insanlara yakın olup olmadığı hiç fark etmedi. Şimdi, o sadece bildiği şeyi olmak istiyordu – yapayalnız. Çiftlikte geçirdiği sekiz yıl hayat tarzını değiştirmişti. Bir korunağa ihtiyacı vardı. Üzerinden sarkan taş duvarları ve yan tarafındaki iki toprak kanadıyla bu gizli yere ne kadar baksa burası gözüne o kadar korunaklı gibi görünüyordu.

Önce ilkelce işler yaptı. Rahatça yatabilmek için çalıları temizledi, dışarı çıkıp girdikçe dikenler derisini sıyırmasın diye çalıların bir kaçını kopardı. Sonra yağmur yağdı ve içeride su birikmesin diye kanal açıp kenarına bir çıkıntı yaptı.

Zaman geçtikçe o yere artan bir ilgi göstermeye başladı. Daha çok çalı söküp düz bir zemin elde edene kadar toprağa vurdu. Arka duvarda açıkta duran taşları topladı ve duvarın bazı yerlerinde istediği birkaç şeyi depolayabileceği hazır yapılmış raflar ve çengeller olduğunu keşfetti. Dağın eteğindeki bazı tarlaları yağmalamaya başladı, geceleri gidiyor, her yerden az bir şey alıyor, bir gittiği yere bir daha gitmemeye gayret ediyordu. Havuç, patates, eskiden kullanılan büyük çiviler, kırık bir çekiç ve dökme demir bir tencere aldı. Bir keresinde mezbaha kamyonundan düşmüş bir parça domuz eti buldu. Onu sakladı, geri döndüğünde bir vaşağı eti yerken buldu. Duvar yapmaya bu yüzden karar vermişti, baltayı almaya da bu yüzden gitti.

Ağaçları kesti, tıraşladıktan sonra kaldırabildiği en büyüklerini tepenin üstüne götürdü. İlk üç tanesini sınır oluştursun diye yere gömdü, yandakiler ise kayayla birleşti. Çürüdüğünde kömüre dönüşen bir cins yosunla birleştiğinde haşarata karşı dayanıklı bir harç oluşturan ve yıkandığında çıkmayan kırmızı bir toprak buldu. Bir kapı ve dört duvar yaptı. Pencereyle uğraşmadı, ancak altı duvar kütüğünün arasında bir metrekarelik bir harç bıraktı, istediği zaman kapatabilmesi için çubukların birbirinin içine geçebileceği şekilde onları sivriltti.

İlk şöminesi kızılderili tarzıydı, kapalı alanın merkezinde, duman çıksın diye üzerinde delikle. Dumanın ulaşabileceği bir yerde et asmak için duvara gömülmüş çengeller vardı, eğer et bulabilecek kadar şanslıysa.

Şömine için düz ve yassı taşlar ararken görünmez bir şey ona dokundu. Bir yeri yanmış gibi geri çekilip arkasını ağaca verdi, kendini köşeye sıkışmış bir geyik gibi hissetti.

Yeni doğmuş bebeklerin ona gereksiz görünen haberleşmelerine içten bir duyarlılık gösterdiğinin uzun süredir farkındaydı. Bunu kaybediyordu; konuşmaya başladığından beri buna karşı bir duyarsızlık göstermeye başlamıştı.

Fakat birisi onu böyle çağırmıştı – çocuk gibi gönderen ancak çocuk olmayan biri. Gerçi şimdi hissettiği zayıftı ama özünde dayanılmaz olarak benzerdi. Tatlı ve gereksinim doluydu, evet; ama aynı zamanda batan bir kamçı ucu, zulmeden tekmelerin terörü, müstehcen bağırışların yeniden uyarımı gibiydi, ve bildiği en büyük kayıptı.

Görülecek hiçbir şey yoktu. Yavaşça ağacı terk edip topraktan kurtarmak için pençelerce uğraştığı büyük taşın yanına gitti. Belki yarım saat köpek gibi çalıştı, çağrıyı önemsememeye uğraştı, ancak başaramadı.

Ayağa kalktı, titriyordu ve düşe dönüşmüş bir dünyanın içinde çağrıya doğru yürümeye başladı. Ne kadar yürüse çağrı o kadar dayanılmazlaşıyor, büyüleyiciliği o kadar derinleşiyordu. Bir saat kadar yürüdü, üzerinden veya içinden geçebileceği hiçbir şeyin etrafından dolaşmadı. Temizlenmiş açıklığa vardığında neredeyse uyurgezer gibiydi. Kendine biraz daha bilinçli olmak için izin vermek, belki de hiç gitmeyeceği bir anlaşmazlık cehennemini tutuşturmak gibi olacaktı. Kör gibi tökezleyerek, paslanan çite ve içine doğru yürüdü, çit onu yaralı gözünden vurdu. Görüşü düzelene kadar çite sarıldı, nerede olduğunu görmek için etrafına baktı ve titremeye başladı.

Bir dakika için netlik ve bilinçli bir kararlılığı oldu: bu berbat yerden çıkmak ve onun dışında kalmak. Bunu hissettiğinde bile derenin sesini duyup ona doğru döndü.

Dereyle çitin kesiştiği yerde, eğilerek kazıkların dibine doğru gitti. Evet, delik hâlâ oradaydı.

Çitin diğer tarafını gözetlemeye çalıştı fakat eski çobanpüskülü yığını her şeyden daha kalındı. Duyulacak hiçbir şey yoktu – kulağın duyabileceği. Ama çağrı . . .

Daha önce duyduğu gibi o, açlık, yalnızlık ve istemekti.

Fark ne istediğindeydi. Sözcük kullanmadan biraz korktuğunu, üzerinde bir yük olduğunu ve bu yük yüzünden endişeli olduğunu söyledi. Aslında, *bana şimdi kim bakacak?* dedi.

Belki de soğuk suyun yardımı oldu. Yalnız'ın zihni birdenbire olabileceği kadar açık oldu. Derin bir nefes alıp daldı. Öbür tarafta hemen durdu ve başını kaldırdı. Dikkatle dinledi, sonra sadece burun delikleri suyun üzerinde kalacak şekilde karnının üzerine yattı. Büyük bir dikkatle dirseklerinin üzerinde başı kemer şeklindeki kavisin altına gelip ilerisini görene kadar santim santim ilerledi.

Derenin kıyısında küçük bir kız vardı, parçalanmış, pileli bir elbise giyiyordu. Aşağı yukarı altı yaşındaydı. Kızın keskin hatlı, çocuk gibi görünmeyen yüzü endişeli ve asıktı. Eğer adam aldığı tedbirin yeterli olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Kız doğrudan adama bakıyordu.

"Bonnie!" diye seslendi kız sertçe.

Bir şey olmadı.

Kız onu izlemeye ve endişelenmeye devam etti. Adam iki şey fark etti: çağrının esası kızın bu endişesiydi ve gardını almış olmasına rağmen adamın, düşüncelerinden uzaklaşmaya değecek kadar önemli olduğunu düşünmemişti.

Adına incinme denilen, kızgınlık ve eğlencenin keskin ve zevkli karışımını hayatında ilk kez hissediyordu. Bunu büyük bir rahatlama dalgası izledi, yirmi kiloluk bir ağırlığı yirmi yıl taşıdıktan sonra yere koyan birinin hissedeceği bir rahatlık. Bilmiyordu ... sorumluluğunun ne kadar büyük olduğunu *bilmiyordu.*

Uyarılma yeniden kayboldu. Kamçı ve bağırtılar tarihe karıştı, sihir ve kayıp – hâlâ hatırlanıyordu ama ait oldukları yerde, adamın bugününe ulaşamasınlar diye olgunlaşmamış sinir filizleri kopartılmıştı. Çağrı bir kan ve duygu girdabı değil, aç bir veledin amaçsız söylenişleriydi.

Adam olduğu yere çöküp, büyük zayıf bir su böceği gibi geri geri gitti. Yavaş yavaş dereden çıktı ve çağrıya sırtını dönüp işinin başına döndü.

Omzunda kırk beş santimlik bir şömine taşıyla oluk oluk terleyerek korunağına geldiğinde olağan tedbirini bile unuta-

cak kadar yorgundu. Çalıların altından geçip gürültüyle kapısının önündeki küçük aralığa geldi ve ölü gibi durdu.

Kapısının önünde bir aşağı, bir yukarı yürüyen dört yaşlarında, küçük, çıplak bir çocuk vardı.

Küçük kız ona baktı, gözleri, koyu renkli yüzünün tümü, yanıp sönüyormuş gibi oldu. "He-hee!" dedi sevinçle.

Adam omzundaki taşı iterek düşürdü. Olduğundan daha büyük gözükerek kıza doğru eğilip onu gölgeledi; çok yüksekti ve gökgürültüsünün tehditleriyle doluydu.

Kız hiç korkmuyormuş gibi duruyordu. Bakışlarını kaçırdı ve bir sincap gibi yedikçe çevirerek elindeki havucu kemirmeye başladı.

Büyük bir hareket gözüne çarptı. Tahta duvarın üzerindeki havalandırma deliklerinden başka bir havuç belirdi. Yere düşen bu havucu bir başkası izledi.

"Ha-ha." Adam aşağıya doğru baktı, şimdi orada *iki* küçük kız vardı.

Bu şartlar altında Yalnız'ın sahip olduğu tek avantaj çok değerliydi: aklının yerinde olup olmadığına dair bir soru dürtüsüne sahip değil değildi ve bu konuda kendisiyle kafa karıştırıcı bir tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Eğilip çocuklardan birini kaldırdı. Ama doğrulduğunda kız artık kucağında değildi.

Onun yerinde diğeri vardı. Kız büyülenmişçesine sırıttı, yeni bir havucu yemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Yalnız. Sesi sert ve hastalıklıydı, sağır ve dilsiz birinin sesi gibi. Bu çocuğu irkiltti. Yemeği bırakıp ağzı açık adama baktı. Açık ağız havuç parçalarıyla doluydu ve ona kapağı açık şiş göbekli bir soba görüntüsü veriyordu.

Yalnız, dizleri üzerine çöktü. Kızın gözleri onunkilere sabitlenmişti. Adamın gözleri daha önce bir adama kendini öldürme emrini vermiş, birçok kereler de onu doyurmak istemeyen insanların içgüdülerine saldırmıştı. Neden olduğunu bilmiyordu ama dikkatliydi. İçinde bir kızgınlık veya korku yoktu, sadece kızın kıpırdamadan durmasını istiyordu.

İşini bitirdiğinde kıza doğru uzandı. Kız ses çıkararak nefes verdi, ağzındaki havuç parçalarını tükürdü, bunlar adamın gözlerine ve burun deliklerine çarptı, kız yok oldu.

Adam şaşkınlık içindeydi – bu tuhaftı, çünkü şaşırılacak çok az şeyle ilgilenirdi. Daha tuhafı bunun saygılı bir şaşkınlık olmasıydı.

Ayağa kalkıp sırtını kütüklerden oluşmuş duvara dayadı ve kızları aramaya başladı. Onlarsa el ele tutuşmuş bir şekilde yan yana duruyor, adamın başka bir şey yapmasını beklercesine küçük, meraklı ve cansız yüzleriyle ona bakıyorlardı.

Yıllar önce, bir keresinde bir geyik yakalamak için koşmuştu. Bir keresinde ise bir ağacın tepesinde duran bir kuşu yakalamak için yukarı uzanmıştı. Başka bir keresinde bir alabalık için nehire atlamıştı.

Bir keresinde.

Yalnız, yaptığı denemelerden biliyordu ki yakalayamayacağı bir şeyi kovalamak için dünyaya gelmemişti. Eğilip şömine taşını yerden aldı, uzanıp kapının sürgüsünü kenara çekerek kapıyı omuzlayıp içeri girdi.

Ateşin yanına koyduğu şömine taşının üzerine sönmekte olan közden koydu. Ateşe biraz daha odun atıp alevlenmesi için üfledi, demir tenceresini yeşil renkli, kollu ocak çengelinin üstüne yerleştirdi. O bunları yaparken kapının orada beyaz gözlü iki küçük kafa silüeti onu izliyordu. Onları önemsemedi.

Derisi yüzülmüş tavşan tütsülenmesi için yüksek bir çengele asılmıştı. Adam onu aşağı indirdi, omuz ve butlarını ayırdı, sırtını kırdı ve tencerenin içine attı. Duvardaki oyuktan patates ve birkaç kaya tuzu parçası aldı. Önce tuzu, sonra da baltayla ikiye ayırdığı patatesleri tencereye koydu. Havuçlarına uzandı. Biri havuçlarını yemişti.

Dönüp kapıya kızgın bakışlar attı. İki kafa gerileyip gözden kayboldu. Dışarıdan küçük soprano kıkırdamaları geldi.

Yalnız, tencereyi bir saat boyunca kaynattı, bu arada baltasını biledi ve Bayan Prodd'un yaptığı gibi bir çalı süpürgesi yaptı. Ve yavaşça, çok yavaşça, milim milim, ziyaretçileri odanın içine girdiler. Gözleri kaynayan tencereye sabitlendi. Ağızlarının suyu akıyordu.

Adam onlara bakmadan işini yapmaya devam etti. Kızlara yaklaştığında geri çekildiler, odanın öbür tarafına gittiğinde ise yine içeri girdiler – her seferinde azar azar. Zamanla geriye çe-

kilmeleri küçülüp, ilerlemeleri büyüdü ve sonunda Yalnız, kapıyı kapatacak bir fırsat buldu.

Oluşan ani karanlıkta tencerenin kaynaması ve ateşin cızırdaması çok ses çıkarıyordu. Başka bir ses yoktu. Yalnız, arkasını kapıya verip durdu, karanlığa daha çabuk uyum sağlayabilmeleri için gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini açtığında ise havalandırma deliklerinden içeri giren solgun gün ışığı ve ateş onun odadaki her şeyi görmesi için yeterliydi.

Küçük kızlar gitmişti.

Kapının içindeki sürgüyü yerine koyup yavaşça odada dolaştı. Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı önce dikkatle, sonra ardına kadar açtı. Dışarıda da yoktular.

Omuz silkti. Alt dudağını ısırıp daha çok havucu olmasını diledi. Sonra tencereyi, içindeki yemeği yiyebileceği kadar ılıması için kenara koydu ve baltasını bilemeyi bitirdi.

Yemeğini ağır ağır yedi. Tatlı niyetine parmaklarını yalarken kapı sertçe çalındı, bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki oturduğu yerden havaya fırladı.

Pileli elbiseli küçük kız kapıdaydı. Saçı taranmış, yüzü temizlenmişti. Kız büyük bir edayla, ilk bakışta el çantası gibi görünen fakat sonradan tikağacından[1] yapılmış bir sigara kutusu olduğu anlaşılan bir şey taşıyordu. Kutunun üzerine on santimlik çivilerle kitap ciltlemekte kullanılan ipliklerden tutturulmuştu. "İyi akşamlar," dedi kız kısaca. "Geçiyordum ve uğrayabileceğimi düşündüm. Evde *misiniz*?"

Bir zamanlar yemek için böyle dilenme alışkanlığı olan cimri bir kocakarının sözlerinin papağan gibi tekrarlanması, Yalnız için tamamen anlaşılmazdı. Parmaklarını yalamaya devam ederek gözlerini çocuğun yüzüne dikti. Kızın arkasında aniden daha önce kapının kenarından gözetleyen iki ziyaretçisi belirdi.

Kızın önce burun delikleri sonra da gözleri tencereyi buldu. Çok istediği için ona sahip olmak istedi, bakışlarıyla. Birdenbire esnedi. "Özür dilerim," dedi ağırbaşlılıkla. Merakla sigara

1.- Tikağacı: İkiçeneklilerden, Doğu Hindistan'da yetişen, kerestesinden gemi yapımında ve kaplamada yararlanılan, kerestesinin doğal rengi sarı olan ve havada zamanla kendiliğinden koyulaşan, dayanıklı bir ağaç. y.h.n.

kutusunun kapağını kaldırdı, içinden çıkardığı beyaz nesneyi hızla katladı, ama bu hareket nesnenin bir erkek çorabı olduğunun anlaşılmamasına yetecek kadar hızlı değildi, onunla dudaklarını sildi.

Yalnız, ayağa kalktı, bir parça odun alıp dikkatle ateşe yerleştirdi ve tekrar yerine oturdu. Kız bir adım daha ilerledi. Diğer ikisi de aceleyle seğirtip oyuncak askerler gibi kapının iki yanında durdular. Yüzleri küçük birer endişe topuydu. Ve bu sefer giyiniktiler. Bir tanesi, arabalara direksiyon konduğu zamandan beri kullanılmayan, koltuk altlarına kadar gelen kadifeden kısa şalvar gibi bir don giyiyordu. Beline açılan deliklerden geçirilmiş aynı cilt ipiyle tutturulmuşlardı ve omuz askısı gibi duruyorlardı. Diğerinin üzerinde kalın pamuklu bir kombinezon vardı, en azından kombinezonun üçte biri. Ayak bileklerine kadar geliyor ve paçalarının uçları saçak saçaktı.

Beyaz kız, resim odasının diğer ucundaki şekerlemelere giden bir hanımefendi edasıyla tencereye yanaştı, Yalnız'a küçük bir gülücük attı, gözkapaklarını indirdi, baş ve işaret parmaklarıyla uzanıp mırıldanırca sordu, "Alabilir miyim?"

Yalnız, bir ayağını kanca gibi uzatarak tencereyi ondan uzaklaştırıp kendi uzanabileceği bir yere getirdi. Tencereyi kızdan uzakta bir yere koyup kıza ruhsuz ruhsuz baktı.

"Sen gerçekten adi bir orospu çocuğusun," dedi kız.

Yalnız, bundan da hiçbir şey anlamadı. İnsanların söylediklerinin farkında olmayı öğrenmeden önce, daha önce karşılaşmadığı için bu gibi sözler anlamsız geliyordu ona. Kıza boş boş baktı ve korumak istercesine tencereyi yakınına çekti.

Çocuğun gözleri kısılıp yüzünün rengi kızardı. Birden ağlamaya başladı. "Lütfen. Çok açım. *Biz.* açız. Bütün konserveler bitti." Sesi zayıfladı ama hâlâ fısıldayabiliyordu. "Lütfen," diye fısıldadı, "lütfen."

Yalnız, yine soğuk karşıladı. Kız, ona doğru çekingen bir adım attı. O ise tencereyi kucağına alıp küstahça sarıldı. "İstemiyorum senin kokuşmuş . . ." dedi kız ve sesi iyice kısıldı. Geri dönüp kapıya doğru gitti. Diğer kızlar onun yüzüne baktı. Sessiz hayal kırıklığı radyasyonları yaydılar; onların dokunaklı ifadeleri Yalnız'dan çok beyaz kızı etkilemişti. Çünkü o, diğer-

lerine bakmakla yükümlüydü ve beceremeyip onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Diğerleri de bunu acımasızca ifade ettiler.

Yalnız, kucağında ılık tencereyle oturup açık kapıdan ağırlaşmakta olan geceye baktı. Davetsiz bir görüntü kafasında belirdi – Bayan Prodd, fırında pişirilmiş domuz eti, mükemmel yumurtaların sarı bakışları ve "otur ve kahvaltını et" diyen bir ses. Tanımlamaya yeteneği olmadığı bir duygu karın boşluğundan yükseldi ve boğazına takıldı.

Horlamaya benzer bir ses çıkarıp tencereye uzandı, yarım bir patates aldı, ağzı açılmıştı fakat eli götürmüyordu. Başını yavaşça eğip adeta patatesi ya da onun ne işe yaradığını bilmiyormuş gibi baktı.

Tekrar horlamaya benzer bir ses çıkardı, patatesi tencerenin içine attı, tencereyi yere koyup ayağa kalktı. İki elini kapının iki yanına koydu; sert sesiyle bağırdı: "*Bekleyin!*"

Mısırların çoktan dış yapraklarından ayrılmış olması gerekirdi. Çoğu hâlâ ayaktaydı ama orada burada kırılmış ve sararan başaklar vardı, işçi karıncalar bunları araştırıp söylenerek telaşla kaçarlardı. Kamyonet nadasa bırakılan tarlada, bataklığa gömülmüş gibi ümitsizce yatıyordu, tohum makinesi arkasında, bağlantı yerine doğru eğilmişti, kışlık buğday dışarı dökülüyordu. Evin bacasından duman çıkmıyor ve ahırın sefaletin ortasında gibi eğik ve bozulmuş kapısı çarpıyordu.

Yalnız, eve yaklaşıp küçük verandaya çıktı. Prodd verandada, zincirlerinden bazıları koptuğu için artık sallanmayan salıncakta oturuyordu. Gözleri kapalı değildi ama açık olduklarından daha çok kapalıydı.

"Mer'aba," dedi Yalnız.

Prodd kımıldandı, Yalnız'ın yüzüne baktı. Tanıdığına dair hiçbir iz yoktu. Bakışlarını indirdi, doğruldu, amaçsızca elini göğsüne götürüp omuz askısını buldu, ileri çekip bıraktı. Yüzünden düşünceli bir ifade geçti. Tekrar Yalnız'a baktı; Yalnız, bir şeker topağının kahveyi çekmesi gibi çiftçinin bilincinin adama geri döndüğünü görebiliyordu.

"Hey, Yalnız, oğlum!" dedi Prodd. Bunlar eski sözcüklerdi ama söyleniş tonu adamın kırık tırmığına benziyordu. Sevinçle

gözleri ışıldayarak kalktı, Yalnız'ın yanına geldi, kolunu tutmak için elini kaldırdı ama belli ki sonra unutmuştu. Eli orada bir dakika durdu ve ardından yerçekimine yenilip düştü.

"Mısırların yapraklarından ayrılması gerek," dedi Yalnız.

"Ya, ya, biliyorum," dedi Prodd, yarı konuşup yarı iç geçirerek. "Sıra ona da gelecek. Halledebilirim. Şu ya da bu şekilde hep ilk dondan önce bitirmişimdir. Süt sağımını bir kere bile kaçırmadım," diye ekledi soluk bir gururla.

Yalnız, kapıya baktı ve ilk kez mutfakta pisliği üzerinde kurumuş bulaşıklar ve sinekler gördü. "Bebek geldi," dedi hatırlayarak.

"Ah, evet. Küçük, tatlı şey. Tam bizim . . ." ne diyeceğini yine unuttu. Sözcükler yavaşladı ve eli gibi onlar da havada asılı kaldı. "Ma!" diye bağırdı aniden, "çocuğa yiyecek bir lokma bir şeyler hazırla!" Utanmış bir şekilde Yalnız'a döndü. "Orada," dedi işaret ederek. "Yüksek sesle bağırırsan sanırım duyar. Belki."

Yalnız, Prodd'un gösterdiği yere baktı ama bir şey göremedi. Prodd'un bakışını yakaladı ve bir an için soruşturmaya başladı. Tanımlayacak kadar yakınına gittiği şeyin ne olduğunu anlayınca şiddetle çekildi. Hızla geri döndü. "Baltanı getirdim."

"Ah, önemli değil, sende kalabilirdi."

"Benim var. Mısırları içeri getirmek istiyor musun?"

Prodd buğulu gözlerle mısır tarlasına baktı. "Süt sağımını hiç kaçırmadım," dedi.

Yalnız, onu bırakıp ahıra, mısır çengeli almaya gitti. Bir tane buldu. Ayrıca fark etti ki inek ölmüştü. Mısır tarlasına gidip çalışmaya başladı. Bir süre sonra Prodd'u da tarlada gördü, çalışırken, hem de sıkı çalışırken.

Günün yarısı geçmişti, tam bütün mısırları kesmeyi bitirecekken Prodd eve gitti. Yirmi dakika sonra bir sürahi ve bir sandviç tabağıyla geri döndü. Ekmek kuruydu ve sandviçler de, Yalnız'ın hatırladığı kadarıyla, Bayan Prodd'un "kötü günler" için saklayıp hiç dokunmadığı raftan alınmış etle yapılmıştı. Sürahinin içinde ılık limonata ve sinekler vardı. Yalnız, hiç soru sormadı. At yalağının kenarına oturup yediler.

Daha sonra Yalnız, nadasa bırakılmış tarlaya gidip kamyoneti içine düştüğü çukurdan kurtarmaya çalıştı. Prodd da kam-

yoneti kullanmak için onu izledi. Günün kalan kısmı Yalnız'ın tohum makinesini doldurması ve kamyoneti, ısrarla açıp içine düştüğü çukurlardan kurtarmasıyla geçti. Bu bittiğinde ahırın yanındaki Prodd'a el salladı ve ölü ineğin boynuna bir ip geçirerek kamyonetin gidebildiği yere kadar onu ağaçlıklara doğru çekti. Sonunda kamyoneti ahıra koyduklarında Prodd, "atı nasıl da özlüyorum," dedi.

"Hiç özlemediğini söylemiştin," diye hatırlattı Yalnız nazik olmayan bir şekilde.

"Şimdi özlüyorum," dedi Prodd dönüp gülümsedi, hatırlayarak. "Evet, hiçbir şey beni üzmedi, çünkü, biliyorsun." Yalnız'a dönüp, "haydi eve gel" dedi, hâlâ gülümsüyordu. Bütün yol boyunca gülümsedi.

Mutfaktan geçtiler. Dışarıdan göründüğünden daha da kötüydü, saat bile durmuştu. Prodd, gülerek Jack'in odasının kapısını ardına kadar açtı. Gülerek dedi ki: "Git bak bakalım. Haydi git, bir bak."

Yalnız, gidip beşiğe baktı. Amerikan bezi yırtılmıştı, mavi pamukluysa ıslaktı ve berbat kokuyordu. Bebeğin gözleri koltuk düğmeleri gibi, derisi hardal rengiydi. Kısa, mavi siyah bebek saçı kafatasını örtüyor, nefes alıp verirken ses çıkartıyordu.

Yalnız, yüzünün ifadesini değiştirmedi. Geri dönüp mutfağa gitti, süslü perdelerden birine bakıyordu, yerde olana.

Prodd Jack'in odasından gülümseyerek çıkıp kapıyı kapattı. "Gördüğün gibi o Jack değil, bu bir nimet," diyerek gülümsedi. "Ma, Jack'i aramaya gitti sanırım, evet; böyle olmalı. Daha azıyla mutlu olamazdı; bunu sen de biliyorsun." İki kere gülümsedi. "Oradaki şeye, doktor mongol[1] diyor. Bırakırsan belki üç yaşına kadar büyür, sonra otuz sene öyle kalır. Büyük bir

1. – Down Sendromu: Mongolizm veya Trizomi 21 olarak da bilinir. 21. kromozom çiftinde iki yerine üç kromozom bulunması, dolayısıyla normalde 46 olan kromozom sayısının 47'ye yükselmesinden kaynaklanan, doğuştan bozukluk. Down sendromu, her sekiz yüz doğumda bir görülür. Otuz beş yaşın üzerinde doğum yapan kadınlarda görülme olasılığı daha yüksektir. Hamilelik sırasında dölütü kuşatan sıvıdan alınan örneğin incelenmesiyle, dölütte bu sorunun olup olmadığı anlaşılabilir. Down sendromlularda değişik düzeyde zekâ geriliği görüldüğü için, bazıları yaşamları boyunca kendilerine bakamaz; bununla birlikte çoğu, çevreye küçük yardımlarda bulunabilecek biçimde eğitilebilirler. y.h.n.

şehre götürüp uzmanlara tedavi ettirirsen belki on yaşına kadar gelir." Konuşurken gülümsüyordu. "Doktorun dediği bu. Toprağa gömemeyiz şimdi onu, değil mi? Ma için iyiydi, o çiçekleri filan severdi."

Çok sözcük vardı, bazılarını geniş ve sıkı gülümsemeden dolayı anlamak zordu. Yalnız, gözlerini Prodd'unkilere çevirdi.

Tam olarak Prodd'un istediği şeyi buldu – Prodd'un kendisinin de bilmediği şeyleri. O bir şeyler yaptı.

Bitirdiğinde o ve Prodd mutfağı temizlediler, beşiği alıp yaktılar, eski çarşaflardan dikkatle dikilip dolaba yerleştirilmiş çocuk bezlerini, yeni oval emaye banyo taşını, selüloit çıngırağı, şeffaf plastik kutudaki beyaz ponponlu mavi ayakkabıları, hepsini yaktılar.

Prodd verandadan mutlulukla Yalnız'a el salladı. "Ma gelene dek bekle; seni mısır çöreğiyle öyle bir doldurur ki duvardan kazımamız gerekir."

"Ahırın kapısını tamir etmeyi unutma," diye törpü gibi bir ses çıkardı Yalnız. "Geri geleceğim."

Sırtındaki yükle ağır ağır ve zorla tepeyi tırmanıp ormana girdi. Sözcük ya da resim olmayan düşüncelerle uyuşukça savaştı. Çocuklar hakkında, Proddlar hakkında. Proddlar bir şeydi ve Yalnız'ı içeri aldıklarında başka bir şey oldular; şimdi biliyordu. Ve o yalnızken bir şeydi, o çocukları içeri aldığında ise başka bir şey. Bugün Prodd'a gitmesine hiç gerek yoktu. Ama şimdi, bu haliyle, gitmek zorundaydı. Yine giderdi.

Yapayalnız. Yalnız. Yalnız, yapayalnız. Prodd da yapayalnızdı şimdi, Janie de yapayalnızdı, ikizler de, gerçi onlar hep beraberdi ama yine de ikiye ayrılmış yapayalnız bir insan gibiydiler. O, kendisi, Yalnız, hâlâ yapayalnızdı, çocukların orada olması bir şey değiştirmiyordu.

Belki Prodd ve karısı yapayalnız olmamışlardı. Bunu hiçbir şekilde bilemezdi. Fakat dünyanın hiçbir yerinde kendi içindeki dışında bir Yalnız yoktu. Bütün dünya Yalnız'ı dışladı, biliyor musun? Yapabildiklerinde Proddlar bile. Janie de dışlanmıştı, ikizler de, Janie böyle demişti.

Komik bir şekilde, yapayalnız olduğunu bilmek işe yarıyor diye düşündü Yalnız.

Gece güneşle lekelenmişti o eve geldiğinde. Kapıyı diziyle açıp içeri girdi. Janie eski bir porselenin üzerine çamur ve tükürükle resimler yapıyordu. İkizler her zaman olduğu gibi duvarın içindeki yüksek oyuklardan birine oturup fısıldaşıyorlardı.

Janie zıpladı. "Ne o? Ne getirdin?"

Yalnız, onu dikkatlice yere koydu. İkizler onun iki yanında belirdi. "Bir bebek," dedi Janie. Yalnız'a baktı. "O bebek mi?"

Yalnız, başını salladı. Janie tekrar baktı. "Gördüğüm en çirkin bebek."

"Boş ver çirkinliğini. Ona yiyecek bir şey ver," dedi Yalnız.

"Ne?"

"Bilmiyorum," dedi Yalnız. "Sen de neredeyse bir bebeksin. Bilmen gerekir."

"Nerede buldun onu?"

"Çiftlikte."

"Sen çocuk kaçıran birisin," dedi Janie. "Biliyor musun?"

"Nedir çocuk kaçıran biri?"

"Çocukları kaçıran adamdır. Fark ettiklerinde polisler gelip seni öldürecek ve sonra elektrikli sandalyeye koyacak."

"Ah," dedi Yalnız, rahatlamıştı, "kimse farkına varmayacak. Sadece bir kişi biliyor, ben de onun unutmasını sağladım. Bebeğin babası. Anne ölmüş, ama baba bunu da bilmiyor. O, kadın Doğu'ya gitti sanıyor. Onu bekleyecek. Bebeği doyur şimdi."

Ceketini çıkardı. Çocuklar burayı çok sıcak yapıyordu. Bebek, durgun, düğme gözleri ve sesli nefes alıp verişiyle orada öylece yattı. Janie ateşin karşısına geçip düşünceli düşünceli tencereye baktı. Sonunda bir kepçeyle içinden suyunu alıp metal bir kutunun içine koydu. "Süt," dedi bunu yaparken. "Bebek için süt aşırmalısın, Yalnız. Bebekler kedilerden daha çok süt içer."

"Tamam," dedi Yalnız.

Janie, bebeğin ilgisiz ağzına çorbayı dökerken ikizler izledi.

"Birazını yiyor," dedi Janie, iyimserce.

Hiç mizah olmadan, sadece görünür kanıtlara dayanarak, "Belki de kulaklarıyla," dedi Yalnız.

Janie bebeğin giysisini çekip yere oturttu. Bu, kulaklardan çok boynuna yaradı, ağızdan alınan miktar hâlâ şüpheliydi.

"Ah, belki de yapabilirim!" dedi Janie aniden, bir şeye cevap veriyormuşçasına. İkizler sırıtarak zıplamaya başladı. Janie metal kutuyu bebeğin ağzından biraz uzaklaştırarak gözlerini kıstı. Bebek hemen öksürmeye ve su götürmez bir şekilde çorba olan şeyi çıkarmaya başladı.

"Bu hâlâ doğru değil, ama becereceğim," dedi Janie. Yarım saat uğraştı. Sonunda bebek uyuyakaldı.

Bir akşamüstü Yalnız bir süre seyrettikten sonra ayak parmağıyla Janie'yi dürttü. "Neler oluyor orada?"

Kız baktı. "Onlarla konuşuyor."

Yalnız, düşünüp taşındı. "Ben bunu yapabilirdim, eskiden. Bebekleri duymak."

"Bonnie diyor ki bütün bebekler yapabilirmiş. Sen de bebektin, değil mi? Kendimin bebek olup olmadığını unuttum," diye ekledi. "İkizler hariç."

"Demek istediğim," dedi Yalnız, çabalayarak, "Ben büyürken bebekleri duyabiliyordum."

"Sen bir alık olmalısın o halde," dedi Janie olumlu bir şekilde. "Alıklar büyükleri anlayamaz ama bebekleri anlayabilir. İkizler Bay Widdecombe ile yaşarlardı, onun alık olan bir kız arkadaşı varmış bir zamanlar, Bonnie söyledi bana."

"Bu bebeğin de bir tür alık olması lazım," dedi Yalnız.

"Evet, Beanie hep bebeğin biraz farklı olduğunu söylüyor. Hesap makinesi gibi."

"Hesap makinesi nedir?"

Janie yuvadaki öğretmeninden gördüğü mükemmel sabrı abartarak, "Öyle bir şey ki sen düğmelerine basıyorsun, o sana doğru cevabı veriyor."

Yalnız, başını salladı.

Janie bir örnek verdi, "De ki üç sentin, dört sentin, beş sentin, yedi sentin ve sekiz sentin var. Toplam kaç sentin vardır?"

Yalnız, ümitsizce omuz silkti.

"Bir hesap makinen olsaydı, *iki* için bir düğmeye, *üç* için bir düğmeye, diğerleri için de bir düğmeye basar ve kolu çekerdin, makine de sana toplam kaç sentin olduğunu söylerdi. Makine ne söylerse bu her zaman doğrudur."

Yalnız tüm bunları yavaşça kafasına yerleştirip sonunda başını salladı. Şimdi bebeğin beşiği olan eski portakal küfesine doğru el salladı. İkizler büyülenmiş bir şekilde bebeğe bakıyorlardı. "Onun düğmeleri yok."

"Bu boş bir konuşmaydı" dedi Janie kibirli kibirli. "Bak, sen Bebek'e bir şey söylersin, sonra başka bir şey söylersin. O da o bir şeyleri bir araya koyar ve sana sonucu söyler, aynı hesap makinesinin birle ikiyle yaptığı gibi ve –"

"Tamam ama ne tür bir şeyler?"

"Ne olursa." Janie onu süzdü. "Sen biraz aptalsın Yalnız, biliyor musun? Sana en ufak bir şeyi dört kere söylemem gerekiyor. Şimdi dinle, eğer bir şey bilmek istiyorsan bana söyle, ben Bebek'e söylerim, o cevabı ikizlere söyler, ikizler de bana söyler, ben de sana söylerim, şimdi, ne bilmek istiyorsun?"

Yalnız ateşe baktı. "Bilmek istediğim bir şey bilmiyorum."

"İyi ama bana sormak için bir sürü saçma şey buluyorsun."

Yalnız oturup düşündü, alınmamıştı. Janie dizindeki yaranın kabuğuyla oynamaya başladı, renk ve şekilleri paranteze benzeyen tırnaklarıyla kabuğu yavaşça kaldırıyordu.

"Varsay ki bir kamyonetim var," dedi Yalnız, yarım saat sonra, "tarlada durmadan saplanıp kalıyor, arazi yarıklarla dolu. De ki saplanmaması için tamir etmek istiyorum. Bebek bana böyle bir şey söyleyebilir mi?"

"Ne olursa, söyledim sana," dedi Janie kesin bir şekilde. Dönüp Bebek'e baktı. Bebek her zamanki gibi yatıp, boş boş yukarı bakıyordu. Bir dakikalığına ikizlere baktı.

"Kamyonetin ne olduğunu bilmiyor. Ona bir şey söyleyeceksen, o bir araya koymadan önce bütün parçaları açıklaman gerekir."

"Sen kamyonetin ne olduğunu biliyorsun," dedi Yalnız, "ve yumuşak zeminin, saplanmanın ne olduğunu. Söyle ona."

"Tamam, tamam," dedi Janie.

Janie alışılmış programına geri döndü, Bebek'e gönderip ikizlerden almak. Sonra güldü. "Kamyoneti tarlada kullanmazsan saplanmayacağını söylüyor. Bunu sen de düşünebilirdin, geri zekâlı."

"Varsay ki kullanmak zorundasın, öyleyse n'olucak?"

"Bütün *gece* aptalca sorular soracağımı mı zannediyorsun?"

"Tamam, cevap veremiyor, senin dediğin gibi."

"Veriyor!" Yalancı çıkan Janie kararlı bir şekilde görevinin başına döndü. Yanıt şuydu: "Kocaman, geniş lastikler tak."

"Varsay ki bunun için paran, vaktin ve malzemen yok?"

"Kamyonetin arazinin sert olduğu yerde ağır, yumuşak olduğu yerde hafif, arada da ortalama bir şey olmasını sağla."

Yalnız, bunun nasıl yapılabileceğini sorduğunda Janie neredeyse patlayacaktı, Yalnız, taş yükleyip boşaltma önerisini kabul etmediğinde ise sabırsızlığın doruk noktasına ulaşmıştı. Janie bunun sadece aptalca olduğundan yakınmadı, fakat Bebek, ona verdiği her bilgiyi daha önce verilmiş olan bilgilerle karşılaştırıp tekerleklerin durumsal toplamı artı ağırlık artı çorba artı kuş yuvaları, bebekler artı yumuşak toprak artı tekerlek çapı artı çubuk gibi doğru ancak istenilmemiş bilgiler veriyordu. Yalnız, sabırla ilk sorusuna döndü ve böyle bir şeyin yapılabileceğine, ancak ne Yalnız'ın ne de Janie'nin bunun için gerekli bilgiye sahip olmadığına karar verildiğinde günün kördüğümüne varılmış oldu. Janie, radyo lambalarının yardımcı olabileceğini söyledi, Yalnız da bir tek buna dayanarak ertesi gece bir radyo servisine girip konuyla ilgili kucak dolusu yayın çaldı. Yalnız, değişmez ve durdurulamaz bir şekilde vurgun yapmaya devam etti, Janie ise karşı koymaktan vazgeçti çünkü ne bunun için ne de araştırma için gücü vardı. Günlerce, kendine hiçbir şey ifade etmeyen basit elektrik ve radyo üzerine yazılmış metinleri gözden geçirdi, belli ki Bebek bunları onun gözden geçirmesinden daha çabuk öğreniyordu.

Sonunda şartlar sağlandı: Yalnız'ın kendi kendine yapabileceği, sadece, bastığında kamyoneti ağırlaştıracak, çektiğinde hafifleştirecek küçük bir düğmeye, ayrıca ön lastiklere güç katabilecek aynı basitlikte başka bir parçaya ihtiyaç vardı. Bebek'e göre bu *sine qua non*'du.[1]

Yarı mağara, yarı kabin olan odada, odanın ortasından tüten bir duman ve çengele asılı yavaşça dönen etle birlikte, dilleri düğümlenmiş iki küçük çocuğun, bir mongol bebeğin ve onu

1.– Sine qua non: Latince. Mutlaka aranılan, şart. ç.n.

küçümser gören fakat ona hiç zarar vermemiş olan olan keskin dilli başka bir çocuğun yardımıyla Yalnız aleti yaptı. Kendisi özellikle aletle ilgilendiği ya da (onu her zaman aşmış ve aşacak olan) çalışma prensiplerini anlamak istediği için değil, ona adını hatırlayamadığı bir şeyler öğreten yaşlı bir adam terk edildiği için kızgın olduğu, çalışması gerektiği ve at alacak parası olmadığı için yapmıştı.

Bütün gece onunla beraber yürüdü ve günün daha ışımamış erken saatlerinde yerleştirdi. "Güzel bir sürpriz" fikri Yalnız için çok garip bir fikirdi ama aynı yere çıktı. O günün işi için hazır olmasını istemişti, sevinçten at gibi hoplayıp zıplayan yaşlı adamın soracağı ve onun cevaplayamayacağı sorularla zaman kaybetmek istemiyordu.

Kamyonet tarlanın ortasında batmış duruyordu. Yalnız, aleti boynundan ve omuzlarından indirip Bebek'in saçtığı talimatlara göre yerleştirmeye başladı. Yapacak fazla bir şey yoktu. İnce uzun bir tel dıştaki debriyaj kutusuna iki kere sarılacak, küçük fırçaları tekerleklerin içine değecek şekilde öndeki yaylı zincirlere kelepçelenecek, önden çekiş böyle sağlanacaktı. Sonra dört gümüş kablosuyla küçük kutu her kablo çerçevenin bir köşesine gidecek şekilde direksiyona kelepçelendi.

Kamyonetin içine girip düğmeyi kendine doğru çekti. Kamyonet parmaklarının ucuna kalkar gibi yaptıkça çerçeve gıcırdadı. Düğmeyi içeri doğru itti. Kamyonet ön aksının üzerine, difransiyel balatası da sert toprağın üzerine oturdu, Yalnız'ın başı sallandı. Küçük kutuya ve manivelasına hayran hayran bakıp manivela kolunu nötr bir pozisyona getirdi. Sonra kamyonetin kendi kontrollarını gözden geçirdi: pedallar, düğmeler ve çubuklar. İç geçirdi.

Keşke kamyoneti kullanacak kadar zeki olsaydım, diye düşündü.

Kamyonetten inip tepeyi tırmandı, Prodd'u uyandırmaya gitti. Prodd orada yoktu. Camı kırılmış mutfak kapısı rüzgârla açıldı. Bataklık sinekleri lavabonun altında birikiyordu. Kirli kuru döşeme, nem ve eski ter kokusu vardı. Bunun dışında en son geldiğinde Prodd'la topladıkları kadar düzenliydi. Bataklık

sineklerinin yuvasından başka tek yeni olan şey dört köşesinden duvara asılmış bir kâğıttı. Üzerinde yazılar vardı. Yalnız, olabildiğince dikkatli bir şekilde kâğıdı oradan alıp mutfak masasının üzerinde düzeltti, iki kere çevirdi. Sonra katlayıp cebine koydu. Tekrar iç geçirdi.

Keşke okumayı öğrenecek kadar duyularım olsaydı, diye düşündü.

Geriye bakmadan çıkıp ormana daldı. Bir daha hiç geri gelmedi. Kamyonet güneşin altında, durumu yavaş yavaş kötüleşip paslanmaya karşı zaten az olan direnci yavaş yavaş zayıflayarak duruyor, parlak, güçlü, tuhaf gümüş kabloların etrafında parçalarına ayrılıyordu. Yorulmak bilmez enerjisini ağır ağır salınan atom enerjisinden alan alet, kanatlar olmadan uçmaya pratik bir çözüm, taşımacılık, malzeme yüklenmesi ve gezegenler arası seyahatlerde yeni bir çığırdı. Bir alık tarafından yapılmış, ayağı şişmiş bir atın yerine geçmesi için alıkça çalışır duruma getirilmiş, aptalca terk edilmiş, uyuşukça unutulmuş . . . Dünyanın ilk anti-yerçekimi jeneratörü.

Alık!

Sevgili Yanız bunu görceen bi yere asıyom buradan kaçıyom neden bu kadar çok kaldım bilmiyom Ma doğuya, Wmsport pennsilvanaya gitti uzun zamandır yok bende beklemekten sıkıldım kamyoneti satcaktım yolda yardımı olsun diye ama çok kötü saplanmış şehre götürüp satamadım. Şimdi gidiyom Ma'nin öbür uçta olduğunu bildiğim sürece bir yolunu bulurum evle hiç uğraşma yetti zaten artık. Ne istiyosan al sen iyi bi çocuksun ve iyi bi arkadaş bidaha görüşene kadar hoşçakal görüşür müyüz bilmiyom tanrı seni korusun yaşlı dostun E. Prodd.

Yalnız, mektubu Janie'ye üç hafta içinde dört kez okuttu, her okuyuş içindeki anlamsız kaynamaya yeni bir şey ekliyor gibiydi. Çoğu sessizce oldu; bazıları için Yalnız yardım istedi.

Kendisi dışında bağlantı kuracabileceği tek şeyin Prodd olduğuna inanıyordu ve çocuklar insanlığın sınırındaki bu iğrenç çöplüğün diğer işgalcileriydi sadece. Prodd'u kaybetmek – sarsılmaz bir gerçeklikle yaşlı adamı bir daha görmeyeceğini bili-

yordu – hayatın kendisini kaybetmekti. En azından bilinçli, yönlendirilmiş, beraber yapılan her şeyin kaybıydı; bir sebzenin yaşayarak yapabileceği her şeyin ötesinde.

"Bebek'e sor bakalım arkadaş neymiş."

"Diyorki seni beğenip beğenmese de sevmeye devam eden kişiymiş."

Ama Prodd ve karısı işlerine gelmediğinde onu defetmişlerdi, onca yıldan sonra, demek ki bunu ilk, ikinci ya da beşinci yılda da yapmaya hazırdılar, her zaman, herhangi bir zaman. Sana bunu yapmaya hazır olan birinin, bir şeyin parçası olduğunu söyleyemezsin. Fakat arkadaşlar . . . belki onu beğenmediler ama hep sevdiler.

"Bebek'e sor acaba sevdiğin birinin gerçekten bir parçası olabilir misin."

"Diyor ki yalnız kendini seversen."

Yıllar önce havuz başında aldığı yara izlerini hâlâ taşıyordu. Bunu anlaması gerekirdi. Bunu anlayabilirse her şeyi anlayabileceğinden emindi. Çünkü bir an için başkası vardı, ve kendi, ve ikisinin arasındaki korumasız, telsiz, engelsiz akış; takınılacak bir tavır, yanlış anlaşılacak düşünceler, hiçbir şey olmadan, sadece birleşim.

Neydi o zaman? Janie'nin söylediği neydi?

Alık. Bir alık.

Alık, demişti küçük kız, sadece bebeklerin sessiz konuşmalarını duyabilen yetişkin biridir. Öyleyse – o korkunç günde birleştiği yaratık neydi?

"Bebek'e sor bakalım bebekler gibi *konuşabilen* yetişkin insan neymiş."

"Bir masum, diyor."

Yalnız, sessiz mırıltıları duyabilen bir alıktı. Janie ise yetişkin biri gibi konuşabilen bir masum.

"Sor, bir alıkla bir masum yakınlaşırlarsa ne olurmuş."

"Diyor ki eğer çok yakınlarsa masum olan masumluğu, alık olan alıklığı bırakır."

Bir masum, olabilecek en güzel şey, diye düşündü. Hemen kendine sordu, Nedir bir masum hakkında bu kadar güzel olan? Cevap ilk kez neredeyse Bebeğin ki kadar çabuk geldi:

Beklemektir güzel olan şey.

Masumiyetin sonuna kadar beklemek. Bir alık da alıklığın sonuna kadar bekler, ama bunu yaparken çirkindir. Her biri karşılaşınca kendini sona erdirir, birleşme karşılığında.

Yalnız, birden içten içe çok memnun olmuştu. Çünkü bu doğruysa, bir şeyi mahvetmek yerine bir şey yapmış olacaktı . . bunu kaybettiğinde kaybın acısı doğrulanacaktı. Proddları kaybettiğinde çektiği acı değmezdi.

Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben? diye düşündü çılgınca. Kim olduğunu ve neye ait olduğunu bulmak için çabaladı, çabaladı . . . Bu, toplumdan dışlanmanın, iri ve *farklı* olmanın bir başka şekli mi?

"Bebek'e sor bakalım, sürekli ne olduklarını ve neye ait olduklarını bulmaya çalışan insanlar ne tür insanlarmış."

"*Her* tür, diyor."

"Ne türüm," diye fısıldadı Yalnız, "ben o zaman?"

Tam bir dakika sonra bağırdı, "*Ne türüm*?"

"Sus biraz. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor . . . ah . . . işte. Diyor ki, o çözümleyici bir beyin, ben beden, kızlar kollar ve bacaklar ve sen de kafaymışsın. 'Ben' hepimiziz, diyor."

"Ben aitim. Ben aitim. Senin, senin ve senin bir parçanım."

"Kafa, şaşkın."

Yalnız, kalbinin patlayacağını sandı. Hepsine baktı, teker teker: kollar uzanıp yetişmek için, beden ilgilenip tamir etmek için, beyinsiz ama hatasız bir bilgisayar ve – bunu yönetecek bir kafa.

"Büyüyeceğiz, Bebek. Daha yeni doğduk!"

"Senin hayatınla değil, diyor. Böyle bir kafayla değil. Pratik olarak *her şeyi* yapabiliriz ama büyük olasılıkla yapmayacağız. Biz bir şeyiz, diyor, tamam, ama o şey bir alık."

Yalnız, böylece kendini tanımaya başladı; ve kendinden önce bunu yapan bir avuç insan gibi, bu zirvede engebeli bir dağ eteği buldu.

ikinci bölüm

bebek üç yaşında

Sonunda şu Stern'i görebildim. Hiç de yaşlı değildi. Çalışma masasından başını kaldırdı, önce bana bir bakış attı, sonra bir kalem aldı. "Şuraya otur, oğlum."

O tekrar bana bakana dek olduğum yerde durmaya devam ettim. Sonra dedim ki, "Buraya bir cüce gelmiş olsa ona, – şuraya otur cüce mi diyecektin?"

Adam kalemi bırakıp ayağa kalktı. Gülümsedi. Gülümseyişi de gözleri gibi keskin ve hızlıydı. "Hatalıyım," dedi, "ama oğlum denmesinden hoşlanmadığını nereden bilebilirdim?"

Bu daha iyiydi, ama hâlâ kızgındım. "On beş yaşındayım ve bundan hoşlanmıyorum. Bunu yüzüme vurma."

Tekrar gülümseyip tamam dedi, ben de gidip oturdum.

"Adın ne?"

"Gerard."

"Adın mı, soyadın mı?"

"İkisi de," dedim.

"Bu doğru mu?"

"Hayır," dedim, "bana nerede oturduğumu da sorma."

Kalemini bıraktı. "Bu şekilde bir yere varamayız."

"Sana bağlı. Niye endişelisin? Bende düşmanlık mı seziyorsun? Evet, düşmanlık var. Ama daha kötü şeyler de var, yoksa burda olmazdım. Bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin?"

"Hayır, ama –"

"O zaman seni rahatsız eden nedir? Paranı nasıl alacağın mı?" Bin dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üstüne koydum. "Böylece bana her seferinde fatura göndermen gerekmez. Hesabı *sen* tut. Bitince bana söyle, veririm. Yani adresimi bilmen gerekmiyor. Bekle," dedim, paraya uzanınca. "Bırak orada kalsın. Anlaşacağımızdan emin olmak istiyorum."

Ellerini çekti. "İşimi böyle yapmam oğlum – yani Gerard."

"Gerry," dedim. "Yaparsın, eğer benimle çalırsan."

"İşleri zorlaştırıyorsun? Bin doları nerden buldun?"

"Bir yarışma kazandım. Sudso'yla tuvalete gitmenin ne kadar eğlenceli olduğu hakkında yirmi beş ya da daha az söz-

cük." Öne doğru eğildim. "Bu sefer gerçek."

"Tamam," dedi.

Şaşırdım. Sanırım o bunu biliyordu, ama başka bir şey söyledi. Benim devam etmemi bekledi.

"Başlamadan önce – eğer başlarsak, bir şeyi bilmem gerek. Söylediğim şeyler – benimle çalışırken ağzımdan çıkan şeyler – sadece ikimizin arasında kalacak, bir rahip ya da avukat gibi?"

"Tamamen."

"Ne olursa olsun?"

"Ne olursa olsun."

Bunu söylerken onu seyrettim. İnandım.

"Paranı al," dedim. "Devam edebilirsin."

Parayı almadı. Dedi ki, "Biraz önce senin de söylediğin gibi, bu bana bağlı. Bu tedaviyi şeker alır gibi satın alamazsın. Beraber çalışmamız gerek. Birimiz bunu yapamazsa, hiçbir yararı yok. Telefon rehberinde bulduğun ilk psikoterapiste gidip sadece parasını veriyorsun diye her istediğini yapamazsın."

Yorgun bir ifadeyle dedim ki, "Seni telefon rehberinde bulmadım ve yardım edebileceğini sadece tahmin etmiyorum. Sen de karar kılmadan önce bir düzine kafa karıştırıcıyı eledim."

"Teşekkürler," dedi, bana gülecekmiş gibi geldi, bunu hiç beğenmedim. "Elemek mi dedin? Nasıl?"

"Duyduğun, okuduğun şeyler. Bilirsin. Adresimle beraber bunu da kayıtlara geçiresin diye söylemiyorum."

Uzun bir süre bana baktı. Gözlerini ilk kez bana parıltılı bir bakış atmak için kullandı. Parayı eline aldı.

"Önce ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl başlayacağız?"

"Sen buraya geldiğinde başladık."

Güldüm. "Tamam, beni yakaladın. Açığım vardı. Bunu nasıl kullanacağını bilmiyordum, onun için önüne geçemedim."

"Bu çok ilginç. Her şeyi kafanda önceden mi halledersin?"

"Her zaman."

"Genelde ne kadar doğru çıkar?"

"Her zaman. Sadece – sana istisnaları söylememeliyim."

Bu kez gerçekten sırıttı. "Anlıyorum. Hastalarımdan biri

söylüyordu."

"Eski hastalarından biri. Senin hastaların konuşmaz."

"Ben konuşmamalarını istiyorum. Senin için de geçerli. Ne duydun?"

"İnsanların söyledikleri ve yaptıkları şeylerden ne söyleyip yapacaklarını anladığını ve yapacakları şeye bazen izin verip bazen vermediğini. Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

Bir dakika düşündü. "Sanırım bir gözüm her zaman ayrıntı aradı, sonra yeteri kadar insanla yeteri kadar hata yapıp daha fazla hata yapmamayı öğrendim. Sen nasıl öğrendin?"

"Sen bunu cevaplarsan buraya gelmeme gerek kalmaz."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Keşke bilseydim. Bu bizi bir yere getirmiyor, değil mi?"

Omuz silkti. "Nereye gitmek istediğine bağlı." Durdu, ben de bütün gücüyle gözleri hissettim yine. "Şu anda psikiyatrinin hangi kısa tanımına inanıyorsun?"

"Seni anlamıyorum."

Stern çalışma masasının çekmecelerinden birini çekerek açtı, siyahlaşmış bir pipo çıkardı. "Psikiyatri kişiye bir soğanmış gibi saldırır, kirlenmemiş egoya varana dek katları teker teker kaldırarak. Veya: psikiyatri bir petrol kuyusu gibi deler, aşağı ve yana, sonra tekrar aşağı, pislik ve taşları geçip sonuç alacağı bir tabakaya gelene kadar. Ya da: psikiyatri bir avuç cinsel motivasyonu alır, onları hayatının tilt makinesine atar ki olaylara çarpıp zıplasınlar. Daha ister misin?"

Gülüyordum. "Sonuncusu bayağı güzeldi."

"Sonuncusu bayağı kötüydü. Hepsi kötüydü. Hepsi özünde çok karmaşık olan bir şeyi basitleştirmeye çalışıyordu. Kıssadan alacağın hisse şu: senden başka kimse senin sorununu bilmez; ancak sen bir tedavi olarak belirleyebilirsin; ve bir kez bulduğunda da onun hakkında bir şey yapabilecek tek insan sensin."

"*Sen* neden burdasın?"

"Dinlemek için."

"Birine sadece dinlemesi için bütün günün ücretini bir saatte vermek zorunda değilim."

"Doğru. Ama benim seçerek dinlediğime inanıyorsun."

"Ben mi?" diye sordum. "Sanırım öyle. Peki, değil misin?"

"Hayır, ama sen buna inanmazsın."

Güldüm. Neden güldüğümü sordu. "Oğlum demiyorsun."

"Sana değil." Başını salladı. Bunu yaparken beni izliyordu, başı hareket ettikçe gözleri yuvalarından kaydı. "Kendin hakkında ne bilmek istiyorsun ki başkalarına söylerim diye endişelendin?"

"Neden birini öldürdüğümü bilmek istiyorum," dedim.

Bu onu hiç telaşlandırmadı. "Şuraya uzan."

Ayağa kalktım. "Bu koltuğa mı?"

Başını salladı.

Bilinçli bir şekilde gerinirken dedim ki, "Kendimi lanet olası bir çizgi filmdeymişim gibi hissediyorum."

"Hangi çizgi film?"

"Adamlar üzüm salkımı gibi üst üste dizilmiş," dedim soluk gri renkli tavana bakarak.

"Adı ne?"

" 'Bende onlardan kamyon dolusu var.' "

"Çok güzel," dedi sessizce. Ona dikkatle baktım. Çok içten gülen biri olduğunu o zaman anladım, eğer gülerse.

"Bunu hasta öyküleri kitabımda kullanacağım. Ama seninkini içermeyecek. Bunu söylemene ne sebep oldu?" dedi. Ben cevap vermeyince ayağa kalktı, arkamdaki iskemleye onu göremeyeceğim bir şekilde oturdu. "Test etmekten vazgeçemezsin, oğlum. Senin amacın için yeterince iyiyim."

Çenemi öyle kuvvetli sıktım ki arka dişlerim acıdı. Sonra rahatladım. Tamamen rahatladım. Çok güzeldi. "Tamam," dedim, "özür dilerim." Bir şey söylemedi, bana yine gülüyormuş gibi geldi. Bana değil gerçi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu birden.

"Eee, on beş."

"Eee, on beş," diye tekrar etti. "O 'eee' ne oluyor?"

"Hiç. On beş yaşındayım."

"Yaşını sorduğumda tereddüt ettin çünkü aklına başka bir sayı geldi. Ondan vazgeçip yerine 'on beş'i koydun."

"Evet, yaptım. On beş yaşındayım!"

"On beş yaşında değilsin demedim." Sesi sabırlıydı. "Diğer sayı neydi?"

Yine kızdım. "Başka bir sayı yok! Benim homurtularımla ne diye uğraşıyorsun, şunu bunu birbirine ekleyip istediğin anlama gelmesine çalışıyorsun?"

Sessizdi.

"On beş yaşındayım," dedim küstahça, "on beş yaşında olmayı sevmiyorum, bunu biliyorsun. On beşinde olduğuma ısrar etmeye çalışmıyorum."

Sadece bekledi, bir şey söylemeden.

Yenilmiş hissettim. "Aklımdan geçen sayı sekizdi."

"Yani sekiz yaşındasın. Adın?"

"Gerry." Bir dirseğimin üstünde doğrulup onu görebilmek için başımı çevirdim. Piposunu parçalara ayırmış, çalışma masasının ışığında sapına bakıyordu. "Gerry, 'eee' demeden."

"Tamam" dedi yumuşakça, beni gerçekten aptal hissettirerek.

Geriye yaslanıp gözlerimi kapadım.

Sekiz, diye düşündüm. Sekiz.

"Burası soğuk," diye şikayet ettim.

Sekiz. Sekiz, tabak, eyalet, nefret. Eyaletin tabağından yiyip nefret ettim. Bunları beğenmeyip gözlerimi açtım. Tavan hâlâ griydi. Bu önemli değildi. Stern piposuyla arkamda bir yerlerdeydi. İki derin nefes aldım, üç, gözlerimi kapadım. Sekiz. Sekiz yaşında. Sekiz, nefret. Yıllar, korkular. Eski, soğuk. *Kahretsin*! Soğuktan uzak durmak için koltuğun üstünde dönüp durdum. Tabağından yedim –

Homurdandım, kafamdaki bütün sekizleri, kafiyeleri, onların ilgili olduğu her şeyi alıp siyahlaştırdım. Ama siyah kalamadılar. Başka bir şey daha koymam gerekti ve büyük parlak bir sekiz figürü koydum. Figür yan tarafına dönüp yuvarlakların içinde titremeye başladı. Dürbünden görünen film kareleri gibiydi. Beğenip beğenmediğimi anlamam için bakmam gerekecekti.

Birden onla uğraşmayı bırakıp beni yenmesine izin verdim. Dürbünler yaklaştı, daha yakınlaştı, sonunda oradaydım.

Sekiz. Sekiz yaşında, soğuk. Hendekte bir gece kadar soğuk. Hendek tren yolunun kenarındaydı. Geçen senenin yabani otları kaşıntı vericiydi. Zemin kırmızıydı ve kaygan, yapışkan çamur olmadığı zaman bir saksı kadar sertti. Şimdi de çok sertti, kırağıyla kaplı, tepenin üstünden görünen kış ışığı kadar so-

ğuk. Geceleyin ışıklar ılıklaşırdı ve hepsi de başka insanların evinin içinde olurdu. Gündüz olduğunda ise güneş başka birinin evindeydi ve bunun bana bir faydası yoktu.

O hendeğin içinde ölüyordum. Dün gece uyunabilecek en iyi yerlerden biriydi, bu sabah da ölünebilecek en iyi yerlerden biri. Aynı zamanda. Sekiz yaşında, pisliğin iğrenç tatlı tadı, birinin çöplüğünden alınmış ıslak ekmek, bir çuval çalarken duyduğun ayak seslerinin korkunç terörü.

Ayak sesi duydum.

Yanıma dönüp kıvrılmıştım. Hemen karnımın üstüne kapandım, çünkü bazen karnını tekmelerler. Başımı kollarımla kapattım, en fazla bunu yapabilirdim.

Bir süre sonra gözlerimi yuvarlayıp hareket etmeden baktım. Büyük bir ayakkabı vardı. Ayakkabının içinde bir bilek, yakında da başka bir ayakkabı. Üzerime basılmasını beklercesine yattım. Umursadığımdan değil, sadece kahredici bir utanç. Yalnız geçirdiğim onca aydan sonra, yakalayamamışlardı, yakınlaşamamışlardı bile ve şimdi bu. Öyle bir utançtı ki ağlamaya başladım.

Ayakkabı koltuk altıma geldi, tekme yemedim. Üzerimden yuvarlandı. Soğuktan o kadar donmuştum ki kalas gibi yatıyordum. Sadece kollarımı yüzümün ve başımın üstünde tutup gözlerim kapalı yattım. Bir nedenle ağlamayı bıraktım. Sanırım insanlar sadece, bir yerden yardım alacakları zaman ağlar.

Bir şey olmayınca gözlerimi açtım ve görmek için kollarımı biraz oynattım. Üzerimde dikilen bir mil uzunluğunda bir adam vardı. Solgun bir tulum ve koltuklarının altında derin ter lekeleri olan eski bir Eisenhower ceketi giyiyordu. Sakal bırakamadığı halde traş olmayan adamlar gibi suratı kıllıydı.

"Ayağa kalk." dedi.

Ayakkabısına baktım ama beni tekmelemeyecekti. Kendimi biraz yukarı ittim ama tekrar düştüm, koca elini sırtımın değebileceği bir yerde tutuyordu. Bir süre öyle yattım çünkü mecburdum, sonra bir dizimi yere koyarak ayağa kalktım.

"Haydi," dedi, "gidiyoruz."

Yemin ederim kemiklerim sızlıyordu ama yine de kalktım. Ayağa kalkarken yerden yuvarlak, beyaz bir taş almıştım. Ağırlığını denemek istercesine taşı tarttım. Parmaklarım öyle so-

ğuktu ki taşı gerçekten tutup tutmadığımı görmek için bakmam gerekti. Ona söyle dedim, "benden uzak dur yoksa bu taşla dişlerini kırarım."

Elini o kadar çabuk avucumla taş arasına koyup taşı elimden aldı ki gözlerimle bile takip edemedim. Küfür etmeye başladım ama o arkasını dönüp tren yolunun yanındaki sete doğru yürüdü. Çenesini omzuna koyup, "Haydi, geliyor musun?" dedi.

Beni acele ettirmedi, ben de koşmadım. Benimle konuşmadı, ben de tartışmadım. Bana vurmadı, ben de kızmadım. Onun ardı sıra yürüdüm. Beni bekledi. Bana doğru uzattığı eline tükürdüm. O devam etti, raylara doğru, gözden kayboldu. Yola pençelerimle tırmandım. Ellerime ve ayaklarıma kan gitmeye başlamıştı, karıncalandıkları için dört kirpi gibi hissediyorlardı. Yola çıktığımda, orada beni bekliyordu.

Raylar yolla aynı hizadaydı, ama başımı çevirip baktığımda raylar sanki dik bir tepe oluşturmuş, çok yukarıdan, başımın üzerinden geçiyordu. Bir dakika sonra sırt üstü yatmış soğuk gökyüzünü seyrediyordum.

Adam gelip yakınımda rayların üstüne oturdu. Bana dokunmaya çalışmadı. Birkaç kez nefes almaya çalıştım, bir dakika uyursam iyi olacağımı dündüm – kısa bir dakika. Gözlerimi kapadım. Adam parmağını kaburgalarıma soktu, sertçe. Acıdı.

"Uyuma," dedi.

Ona baktım.

"Soğuktan kaskatısın, açlıktan da zayıf düşmüşsün. Seni eve götürüp ısıtıp bir şeyler yedirmek istiyorum. Bu uzun yolu tek başına gidemezsin. Seni taşısam senin için yürümekle aynı şey olur mu?" dedi.

"Beni eve götürünce ne yapacaksın?"

"Söyledim ya."

"Tamam," dedim.

Beni kaldırıp taşımaya başladı. Eğer başka bir şey söylediyse şimdi düşüp donarak öleyim. Neyse, bana ne sormak istemişti, şu ya da bu şekilde? Bir şey yapamazdım.

Düşünmeyi bırakıp uykuya daldım.

Adam yolun sağına dönerken bir kez uyandım. Ağaçlıklara daldı. Yol yoktu ama nereye gittiğini biliyor gibiydi. Bir dahaki

sefer çatırtı sesiyle uyandım. Beni donmuş bir gölün üzerinde taşıyordu, buz ayaklarının altında kırılıyordu. Acele etmedi. Aşağı bakıp ayaklarının altında uzanan beyaz çatlaklara baktım, hiç önemli değildi. Tekrar uykuya daldım.

Sonunda beni yere koydu. Gelmiştik. Geldiğimiz "yer" bir odaydı. Sıcaktı. Beni ayağa kaldırdı. Birden kendime geldim. Bakındığım ilk şey kapıydı. Kapıyı görüp yanına gittim, sırtımı duvara dayadım, eğer çıkmak istersem diye. Etrafıma bakındım.

Büyük bir odaydı. Bir duvar taştı, diğer duvarlar da aralarına bir şeyler sıkıştırılmış kütüklerdi. Taş duvarda büyük bir ateş yanıyordu, şömine değil tam olarak; sadece bir boşluk gibiydi. Karşı rafta eski bir araba aküsü vardı, aküye tellerle bağlı iki sarı elektrik ampülü sallanıyordu. Bir masa vardı, bazı kutular, birkaç tane üç bacaklı tabure. Havada duman vardı, küçük bir hortum ağzıma harika kokusunu duyduğum yemeği fışkırtıyordu.

"Nedir bu Bebek?" dedi adam.

Oda çocuklarla doluydu. Yani, üç tane ama nedense üç çocuktan fazla gibi görünüyorlardı. Benim yaşımda bir kız vardı – sekiz yani – yüzünün bir yanı maviye boyanmıştı. Bir sehpası, paleti, bir sürü boyası ve avuç dolusu fırçası vardı, ama fırçaları kullanmıyordu. Boyayı elleriyle sürüyordu. Beş yaşlarında küçük zenci bir kız vardı, hayretten ağzı açık kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Bir beşik oluşturmak için iki testere tezgâhının üzerine konmuş tahta bir sandıkta da bir bebek yatıyordu. Sanırım üç ya da dört aylıktı. Bütün bebeklerin yaptığını yapıyor, biraz salya akıtıyor, küçük balonlar yapıyor, amaçsızca ellerini sallayıp tekmeliyordu.

Adam konuştuğunda resim sehpasının önündeki kız önce bana, sonra bebeğe baktı. Bebek sadece tekmeleyip, salya akıttı.

"Adı Gerry. Çok kızgın," dedi kız.

"Neye kızdı?" diye sordu adam. Bebeğe bakıyordu.

"Her şeye," dedi kız. "Her şeye ve herkese."

"Nerden geldi çocuk?"

"Hey, nedir bu?" dedim ama kimse ilgilenmedi. Adam bebeğe soru soruyor, kız cevap veriyordu. Gördüğüm en çılgın şeydi.

"Bir devlet okulundan kaçmış," dedi kız. "Onu doyurmuşlar ama kimse onunla kaynaşmamış."

Kullandığı sözcük buydu: "kaynaşmak".

Kalkıp kapıyı açtım soğuk hava ıslık çalarak içeri girdi. "Seni pis herif," dedim adama, "sen okuldansın."

"Kapıyı kapa Janie," dedi adam. Sehpadaki kız kıpırdamadı ama arkamdaki kapı gürültüyle kapandı. Açmaya çalıştım ama kımıldatamadım. Uluyarak kapıyı kendime doğru çektim.

"Sanırım köşede durman gerekiyor," dedi adam. "Onu köşeye götür Janie."

Janie bana baktı. Üç bacaklı taburelerden biri bana doğru hareket etti. Havada asılı kalıp yan tarafına döndü. Oturulacak yeriyle beni dürttü. Geriye sıçradım ama o arkamdan geldi. Yana kaçtım, işte orası da köşeydi. Tabure geldi. Aşağı bastırmaya çalıştım ama elimi acıtmaktan başka bir işe yaramadı. Çömeldim ama o benden de aşağı indi. Üzerine eğildim ama o da düştü, ben de. Ayağa kalkıp titreyerek köşede durdum. Tabure doğrulup önümde durdu.

"Teşekkürler Janie," dedi adam. Bana döndü. "Orda dur, sessiz ol. Sana sonra geleceğim. Bu kadar sorun çıkarmamalıydın." Ve bebeğe dönüp, "onda ihtiyacımız olan bir şey var mı?" dedi.

Cevap veren yine küçük kızdı. "Tabii. Aradığımız o." dedi.

"Yaa" dedi adam. "Nerden bileceksin!" Yanıma geldi. "Gerry, burada yaşayabilirsin. Okuldan değilim. Seni ele vermem."

"Yaa?"

"Senden nefret ediyor," dedi Janie.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye öğrenmek istedi.

Janie başını beşiğe doğru çevirdi. "Doyur onu." Adam başını sallayıp ateşin kenarında vakit öldürmeye başladı.

Bu arada, küçük zenci kız bir noktada durup, şakaklarının üstündeki kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Janie resmine geri döndü, bebek her zamanki gibi öylece yatıyordu, ben de dönüp küçük zenci kıza baktım. Birdenbire, "Aptal aptal nereye bakıyorsun öyle?" dedim.

Kız bana sırıttı. "Gerry, ha-ha," diyip yok oldu. Demek istediğim gerçekten yok oldu, ışığın sönmesi gibi, giysilerini olduğu yerde bırakarak. Küçük elbisesi havada yükselip kızın olduğu yere düştü o kadar. Kız gitmişti.

"Gerry, he-hee," diye bir şey duydum. Baktım, ordaydı, çıp-

lak, tavanın altında, taş duvarın dışarı doğru çıkıntı yaptığı köşede sıkışmış gibi duruyordu. Onu gördüğüm an yine yok oldu.

"Gerry ha-ha," dedi. Şimdi odanın öbür tarafında, depo olarak kullandıkları sıra sıra kutuların üstündeydi.

"Gerry he-hee!" Şimdi de masanın altındaydı. "Gerry ha-ha!" Bu sefer köşede benimle beraberdi, beni sıkıştırıyordu. Kesik kesik ve acı acı bağırarak geçmeye çalıştım, tabureye çarptım. Ondan korktuğum için geriye çekildim, küçük kız gitmişti.

Adam ateşle uğraştığı yerde başını çevirip omzunun üstünden bana baktı. "Kesin şunu çocuklar," dedi.

Bir süre sessizlik oldu, sonra küçük kız yavaşça rafların altından çıktı. Gidip giysisini giydi.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum.

"Ha-ha," dedi.

Janie dedi ki, "Çok kolay, onlar ikiz."

"Aa," dedim. Sonra diğerinin aynısı olan kız gölgelerin arasından gelip öbürünün yanında durdu. Aynılardı. Yan yana durup bana baktılar. Bu sefer bakmalarına izin verdim.

"Bu Bonnie, bu da Beanie," dedi ressam. "Bu Bebek ve bu da –" adamı göstererek – "Yalnız. Benim adım Janie."

Söyleyecek bir şey bulamadım, "Yaa," dedim.

"Janie, su." dedi Yalnız. Bir tencere tutuyordu. Suyun damlamasını duyuyordum ama bir şey görmedim. "Bu kadar yeter," dedi, tencereyi çengele astı. Çatlamış bir porselen tabak alarak bana verdi. Tabak, et, yoğun bir sos, hamur parçaları ve havuçla doluydu. "Al, Gerry. Otur."

Tabureye baktım. "Buraya mı?"

"Tabii."

"Olmaz" dedim. Tabağı aldım yere oturup duvara dayandım.

"Hey," dedi bir süre sonra. "Sakin ol. Hepimiz yedik. Kimse önünden kaçırmıyor. Yavaşla!"

Öncekinden daha hızlı yemeye başladım. Kustuğumda neredeyse hepsini bitirmiştim. Sonra nedense başımı taburenin kenarına çarptım. Tabağı ve kaşığı düşürüp oraya çöktüm. Gerçekten kötü hissediyordum.

Yalnız gelip bana baktı. "Üzgünüm, çocuk," dedi. "Temizler misin Janie?"

Gözlerimin önünde yerdeki pislik birden yok oldu. Ben o ana kadar bunu ve başka hiçbir şeyi önemsememiştim. Adamın elini ensemde hissettim. Sonra saçlarımı karıştırdı.

"Beanie, battaniye getir. Haydi herkes uykuya. Onun bir süre dinlenmeye ihtiyacı var."

Battaniyeyi etrafımda hissettim ve sanırım o beni yere koymadan uyuya kalmıştım.

Ne kadar zaman sonra uyandığımı bilmiyorum.

Nerede olduğumu bilmiyordum ve bu beni korkuttu. Başımı kaldırdım, şöminede sönmekte olan ateşin donuk parıltısını gördüm. Yalnız, giysileriyle ateşin yanında yatıyordu. Janie'nin resim sehpası kızıl karanlıkta avlanmaya çalışan bir böcek gibi duruyordu. Beşikteki bebeğin başını gördüm, ancak bana mı yoksa uzaklara mı baktığını anlayamadım. Janie kapının kenarında yerde yatıyordu, ikizler masanın üstündeydi. Bebek'in kafası hariç hiçbir şey kımıldamıyordu.

Ayağa kalkıp çevreye bakındım. Odada sadece bir tane kapı vardı. Parmaklarımın ucunda kapıya doğru yürüdüm. Yanından geçerken Janie gözlerini açtı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Sana ne," dedim. Önemsemiyormuş gibi kapıya gittim ama onu izlemeye devam ettim. Hiçbir şey yapmadı. Kapı önceki sefer denediğimde olduğu gibi sımsıkı kapalıydı.

Janie'ye geri gittim. O sadece bana bakıyordu. Korkmuş gibi değildi. "Tuvalete gitmem gerek." dedim.

"Ah. Niye daha önce söylemedin?"

Birden homurdanıp hayalarımı tuttum. Hissettiğim şeyi anlatamam. Acıyormuş gibi yaptım ama aslında acımıyordu. Sanki bana daha önce hiçbir şey olmamıştı. Dışarda, karın üstünde bir şey *plop* diye ses çıkardı.

"Tamam," dedi Janie. "Yatağına geri dön."

"Ama şeyim var –"

"Ama neyin var?"

"Hiçbir şey." Doğruydu. Bir yere gitmem gerekmiyordu.

"Bir daha ki sefere bana hemen söyle. Önemli değil."

Bir şey söylemedim, battaniyeme geri döndüm.

"Hepsi bu mu?" dedi Stern. Koltukta yatıp, gri tavana bakmaya devam ettim. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On beş," dedim rüya görürmüşçesine. Duvarları, halıyı, lambayı, çalışma masasını ve Stern'i ve üzerinde oturduğu iskemleyi görene kadar bekledi. Doğruldum, bir saniye kafamı havada tuttum ve sonra ona baktım. Bana bakıp piposuyla oynuyordu. "Bana ne yaptın?"

"Sana söyledim. Ben bir şey yapmadım. Sen yaptın."

"Beni hipnotize ettin."

"Hayır, etmedim." Sesi sakindi ve kastettiği gerçekten buydu.

"Neydi bütün olan biten o zaman? Şey . . . sanki her şey yeniden oluyormuş gibi."

"Bir şey hissettin mi?"

"Her şeyi." Ürperdim. "*Her* kahrolası şeyi. Neydi o?"

"Bunu her yapan sonradan daha iyi hisseder. İstediğinde tekrar yapabilirsin. Her yaptığında daha az acı verir. Göreceksin."

Yıllar sonra beni etkileyen ilk şeydi. Düşünüp tekrar sordum, "kendim yaptıysam neden daha önce de olmadı?"

"Birinin dinlemesi lazım."

"Dinlemek mi? Konuşuyor muydum?"

"Hem de nasıl!"

"Olan her şeyi mi?"

"Nasıl bilebilirim? Orada değildim. Sen gittin."

"Bunun olduğuna inanmıyorsun, değil mi? Yok olan çocuklar, tabure filan?"

Titredi. "İnanmak veya inanmamak durumunda değilim. Sana gerçek gibi mi geldi?"

"Ah, tabii, evet!"

"Tamam, önemli olan bu. Orada mı yaşıyorsun, o insanlarla?"

Beni rahatsız etmekte olan tırnağımı kopardım. "Uzun süredir değil. Bebek üç yaşına geldiğinden beri orada yaşamıyorum." Ona baktım. "Bana Yalnız'ı hatırlatıyorsun."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Hayır, hatırlatmıyorsun." diye ekledim aniden. "Neden öyle söyledim bilmiyorum." Birden uzandım.

Tavan griydi ve lambalar da kısık. Piponun ucunun dişlerine değişini duydum. Uzun bir süre orada uzandım.

"Bir şey olmuyor," dedim.

"Ne olmasını ümit ediyordun?"

"Önceki gibi."

"Dışarı çıkmak isteyen bir şey var. Bırak gelsin."

Başımın içinde sanki dönüp duran bir davul, davulun üstünde de peşinde olduğum yerler, şeyler ve insanların fotoğrafları vardı. Sanki davul çok hızlı dönüyordu, öyle hızlı ki fotoğrafları birbirinden ayıramıyordum. Onu durdurdum, fotoğrafsız bir yerine denk geldi. Tekrar çevirdim, tekrar durdurdum.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim.

"Bebek üç yaşında," diye tekrarladı.

"Ah," dedim. "İşte." Gözlerimi kapadım.

O olabilirdi. Olabilir, görüntü, gece, ışık. Gece bir ışık görmüş olabilirim. Belki bebek. Belki de geceleyin ışığın altındaki bebeğin görüntüsü . . .

O battaniyenin üstünde bir çok gece yattım, yatmadığım geceler de çoktu. Yalnız'ın evinde sürekli bir şeyler oluyordu. Bazen gündüzleri uyudum. Sanırım sadece biri hastalandığı zaman hep beraber yatıldı, oraya gittiğim ilk gece gibi. Oda her zaman biraz karanlıktı, gece ve gündüz aynı, ateş hep yanar, eski sarı ampuller telleriyle aküden sarkardı. Ampuller soluklaştığında Janie aküyü tamir eder, ampuller de tekrar parlardı.

Janie yapılması gereken her şeyi yapardı, başkalarının yapmak istemediği her şeyi. Herkes bir şeyler yapardı. Yalnız, çoğu zaman dışardaydı. Bazen ikizleri yardım etmeleri için yanına alırdı, ama onları hiç kaybetmedi, şurda, burda, sonra tekrar *bing!* orda olabilirlerdi. Bebek ise, o sadece beşiğinde yatardı.

Ben işlerimi yaptım. Ateş için odun kestim, yeni raflar yaptım, zaman zaman da Janie ve ikizlerle yüzmeye giderdim. Yalnız'la konuşurdum. Diğerlerinin yapamayacağı hiçbir şey yapmadım, ama onlar hep benim yapamayacağım şeyler yaptılar. Kızgındım, bu yüzden her zaman kızgındım. Bir şeye devamlı kızgın olmasam ne yapacağımı bilemezdim. Ama bu bizi kaynaşmaktan alıkoymadı. Kaynaşmak, bu Janie'nin kullandığı sözcüktü. Dediğine göre Bebek söylemişti bunu ona. Bu tamamen başka şeyler yapsalar bile herkesin birlikte bir şey olması

demekmiş. İki kol, iki bacak, bir gövde, bir baş, tümü birlikte çalışır, baş yürüyemese kollar düşünemese de. Yalnız'ın düşüncesine göre "karışmak" ve "çark dişleri gibi birbirine geçmek" ifadelerinin bir karışımı olabilirdi, ancak buna kendinin de inandığını sanmıyorum. Bundan daha fazlasıydı.

Bebek sürekli konuşuyordu. Günde yirmi dört saat çalışan bir haber istasyonu gibiydi, istasyonu her bulduğunda gönderileni alabilirdin, ama istasyonu bulsan da bulmasan da o göndermeye devam ederdi. Konuşuyordu dediğimde gerçek kastettiğim bu değildi. Genelde trencilerin kullandığı işaret diliyle konuşurdu. Ellerinin, kollarının, bacaklarının ve başının zayıf hareketlerini anlamsız sanırdın ama değildi. İşaret diliydi, sadece sesler için sembol kullanmak gibi şeyler yerine hareketler tam olarak düşüncelerdi.

Sol elini uzatıp, sağ elini havada sallayıp, sol topuğuyla yere vurduğunda bu, "biri eğer sığırcığın bir ev hayvanı olduğunu düşünüyorsa, o sığırcıklar hakkında hiçbir şey bilmiyor demektir," gibi bir şeydi. Dediğine göre Bebek'in işaret dilini keşfetmesine Janie neden olmuştu. Eskiden ikizlerin düşüncelerini duyabildiğini söyledi – aynen böyle dedi: düşüncelerini duymak – ve ikizler de Bebek'i duyabilirmiş. Yani ne bilmek istiyorsa Janie ikizlere, ikizler de Bebek'e sorar, cevabı ona söylerlermiş. Fakat büyüdükçe bu yeteneği kaybetmeye başlamışlar. Her küçük çocuk gibi. Sonra Bebek konuşulanları anlayıp bu işaret diliyle cevap vermeye başlamış.

Yalnız, işaret dilini anlamıyordu, ben de. İkizlerse bunu önemsemiyordu. Janie, Bebek'i her zaman izlerdi. Bir şey sormak istersen o her zaman ne demek istediğini anlar, Janie'ye söyler, Janie de sana ne olduğunu söylerdi. Hiç olmazsa bir parçasını. Kimse tamamını anlamazdı, Janie bile.

Bütün bildiğim, Janie orda oturur, resim yapar, Bebek'e bakar, bazen de bir kahkaha atıverirdi.

Bebek hiç büyümedi. Janie büyüdü, ikizler de, ben de, ama Bebek hiç. O sadece orada yatardı. Janie onu doyurur, iki üç günde bir de temizlerdi. Hiç ağlamaz, hiç sorun çıkarmazdı. Kimse de yanına yaklaşmazdı.

Janie yaptığı her resmi Bebek'e gösterir, ondan sonra tahta-

ları temizleyip yeni resme başlardı. Sadece üç tane tahtası olduğu için onları temizlemek zorundaydı. Bu iyi bir şeydi çünkü hepsini saklasa oranın ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyorum; günde dört beş tane yapardı. Yalnız ve ikizler ona terebentin getirirdi. O, hiç zorlanmadan, her seferinde bir renge bakarak boyaları resim sehpasının üzerindeki küçük kâselere yerleştirebilirdi, ancak terebentin başkaydı yine de. Bebek'in, yaptığı tüm resimleri hatırladığını, bu yüzden onları saklamak zorunda olmadığını söyledi bana. Hep makine, dişliler, mekanik bağlantılar, elektrik devreleri gibi görünen şeylerin resimleriydi. Onlar hakkında fazla düşünmedim.

Bir keresinde terebentin ve salam getirmek için Yalnız'la dışarı çıktık. Ağaçlıktan geçip tren yoluna geldik, şehrin ışıklarını görebilmek için birkaç mil daha yürümemiz gerekti. Sonra yine ağaçlık, çayırlar ve bir arka sokak.

Yalnız, her zamanki gibiydi, yanımda yürüyor, düşünüyor, düşünüyordu.

Bir nalbur dükkânına geldik, yukarıya kilide baktı, benim beklediğim yere gelip başını salladı. Sonra bir süpermarkete geldik. Yalnız homurdandı, gidip kapının yanındaki gölgede durduk. Ben içeri baktım.

Birden Beanie orada belirdi, böyle gezindiği her zamanki gibi yine çıplaktı. Gelip kapıyı içerden açtı. İçeri girdik, Yalnız kapıyı kapatıp kilitledi.

"Eve git, Beanie," dedi, "öleceksin yoksa."

Bana sırıtıp, "Ha-ha," dedi ve yok oldu.

Birkaç parça iyi salam ve sekiz litre terebentin bulduk. Ben parlak sarı bir tükenmez kalem aldım ama Yalnız bana vurdu ve onu yerine koymamı istedi.

"İhtiyacımız neyse onu alırız," dedi.

Biz çıktıktan sonra Beanie gelip kapıyı kilitledi, eve geri döndü. Ben Yalnız'la sadece birkaç defa gittim, kolaylıkla taşıyabileceğinden daha fazla şey alması gerektiği zaman.

Orada aşağı yukarı üç yıl kaldım. Tüm hatırlayabildiğim bu. Yalnız'ın orda olup olmadığını fark etmek zordu. İkizler çoğu zaman beraberdi. Janie'yi sevmeye başlamıştım ama hiçbir zaman fazla konuşmadık. Bebek sürekli konuşuyordu, benim ne

hakkında olduğunu anlamadığım şeyler.

Hepimiz çok meşguldük ve kaynaşmıştık.

Birden koltuğa oturdum.

"Ne oldu?" dedi, Stern.

"Hiçbir şey. Böyle bir yere varamayacağım."

"Bunu başlamadan önce de söylemiştin. Ondan beri bir şey başardığını düşünüyor musun?"

"Evet, tabii, ama –"

"O zaman bu kez haklı olduğunu nereden biliyorsun?" Ben cevap vermeyince sordu, "Bu oturumu beğenmedin mi?"

"Beğenirim, beğenmem. Bunun önemi yok. Sadece – sadece konuşma," dedim kızarak.

"Peki bu son seferle önceki arasındaki fark ne?"

"Tanrım, bir sürü! İlkinde her şeyi hissettim. Gerçekten oluyor gibiydi. Fakat bu sefer – hiçbir şey."

"Neden dersin?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Düşün," dedi düşünceli düşünceli, "çok sevimsiz bir bölüm vardı ve sen onu tekrar yaşamak istemedin."

"Sevimsiz mi? Donarak ölmek sevimsiz değil mi sence?"

"Çeşitli sevimsizlikler vardır. Bazen aradığın şey, sorununu temizleyecek şey, öyle iğençtir ki onun yanına bile yaklaşmak istemezsin. Ya da saklamaya çalışırsın. Dur," dedi birden, "belki 'iğrenç' ve 'sevimsiz' doğru sözcükler değil. Çok arzu ettiğin bir şey olabilir. Sadece hizaya sokulmak istemiyorsun."

"Hayır, *istiyorum*."

Aklına birden bir şey gelmiş gibi durdu, sonra, "şu 'Bebek üç yaşında' lafında seni rahatsız eden bir şey var. Nedir?"

"Keşke bilseydim."

"Kim söyledi?"

"Bilmem . . . eee . . ."

Sırıttı. "Eee?"

Ben de ona sırıttım. "Ben söyledim."

"Tamam. Ne zaman?"

Sırıtmayı bıraktım. Öne doğru eğildi, sonra ayağa kalktı.

"N'oldu?" diye sordum.

"Herhangi birinin bu kadar kızgın olabileceğini sanmıyorum." Bir şey söylemedim. Çalışma masasına geri döndü. "Devam etmek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Sanırım bırakmak istiyorsun, çünkü bilmek istediğin şeyi bulmak üzeresin."

"Ne yaptığımı neden sen görüp söylemiyorsun?"

Başını salladı. "Bir şey söylemiyorum. Devam et, istiyorsan bırak. Paranın üstünü vereceğim."

"Kaç insan bırakır tam cevabı bulmak üzereyken?"

"Birçok."

"İyi, ben bırakmayacağım." Koltuğa uzandım.

Gülmedi, "iyi," de demedi, bir şey yapmadı. Telefonunu kaldırıp "öğleden sonraki her şeyi iptal et" dedi ve onu göremediğim yerdeki sandalyesine geri döndü.

Çok sessizdi. Odayı ses geçirmez hale getirmişti.

"Sence öbür çocukların yaptığı şeyleri yapamadığın halde, Yalnız neden benim orada uzun süre kalmama izin verdi?"

"Belki yapabilirdin."

"Ah, hayır," dedim. "Denedim. Benim yaşımdaki bir çocuğa göre kuvvetliydim, ağzımı kapalı tutmasını biliyordum fakat bu ikisinin dışında diğer çocuklardan farkım yoktu. Şimdi de değişik olduğumu sanmıyorum, Yalnız ve arkadaşlarıyla yaşamanın verdiği farklılık dışında."

"Bunun 'Bebek üç yaşında'yla bir ilgisi var mı?"

Yukarı, gri tavana baktım. "Bebek üç yaşında. Bebek üç yaşında. Sinema girişi gibi bir yerin altından geçen virajlı bir yolu olan büyük bir eve gittim. Bebek üç yaşında. Bebek . . ."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz üç," dedim, bir sonra yaptığım şey sanki sıcakmış gibi koltuktan kalkıp kapıya gitmek oldu.

Stern beni yakaladı. "Aptal olma. Bütün bir öğleden sonrayı harcamamı mı istiyorsun?"

"Bana ne bundan? Parasını veriyorum."

"Tamam, senin bileceğin iş."

Geri döndüm. "Bunu hiç beğenmiyorum," dedim.

"Güzel. Demek ısınıyoruz."

"Neden 'otuz üç' dedim? Otuz üç yaşında değilim. On beş yaşındayım. Ve bir şey daha . . ."

"Evet?"

" 'Bebek üç yaşında' hakkında. Söylerken tamam. Ama düşündüğümde – sanki benim sesim değil."

"Otuz üç yaşında olmadığın gibi mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Gerry," dedi sıcak bir şekilde, "korkulacak bir şey yok."

Çok hızlı soluduğumu fark ettim. Kendimi topladım. "Başkasının sesiyle bir şeyler söylediğimi hatırlamayı sevmiyorum."

"Bak," dedi bana. "Bu kafa karıştırıcılık işi, senin biraz önce söylediğin gibi, çoğu insanın düşündüğü gibi değil. Seninle, senin düşünce dünyana gittiğim zaman – ya da sen tek başına gittiğin zaman – bulduğumuz şey gerçek dünyadan çok farklı değil. İlk başta farklı gibi görünebilir çünkü hasta buraya fantazilerini, mantıksızlıklarını, tuhaf tecrübelerini getirir. Ama herkes böyle bir dünyada yaşıyor. Eskilerden biri 'gerçek kurgudan daha ilginçtir,' dediğinde bunu kastediyordu.

"Gittiğimiz her yerde, yaptığımız her şeyde, sembollerle çevrelenmiş durumdayız, tanıdık oldukları için bakmadığımız veya baksak da görmediğimiz şeyler. Biri sana sokakta yürürken üç metre içinde ne düşündüğünü, ne gördüğünü sorsa, vereceğin cevap cevapların en çarpığı, en gölgelenmişi olacaktır. Kimse buraya gelene dek çevresinde neler olup bittiğine dikkat etmez. Geçmiş olayları düşünmesi önemli değil; önemli olan şimdi her şeyi eskisinden daha açıkça görebiliyor, çünkü ilk kez deniyor.

"Şimdi – şu 'otuz üç' meselesine gelince. Sanırım bir insan için bir başkasının anılarına sahip olduğunu fark etmekten daha kötü bir şok düşünemem. Ego o yöne kaymak için çok önemli. Bir düşün: tüm düşünme işlemin kodlarla yapılır ve sende bunun sadece onda birinin anahtarı var. Yani sende nefret uyandıran kodlara ulaşıyorsun. Görmüyor musun ki anahtarı bulmanın tek yolu ondan kaçmayı durdurmaktır?"

"Başkasının aklıyla ... düşünmeye başladığımı söylüyorsun?"

"Bir süre olaya böyle baktım ki bu da bir şey demek. Şimdi ne olduğunu bulmaya çalışalım."

"Tamam." Kendimi hasta hissettim. Yorgun hissettim. Bir-

den fark ettim ki hasta ve yorgun hissetmek bir kaçış yoluydu.

"Bebek üç yaşında," dedi.

Bebek belki. Ben, üç, otuz üç, ben, seni Kew seni.

"Kew!" diye bağırdım. Stern bir şey demedi. "Neden bilmiyorum ama sanırım bunu nasıl halledebileceğimizi biliyorum ve yolu bu değil. Başka bir yol denememin sakıncası var mı?"

"Doktor sensin," dedi.

Güldüm. Sonra gözlerimi kapadım.

Çitlerin kenarında, pencerelerin çıkıntıları gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bahçe yeşil, düzenli ve temizdi, çiçekler düzensiz görünmemek için yapraklarını dökmeye korkuyor gibiydi.

Ayakkabılarımla yürüyordum. Ayakkabı giymek zorundaydım ve bu yüzden ayaklarım nefes alamıyordu. Eve gitmek istemiyordum ama gitmek zorundaydım.

İki yanında büyük beyaz sütunlar olan merdivenleri çıkıp kapıya baktım. Kapının ardını görebilmeyi istedim ama kapı çok beyaz ve kalındı. Üzerinde vantilator şeklinde bir pencere vardı ve çok yüksekteydi, iki yanında da pencereler vardı ve hepsi vitraylarla bezenmişti. Elimle kapıya vurdum, kapı kirlendi.

Cevap almayınca tekrar vurdum. Kapı açıldı ve uzun boylu, zayıf, zenci bir kadın orada belirdi. "Ne istiyorsun?"

Bayan Kew'i görmek istediğimi söyledim.

"Bayan Kew senin gibileri görmek istemiyor," dedi kadın. Yüksek sesle konuşuyordu. "Suratın çok kirli."

O zaman kızmaya başladım. Buraya gelmek zorunda olduğum için zaten sinirliydim, gündüz vakti insanların yanında yürümek filan. "Suratımın bununla bir ilgisi yok. Bayan Kew nerde? Gidip onu bulun."

Nefesi kesilerek "Benimle böyle konuşamazsın!" dedi.

"Sizinle herhangi bir şekilde konuşmak istemiyorum zaten. Bırakın gireyim." Janie'nin burda olmasını diledim. O olsa kadını kenara çekerdi. Ama bunu kendim halletmeliydim. Kötü gitmiyordu ayrıca. Daha fazla küfür edemeden kadın kapıyı çarptı.

Kapıyı tekmelemeye başladım. Ayakkabılar bu iş için iyiydi. Biraz sonra kadın kapıyı öyle ani açtı ki neredeyse kaba etlerimin üstüne düşecektim. Elinde süpürge vardı. "Defol çöplük,

yoksa polis çağıracağım!" diye bağırdı. Beni itti, düştüm.

Ayağa kalkıp kadına doğru ilerledim. Bir adım geriye çekilip yanından geçerken bana süpürgeyle vurdu, ama neyse şimdi içerdeydim. Kadın çığlıklar atıp peşimden geliyordu. Süpürgeyi elinden aldım ve biri, "Miriam!" dedi, yetişkin bir kaz sesiyle.

Ben donakaldım, kadın da histeri krizlerine girdi. "Ah, Bayan Alicia, bakın! Hepimizi öldürecek. Polis çağırın. Polis –"

"Miriam!" dedi kaz sesi, Miriam sustu.

Merdivenlerin tepesinde dantelli elbise giymiş mor yüzlü bir kadın duruyordu. Olduğundan daha yaşlı görünüyordu, belki ağzını bu kadar sıkı kapattığı için. Sanırım otuz üç yaşındaydı – *otuz üç*. Kötü kötü bakan gözleri, küçük bir burnu vardı.

"Bayan Kew, siz misiniz?" diye sordum.

"Evet, benim. Bu saldırının anlamı nedir?"

"Sizinle konuşucam gerek Bayan Kew."

" 'Konuşucam' deme. Dik dur ve konuş."

Hizmetçi, "polis çağıracağım" dedi.

Bayan Kew ona döndü. "Bunun için yeterince zaman var Miriam. Şimdi kirli çocuk, ne istiyorsun?"

"Sizinle yalnız konuşucam gerek," dedim.

"Buna izin vermeyin Bayan Alicia," diye bağırdı hizmetçi.

"Sessiz ol Miriam. Sana 'konuşucam' deme dedim ufaklık. Ne söylemek istiyorsan Miriam'ın yanında söyleyebilirsin."

"Hassitirin." İkisinin de solukları kesildi. "Yalnız, sizinle tek başına konuşmamı söyledi."

"Bayan Alicia, onu bırakacak mısınız –"

"Sessiz ol, Miriam! Genç adam, uygar bir şekilde –" Gözleri yuvalarından fırladı. "*Kim* dedin sen . . ."

"Yalnız."

"Yalnız." Basamaklarda durup ellerine baktı. Sonra, "Miriam, sen gidebilirsin" dedi. Aynı kadın olduğuna inanamazdın, söyleyiş tarzından.

Hizmetçi ağzını açtı, ama Bayan Kew parmağını uzattı, o parmak tüfek de olabilirdi. Hizmetçi sustu.

"Hey," dedim, "işte süpürgen." Ben atacaktım ama Bayan Kew uzanıp elimden aldı.

"Şuraya doğru," dedi.

Beni önden yürüttü, bizim yüzdüğümüz delikten bile daha büyük olan bir odaya girdik. Her taraf kitapla doluydu, masaların üstü deriyle kaplıydı, köşelerine altın çiçekler çizilmişti.

Bir iskemle işaret etti. "Şuraya otur. Hayır, bekle bir dakika." Şömineye gidip bir kutudan gazete çıkardı, getirip iskemlenin üstüne serdi. "Şimdi otur."

Kâğıdın üstüne oturdum, o da bir iskemle çekti ama üstüne gazete koymadı.

"Nedir bu? Yalnız nerede?"

"Öldü," dedim.

Nefesini tuttu, yüzü beyazlaştı. Gözleri sulanana dek baktı.

"Hasta mısın? İstiyorsan kus. Daha iyi hissedersin."

"Öldü mü? Yalnız, öldü mü?"

"Evet. Geçen hafta sel oldu, ertesi gece o rüzgârda dışarı çıktığında eski bir meşe ağacının altında yürürken ağaç üzerine devirilir."

"Ağaç üzerine *devrildi*," diye fısıldadı. "Olamaz . . . doğru değil."

"Doğru. Bu sabah gömdük. Daha fazla bekletemedik. Kokmaya başla –"

"Dur!" Elleriyle yüzünü kapadı.

"Ne oldu?"

"Bir dakika sonra düzelirim," dedi alçak bir sesle. Gidip bana arkası dönük bir şekilde şöminenin önünde durdu. Geri dönmesini beklerken ayakkabımın tekini çıkardım. O geri geleceğine olduğu yerden konuştu. "Sen Yalnız'ın oğlu musun?"

"Evet. Size gelmemi söyledi."

"Ah, canım!" Koşarak bana geldi, bir an beni kucağına alacağını filan sandım, ama durdu, burnunu oynattı. "Adın ne?"

"Gerry," dedim.

"Gerry, benimle bu güzel büyük evde yaşayıp, yeni temiz giysilerin ve her şeyin olsun ister misin?"

"Bütün mesele bu. Yalnız, sana gelmemi söyledi. Harcayabileceğinden daha çok paran varmış, ona iyilik borçluymuşsun."

"İyilik mi?" Bu onu rahatsız etmişe benziyordu.

"Yani," diye açıklamaya çalıştım, "bir keresinde senin için bir şey yapmış ve sen de ödeyebilirsen bir gün geri ödeyeceğini

söylemişsin. İşte böyle."

"Ne anlattı sana bunun hakkında?" Kaz sesi geri gelmişti.

"Hiçbir şey. Kahretsin."

"Lütfen o sözcüğü kullanma," dedi, gözleri kapalı. Sonra gözlerini açıp başını salladı. "Söz verdim ve yapacağım. Burada yaşayabilirsin. Eğer – eğer istersen."

"Bunun onunla bir alakası yok. Yalnız bana *söyledi*."

"Burada mutlu olacaksın," dedi. Beni baştan aşağı süzdü. "Mutlu olman için elimden geleni yapacağım."

"Tamam. Öbür çocukları da getireyim mi?"

"*Öbür* – çocuklar?"

"Evet. Bu sırf benim için diil. Hepimiz için– bütün çete."

" 'Diil' deme." Sandalyesine geri yaslandı, cebinden aptal bir mendil çıkarıp dudaklarının üzerinde gezdirdi, bütün bunları yaparken bana bakıyordu. "Şimdi bana şu diğer – diğer çocukları anlat."

"Janie var, o da benim gibi on bir yaşında. İkizler, Bonnie ve Beanie, sekiz yaşındalar ve Bebek. Bebek üç yaşında."

Çığlık attım. Stern koltuğun yanında dizlerinin üzerine çökmüş, başımı sabit tutabilmek için yanaklarımı avuçlarının içine almıştı; başımı ileri geri sallayıp duruyordum.

"Güzel, güzel," dedi. "Buldun işte. *Ne* olduğunu bulmadın ama *nerede* olduğunu biliyorsun şimdi."

"Evet, tabii," dedim sertçe. "Su var mı?"

Bir termostan bardağa su doldurdu. O kadar soğuktu ki acıttı. Yatıp dinlendim, adeta bir tepeyi tırmanmış gibiydim. "Böyle bir şeyi bir daha yapamam." dedim.

"Bugün için bu kadar yeter mi diyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben, sen istediğin kadar devam ederim."

Düşündüm. "Devam etmek isterim, ama daha fazla soru sorup yeni şeyler keşfetmeye çalışmak yok. En azından şimdilik."

"Eğer o doğru olmayan benzetmelerden bir tane daha istersen," dedi Stern, "psikiyatri bir yol haritası gibidir. Bir yerden bir yere gitmek için bir sürü değişik yol vardır."

"Ben uzun yoldan gidiyorum. Sekiz şeritli otoyol. O, tepeye

tırmanan yol değil. Debriyajım kayıyor. Nereden kapatacağım?"

Stern kıkır kıkır güldü. Çıkardığı sesi sevdim. "Sadece çakıllı yola geç."

"Ordaydım. Yıkılmış bir köprü var."

"Bu yoldan daha önce geçmiştim," dedi. "Köprünün öbür tarafından başla."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Zannettimki bütün yolu milim milim gitmem gerek."

"Belki gerekecek belki gerekmeyecek, ama diğer her şeyi gözden geçirdiğinde köprüyü geçmek daha kolay olacak. Köprünün üstünde belki değerli bir şey yok ama belki de var. Ama her yere bakmadan o değerli şeyin yanına yaklaşamazsın."

"Haydi gidelim." Nedense çok istekliydim.

"Bir öneri ister misin?"

"Hayır."

"Sadece konuş. Söylediğin şeylerin fazla derinliklerine gitmeye çalışma. İlk denemede, sekiz yaşındaydın – gerçekten yaşadın. İkincisinde, çocuklar hakkında, sadece konuştun. Sonra, on bir yaşındayken, onu hissettin. Şimdi sadece konuş."

"Tamam."

Bekledi, sonra yavaşça, "Kütüphanede. Ona öbür çocuklardan bahsettin."

Ona bahsettim . . . o dedi ki . . . bir şey oldu ve çığlık attım. O beni rahatlattı, ben de ona küfrettim.

Ama şimdi bunu düşünmüyoruz. Devam ediyoruz.

Kütüphanede. Deri, masa ve Bayan Kew'le Yalnız'ın söylediği şeyi yapıp yapamayacağım.

Yalnız'ın söylediği şuydu: "Heights bölgesinde tepenin üzerinde bir kadın yaşıyor, adı Kew. Sana bakmak zorunda. Bunu yapmasını sağlamak zorundasın. Sana her söylediğini yap, sadece beraber kalın. Birbirinizden ayrılmayın, duydun mu? Bunun dışında, sen Bayan Kew'i mutlu edersen o da seni mutlu eder. Şimdi sana söylediklerimi yap." İşte Yalnız bunları söylemişti. Sözcükler arasında çelik bir bağlantı vardı ve bu kırılamayacak bir bütündü. Ben kıramazdım.

Bayan Kew, "kız kardeşlerin ve bebek nerede?" diye sordu.

"Getireyim."

"Yakında mı?"

"Yeterince yakında." Bir şey söylemedi, ben de ayağa kalktım. "Birazdan dönerim."

"Dur," dedi. "Ben – gerçekte, düşünecek vaktim olmadı. Yani – bir şeyler hazırlamam gerek, anlarsın."

"Hazırsın ve düşünmene de gerek yok. Görüşürüz."

Kapıdan çıkarken ben uzaklaştıkça yükselen sesini duydum, "Genç adam, bu evde yaşayacaksan hareketlerine dikkat etmeyi öğrenmelisin –"dedi ve daha birçok şey.

Ben de bağırdım, "Tamam, *tamam!*" ve dışarı çıktım.

Güneş sıcak, gökyüzü de güzeldi, kısa sürede Yalnız'ın evine ulaştım. Ateş sönmüş, bebek de çok kötü kokuyordu. Janie resim sehpasını devirmiş, başı ellerinin arasında yerde oturuyordu. Bonnie ve Beanie kollarını birbirlerinin etrafına dolamış bir taburenin üstünde oturuyor, sanki oda çok soğukmuş gibi mümkün olduğu kadar birbirlerine yakın duruyorlardı, halbuki o kadar soğuk değildi.

Kendine gelsin diye Janie'nin koluna vurdum. Başını kaldırdı. Gözleri griydi veya daha ziyade yeşilin bir tonu, fakat gözlerinde komik bir ifade vardı, dibinde azıcık süt kalmış bardağa konmuş su gibi.

"Neler oluyor burda?" dedim.

"Neye neler oluyor?" diye sordu.

"Hepiniz."

"Umrumuzda değil, o kadar."

"Peki, tamam, ama Yalnız'ın bize söylediğini yapmak zorundayız. Haydi."

"Hayır." İkizlere baktım. Bana arkalarını döndüler. "Karınları aç," dedi Janie.

"Neden onlara bir şeyler vermiyorsun?"

Omuzlarını silkti. Yere oturdum. Yalnız, neden ezildi ki?

"Artık kaynaşamayız," dedi Janie. Bu her şeyi açıklar gibiydi.

"Bak," dedim, "benim şimdi Yalnız olmam gerek."

Janie düşündü, Bebek tekme attı. Janie ona baktı. "Olamazsın," dedi.

"Yiyecek ve terebentini nerde bulacağımı biliyorum. Odun-

ların arasına tıkıştırdığımız yosunlu dallardan bulabilir, odun kesebilirim, her şeyi yaparım."

Fakat millerce öteden Bonnie ve Beanie'yi çağırıp kilitleri açmalarını sağlayamam. Janie'ye bir sözcük söyleyip su getirmesini, ateşi söndürüp aküyü düzeltmesini sağlayamam. Kaynaşmamızı sağlayamam.

Bir süre hepimiz öylece kaldık. Sonra beşiğin gıcırtısını duydum. Baktım. Janie, Bebek'e bakıyordu.

"Tamam," dedi, "gidelim."

"Kim dedi?"

"Bebek."

"Kim iş başında?" dedim sinirle. "Ben mi, Bebek mi?"

"Bebek," dedi Janie.

Ağzına bir tane vurmak için ayağa kalktım, sonra durdum. Eğer Bebek onların Yalnız'ın söylediği şeyi yapmalarını sağlıyorsa o şey yapılacak, ben patronluk taslamaya başlarsam yapılmayacaktı. Bir şey söylemedim. Janie ayağa kalkıp kapıdan dışarı çıktı. İkizler onu seyretti. Sonra Bonnie birden yok oldu. Beanie Bonnie'nin giysilerini toparlayıp kapıdan çıktı. Ben Bebek'i beşikten alıp omzumun üstüne attım.

Hepimiz dışarı çıkınca daha iyi oldu. Gün ilerliyordu, hava da sıcaktı. İkizler uçan sincaplar gibi daldan dala atlıyor, Janie'yle ben de yüzmeye filan gidiyormuşuz gibi yürüyorduk. Bebek tekmelemeye başladı, Janie bir süre ona baktı, karnını doyurdu, Bebek tekrar sakinleşti.

Şehre yaklaştıkça herkesi toparlamak istedim ama söylemeye çekiniyordum. Bebek'in bir sözü üzerine olmalı, ikizler geri geldi. Janie onlara giysilerini verdi, tam istediğim gibi önümüzden yürümeye başladılar. Bebek bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama ikizlerin bu şekilde yürümekten nefret ettikleri belliydi.

Bayan Kew'in evine yaklaştığımızda gördüğümüz birinin dışında bir problemimiz olmadı. Adam durup bize baktı, Janie onun şapkasını öyle bir gözlerinin önüne düşürdü ki adam şapkayı düzeltmek için neredeyse boynunu kırıyordu.

Eve vardığımızda biri kapıda bıraktığım pislikleri temizlemişti. Bir elim Bebek'in kolunda, öbür elim ayak bileğinde, Bebek de omzumda olduğu halde kapıyı tekmeleyip kirlettim.

"Burda bir kadın var, adı Miriam," dedim Janie'ye. "Bir şey derse, ona cehenneme gitmesini söyle."

Kapıyı Miriam açtı. Bir baktı ve iki metre geriye sıçradı. Birbirimizin peşi sıra içeri girdik. Miriam bağırmaya başladı, "Bayan Kew! Bayan Kew!"

"Cehenneme git," dedi Janie ve bana baktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Janie ilk kez ona söylediğim bir şeyi yapmıştı.

Bayan Kew merdivenlerden indi. Üzerinde başka bir elbise vardı. Ama diğeri kadar aptaldı ve üstünde en az önceki kadar dantel vardı. Ağzını açtı ancak bir ses çıkmadı ve bir şey olana dek ağzını açık bıraktı. Sonunda, "Ulu Tanrım, bizi koru!" dedi.

İkizler sıraya dizilip bön bön ona baktılar. Miriam duvara dayanıp sürüne sürüne ilerledi, olabildiğince uzağımızdan geçerek gidip kapıyı kapattı. "Bayan Kew burada yaşayacağını söylediğiniz çocuklar bunlarsa ben gidiyorum."

"Cehenneme git," dedi Janie.

O anda Bonnie halının üzerine oturdu. Miriam domuz gibi ses çıkarıp üstüne atladı. Bonnie'nin kolunu yakalayıp kıvırmaya çalıştı. Bonnie, Miriam'ı elinde bir parça giysi ve yüzünde olabilecek en aptalca ifadeyle bırakarak yok oldu. Beanie başını ikiye ayırmaya yetecek kadar sırıtıp çılgınca el sallamaya başladı. El salladığı yere doğru baktım, Bonnie oradaydı, bir kuş kadar çıplak, merdivenlerin tepesinde trabzanın üstünde duruyordu.

Bayan Kew dönüp onu gördü ve merdivenlere çöktü. Miriam da yumruk yemiş gibi yere oturdu. Beanie, Bonnie'nin giysisini alıp merdivenleri çıktı, Bayan Kew'in yanından geçti, giysiyi Bonnie'ye verdi. Bonnie elbiseyi giydi. Bayan Kew boş boş dolaşıp bakındı. Bonnie ve Beanie el ele merdivenlerden inip yanıma geldiler. Yan yana durup Bayan Kew'e baktılar.

"Onun nesi var?" diye sordu Janie bana.

"Arada sırada hastalanıyor."

"Eve dönelim."

"Hayır," dedim.

Bayan Kew trabzana tutunup kendini yukarı çekti. Gözleri kapalı orda öyle bir süre sallandı. Birden kendini şişirdi. On santim daha uzun göründü. Hızla bize doğru yürüdü.

"Gerard," dedi kaz sesiyle.

Başka bir şey söyleyecek sandım. Ama kendini kontrol edip işaret etti. "Allahaşkına o *ne*?" Parmağıyla beni gösteriyordu.

Anlamadım, dönüp arkama baktım. "Ne?"

"O! O!"

"Ah!" dedim. "Bebek o."

Bebek'i sırtımdan indirdim, görmesi için ona doğru tuttum. İnler gibi bir ses çıkardı, atlayıp Bebek'i elimden aldı. Onu önünde tutup tekrar inledi, zavallı küçük şey dedi, gidip onu vitraylı pencerenin altındaki, üstünde minderler olan uzun bankın üzerine koydu. Ona doğru eğildi, parmağını kıvırıp ısırdı, biraz daha inledi. Bana döndü.

"Ne zamandır bu halde?"

Ben Janie'ye baktım, Janie de bana. "O hep olduğu gibi."

Öksürdü, Miriam'ın olduğu yere gitti. Birkaç kez Miriam'ın yüzünü tokatladı. Miriam oturup bize baktı. Gözlerini kapayıp titredi, ayağa kalkarken adeta Bayan Kew'in üstüne tırmandı.

"Kendine gel," dedi Bayan Kew dişlerinin arasından. "Biraz sıcak suyla sabun getir. Banyo lifi, havlu. Haydi!" Miriam'ı itti. Miriam sendeleyip duvara tutundu, koşarak dışarı çıktı.

Bayan Kew, Bebek'e eğildi, ağzını büzüp öpücükler yolladı.

"Onunla uğraşma. Onun hiçbir şeyi yok. Bizim karnımız aç."

Onu yumruklamışım gibi baktı bana. "Benimle konuşma!"

"Bak, burda olmak senin kadar bizim de hoşumuza gitmiyor. Eğer Yalnız söylememiş olsaydı buraya hep gelmezdik. Olduğumuz yerde mutluyduk."

"'Hep gelmezdik' denmez" dedi Bayan Kew. Hepimize baktı, teker teker. Cebinden aptal mendili çıkarıp dudaklarına götürdü.

"Gördün mü?" dedim Janie'ye. "Hep hastalanıyor."

"Ha-ha," dedi Bonnie.

Bayan Kew, uzun uzun ona baktı. "Gerard," kısık bir sesle, "anladığım kadarıyla bunlar senin kız kardeşlerin."

"Evet?"

Bana gerçek bir geri zekâlıymışım gibi baktı. "Bizim küçük, zenci kardeşlerimiz olamaz, Gerard."

"*Bizim* olur." dedi Janie.

Bayan Kew bir aşağı bir yukarı yürüdü, hızlı hızlı. "Yapacak çok şeyimiz var," dedi kendi kendine.

Miriam elinde büyük oval bir kap ve kolunda havluyla içeri girdi. Elindekileri bankın üstüne koydu, Bayan Kew elinin tersiyle suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra Bebek'i alıp suya soktu. Bebek tekmelemeye başladı.

İleri çıkıp, "Bi dakka. Dur bakalım. N'aptığını sanıyorsun?" dedim.

"Kapa çeneni, Gerry" dedi Janie, "Bebek tamam diyor."

"Tamam mı? Boğacak onu."

"Hayır, boğmayacak. Şimdi kapa çeneni."

Sabunla köpükler yaparak Bebek'in üstüne sürdü, Bebek'i birkaç kere çevirip başını oğuşturdu, sonra onu büyük beyaz bir havluya sardı. Bayan Kew bir havluyu pantolon gibi Bebek'e sararken Miriam aptal aptal bakmaya devam etti. Bitirdiğinde Bebek'i tanıyamazdın. Bayan Kew işini tamamladığında kendine daha hakimdi. Daha sık nefes alıyor ve ağzı da daha sıkı kapalıydı. Bebek'i Miriam'a uzattı.

"Al şu zavallı şeyi," dedi, "ve onu –"

Fakat Miriam geri çekildi. "Üzgünüm Bayan Kew ama buradan ayrılıyorum ve bu beni ilgilendirmez."

Bayan Kew kaz sesiyle bağırdı. "Beni bu vaziyette bırakamazsın! Çocukların yardıma ihtiyacı var. Görmüyor musun?"

Miriam bana ve Janie'ye baktı. Titriyordu. "Güvenlikte değilsiniz Bayan Alicia. Sadece kirli diil, deli bunlar!"

"Onlar boşverilmişliğin kurbanları ve belki de seninle ben de boşverilmiş olsaydık onlardan daha iyi durumda olmayacaktık. "'Diil' deme, Gerard!"

"Ne?"

"Deme – tanrım, yapacak çok şeyimiz var. Gerard, eğer sen ve senin – diğer çocuklarla burada yaşayacaksanız büyük değişiklikler yapmanız gerek. Şu ana kadar davrandığınız gibi davranarak bu evde yaşayamazsınız. Anladın mı?"

"Ah, tabii. Yalnız'ın dediğine göre senin her dedini yapıp seni mutlu edeceğiz."

"Ne dersem yapacak mısınız?"

"Şimdi söyledim, di mi?"

"Gerard, benimle o ses tonuyla konuşamayacağını öğrenmen gerek. Şimdi, genç adam, Miriam'ın da her dediğini yapa-

caksınız desem, yapar mısınız?"

"Ne dersin?" diye Janie'ye sordum.

"Bebek'e sorayım." Janie Bebek'e baktı. Bebek başını sallayıp biraz salya akıttı. Janie, "tamam," dedi.

"Gerard, sana bir soru sordum," dedi Bayan Kew.

"Sakin ol. Araştırıyoruz heralde. Evet, istediğin buysa Miriam'ı da dinleyeceğiz."

Bayan Kew, Miriam'a döndü. "Duydun mu Miriam?"

Miriam, önce Bayan Kew'a, sonra bize baktı ve başını salladı. Ellerini Bonnie ve Beanie'ye uzattı.

İkizler ona gitti. Her biri bir elinden tuttu. Kadına bakıp sırıttılar. Büyük ihtimalle bir şeytanlık düşünüyorlardı ancak çok sevimli göründükleri kesindi. Miriam ağzını oynattı, bir an için insan gibi görünecek sandım. "Tamam, Bayan Alicia." dedi.

Bayan Kew, Bebek'i Miriam'a verdi ve merdivenlerden çıkan kadını takip etmemizi istedi. Hepimiz yukarı çıktık.

Bizimle uğraşmaya o zaman başlayıp üç yıl boyunca hiç durmadılar.

"Cehennem gibiydi," dedim Stern'e.

"Ne yapacaklarını biliyorlardı."

"Evet, sanırım öyle. Biz de. Bak, Yalnız ne dediyse onu yapacaktık. Dünyada hiçbir şey bizi bundan alıkoyamazdı. Bayan Kew'in söylediği her şeyi yapmaya mecburduk. Ama o ve Miriam bunu anlamış gibi görünmüyorlardı. İşleri zorluyorlardı. Tek yapmaları gereken şey ne istediklerini bize anlatmaktı, biz de yapacaktık. Benim Janie'le yatağa girmememi istemeleri tamamdı. Bayan Kew bu konuda büyük tantana yarattı. Zannedersin kraliyet mücevherlerini çaldım.

"Ama 'küçük hanımefendi ve centilmenler gibi hareket etmeniz gerek' gibi şeylere gelince bir anlamı olmuyor. Bize verdiği üç emirden ikisi böyleydi. 'Ah-ah!' derdi. 'Telaffuz, telaffuz!' Uzun süre bunu önemsemedim. Sonunda ne demek istediğini sordum ve o bana söyledi. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Kesinlikle anlıyorum. Zaman geçtikçe kolaylaştı mı?"

"Sadece iki kere başımızı gerçekten belaya soktuk, bir kere ikizler, bir kere de Bebek'le ilgili. Gerçekten kötüydü."

"Ne oldu?"

"İkizler hakkında mı? Oraya gidişimizden bir hafta filan sonra bir şeyin çok kötü koktuğunu fark ettik. Yani Janie ile ben. Farkına vardık ki Bonnie'yle Beanie'yi nerdeyse hiç görmuyorduk. Sanki ev iki parçaydı, bir parçası ben, Janie ve Bayan Kew için, diğer parçası Miriam ve ikizler için. Her şey bu kadar sorun olmasa, yani yeni giysiler, bütün gece uyumalar filan, herhalde daha önce fark ederdik bunu. Olan şuydu: Hepimiz bahçede oynuyorduk, yemek saati geldi, ikizler Miriam'la, benle Janie de Bayan Kew'le yiyorduk. 'Neden ikizler de bizimle yemiyor?' dedi Janie.

" 'Miriam onlarla ilgileniyor canım,' dedi Bayan Kew.

"Janie ona baktı. 'Bunu biliyorum. Bırak burda yesinler ve onlarla ben ilgileneyim.'

"Bayan Kew'in ağzı büzüldü yine, 'Onlar küçük zenci kızlar Janie. Şimdi yemeğini ye.'

"Bu ne Janie'ye ne bana bir şey ifade etmedi. 'Bizimle yemelerini istiyorum. Yalnız, beraber olmamızı söyledi.' dedim.

" 'Zaten berabersiniz. Aynı evde yaşıyoruz, aynı yemeği yiyoruz. Bunu tartışmayalım artık.'

"Ben Janie'ye baktım, Janie de bana. 'Öyleyse neden şu yeme içme işlerini burada yapmıyoruz?' dedi.

"Bayan Kew çatalını indirip sert sert baktı. 'Sana açıkladım. Bu konuda başka tartışma olmayacak dedim.'

"Ciddi olmadığını sanmıştım. Başımı uzatıp bağırdım, 'Beanie! Bonnie!' Ve *bing*, hemen geliverdiler.

"Ortalık karıştı. Bayan Kew dışarı çıkmalarını söyledi, çıkmadılar. Miriam burnundan soluyarak elbiselerini getirdi ama onları yakalayamadı. Bayan Kew onlara bağırmaya başladı, sonunda bana da bağırdı. Bu çok fazla oluyor, dedi. Belki de kötü bir hafta geçirmişti ama biz de kötü bir hafta geçirmiştik. Bizden gitmemizi istedi.

"Gidip Bebek'i alıp yola koyuldum, Janie ve ikizler de beni izledi. Bayan Kew hepimizin kapıdan çıkmasını bekledi, sonra peşimizden koştu. Gelip önümde durdu. Hepimiz durduk.

" 'Yalnız'ın isteklerini böyle mi yerine getiriyorsunuz?' dedi.

"Evet. Yalnız'ın bizim onunla kalmamızı istediğini söyledi.

Evet ama bizim 'hep beraber olmamızı söylemişti.' dedim.

"Konuşmamız gerektiğini, içeri girmemizi söyledi. Janie Bebek'e sordu. Bebek, tamam dedi ve içeri girdik. Bir anlaşma yaptık. Artık yemek odasında yemeyecektik. Veranda gibi camlı bir yer vardı, bir kapısı yemek odasına, bir kapısı mutfağa açılıyordu. Ondan sonra hep orada yedik. Bayan Kew yalnız yedi.

"Fakat bütün bu olaylar sırasında komik bir şey oldu."

"Ne oldu?" diye sordu Stern.

Güldüm. "Miriam. Sesi ve görünüşü aynıydı ama yemek aralarında bize bisküvi vermeye başladı. Anlarsın, bunu çözümlemek yıllarımı aldı. Gerçekten. İnsanlardan öğrendiğim kadarıyla iki ordu ırk için savaşıyor. Biri ayırmaya, biri onları bir arada tutmaya çalışıyor. Anlamıyorum iki tarafta neden bu kadar *endişeli!* Neden unutup gitmiyorlar?"

"Unutamazlar. Gerry, insanlar için üstün olduklarına inanmak önemlidir. Sen, Yalnız ve çocuklar – çok sıkı bir birliksiniz. Diğer insanlardan daha iyi olduğunuzu düşünmüyor musun?"

"Daha iyi mi? Nasıl daha iyi olabiliriz?"

"Farklı, o zaman."

"Evet, sanırım ama biz bunu düşünmeyiz. Farklı olabiliriz ama daha iyi değil."

"Siz özel bir durumsunuz," dedi Stern. "Şimdi devam et ve diğer sorununuzu anlat. Bebek'le ilgili olanı."

"Bebek. Evet. Bayan Kew'in yanına yerleştikten birkaç ay sonraydı. O zaman bile işler yoluna girmeye başlamıştı. Bütün 'evet efendim, hayır efendim'leri öğrenmiştik. Bayan Kew bizi okula bile yolluyordu, haftada beş gün düzenli olarak sabah ve öğleden sonraları. Janie, Bebek'le ilgilenmeyi çoktan bırakmıştı, ikizler gidecekleri yere yürüyerek gidiyorlardı. Komiklerdi. Bayan Kew'in gözleri önünde bir yerden bir yere gidebiliyorlardı, kadın gözlerine inanamıyordu. Birdenbire çıplak olarak ortaya çıkmalarına çok sinirleniyordu. İkizler bunu yapmayı bıraktı, o da mutlu oldu. Bir çok şey için mutluydu. Yıllardır kimseyi görmemişti, hiç kimseyi. Sayaçları bile evin dışına çıkartmıştı ki kimse içeri girmek zorunda kalmasın. Fakat bizimle tekrar yaşamaya başladı. O yaşlı kadın giysilerini giymeyi bıraktı, biraz insana benzedi. Bazen bizimle yemek yediği bile olurdu.

"Bir gün uyandığımda kendimi gerçekten çok tuhaf hissediyordum. Sanki uyurken biri benden bir şey çalmıştı ama ne olduğunu bilmiyordum. Yapmamam gerektiği halde pencereden çıkıp Janie'nin odasına gittim. O yataktaydı. Gidip uyandırdım. Gözlerini hâlâ görebiliyorum, önce biraz aralandılar, sonra birden kocaman açıldılar. Her şeyin yolunda olmadığını söylememe gerek yoktu, o zaten biliyordu.

"'Bebek yok!' dedi.

"Herkesi uyandırmak umurumuzda değildi. Janie'nin odasından paldır küldür çıkıp koridorun ucunda Bebek'in uyuduğu odaya gittik. İnanamazsın. Güzel yatağı, beyaz çekmeceler, bütün çıngıraklar filan hepsi gitmişti. Sadece yazı masası duruyordu. Yani sanki Bebek hiç orada yaşamamış gibiydi.

"Bir şey söylemedik. Ortalıkta koşuşup Bayan Kew'in odasına daldık. O odaya daha önce ben bir, Janie de birkaç kere girmişti. Yasak veya değil, bu sefer başkaydı. Bayan Kew yataktaydı, saçı örülmüştü. Biz yanına ulaşmadan uyanmıştı. Kollarına dayanıp yatağın içinde doğruldu. Bize soğuk bakışlar attı.

" 'Ne demek oluyor bu?' diye sordu.

" 'Bebek nerde?' diye bağırdım.

" 'Gerard,' dedi, 'bağırmaya gerek yok.'

"Janie gerçekten sessiz bir çocuktu ama, 'Bebek'in nerde olduğunu söylesen iyi olur Bayan Kew,' dedi. Yüzündeki ifadeyi görsen korkardın.

"Birden Bayan Kew sert bakışlarını bir kenara bırakıp ellerini bize uzattı. 'Çocuklar, üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama en iyisini yaptım. Bebek'i yolladım. Kendi gibi olan diğer çocuklarla yaşamaya gitti. Burada onu mutlu edemezdik. Biliyorsunuz.'

"Janie dedi ki, 'O bize hiç mutsuz olduğunu söylemedi.'

"Bayan Kew boş boş sırıttı. 'Konuşabilirmiş gibi, zavallı şey!'

"'Onu geri getirsen iyi olur.' dedim. 'Neyle uğraştığını bilmiyorsun. Sana hiç ayrılmamamız gerektiğini söylemiştim.'

"Sinirleniyordu fakat kendini tuttu. 'Sana açıklamaya çalışacağım canım,' dedi. 'Sen ve Janie hatta ikizler bile normal, sağlıklı çocuklarsınız. Büyüyüp iyi insanlar olacaksınız. Ama zavallı Bebek – o farklı. Fazla büyümeyecek ve yürüyüp öbür çocuklarla oynayamayacak.'

"'Bu önemsiz,' dedi Janie. 'Göndermeye hiç hakkın yok.'

"Ben de, 'Onu geri getirsen iyi olur' dedim, 'Hem de çabuk.'

"O zaman sinirlenmeye başladı. 'Size öğrettiğim şeyler arasında büyüklerinizle bu şekilde konuşmamanız gerektiği de vardı. Şimdi gidip kahvaltı için hazırlanın. Bu konu hakkında bir daha konuşmayacağız.'

"Elimden geldiğince nazik bir şekilde, 'Bayan Kew, onu şu an geri getirmiş olmayı dileyeceksiniz. Onu yakında geri getireceksiniz. Yoksa.'

"Yatağından kalkıp bizi dışarı attı."

Bir süre sustum, Stern "Ne oldu?" diye sordu.

"Ah," dedim, "onu geri getirdi." Birden güldüm. "Şimdi düşününce komik geliyor. Neredeyse üç ay bize patronluk tasladıktan sonra aniden kuralları bizim koymamız. Onun düşüncelerine göre iyi olmaya çalıştık ama Tanrım, bu sefer çok ileri gitmişti. Kapıyı suratımıza kapattığı zaman başına gelecekleri belirlemişti. Yatağının altında büyük bir çin vazosu vardı, vazo kendiliğinden havalandı, aynaya çarpıp kırıldı. Sonra çekmecelerden biri açıldı, içinden bir eldiven çıkıp yüzüne tokat attı.

"Yatağa geri sıçramak zorunda kaldı, tavandan bir parça yatağın üstüne düştü. Küçük banyosundaki musluk açıldı, tıpası tıkandı ve tam lavabo taşmaya başlayacakken tüm elbiseleri askılarından düştü. Odadan çıkmaya çalıştı ama kapı sıkışmıştı. Tokmağıyla uğraşırken kapı birden hızla açıldı ve o yere düştü. Kapı tekrar kapandı ve tavandan bir parça daha onun üstüne düştü. Ağlıyordu. O ana kadar ağlayabildiğini bilmiyordum.

" 'Bebek'i buraya geri getirecek misin?' diye sordum.

"Yerde yattı ve ağladı. Bir süre sonra bize baktı. Gerçekten dokunaklıydı. Onun ayağa kalkmasına yardım edip bir iskemleye oturttuk. Bir süre daha bize baktı, sonra aynaya, sonra parçalanmış tavana, sonra fısıldadı, 'Ne oldu? Ne oldu?'

"'Bebek'i yolladın. Olan bu.' dedim.

"Ayağa kalkıp alçak sesle, korkmuş fakat kesin bir şekilde: 'Eve bir şey saldırdı. Bir uçak. Belki de deprem oldu. Bebek hakkında kahvaltıdan sonra konuşacağız.'

"'Ona biraz daha göster Janie,' dedim.

"Koca bir kova dolusu su yüzüne ve göğsüne çarpıp geceliğinin üstüne yapışmasına neden oldu, onu sinirlendiren şey de buydu. Saç örgüleri havaya kalktı, daha yükseğe, daha yükseğe sonunda onu sürüklemeye başladılar. Bağırmak için ağzını açtığında pudra süngeri ağzına girdi. Pençe gibi elleriyle süngeri ağzından çıkardı.

"'Ne yapıyorsunuz? Ne yapıyorsunuz?' dedi ağlayarak.

"Janie ona bakıp ellerini arkasına götürdü, gerçek bir kendini beğenmiş. 'Biz bir şey yapmadık,' dedi.

"Ben de, 'Henüz bir şey yapmadık. Bebek'i geri getirecek misin?' dedim.

"Bize bağırdı, 'Susun! Susun! Şu mongol alık hakkında konuşmayın! Kimse için iyi değil o, kendi için bile! Nasıl o benimmiş gibi davranırım?'

"'Sıçanları getir Janie,' dedim.

"Yerde bir koşuşturma sesi duyuldu. Bayan Kew elleriyle yüzünü kapatıp iskemleye çöktü. 'Sıçan yok,' dedi. 'Burada sıçan yok.' Sonra bir şey gıcırdadı ve Bayan Kew kendinden geçti. Gerçekten kendinden geçen birini gördün mü?"

"Evet," dedi Stern.

"Olabildiğince kızgındım ama bu neredeyse benim için bile çok fazlaydı. Ama o da Bebek'i göndermemeliydi. Telefon edebilecek kadar kendine gelmesi için birkaç saat geçmesi gerekti. Bebek öğlen yemeğinden önce geri geldi." Güldüm.

"Komik olan ne?"

"Ona ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Üç hafta sonra olanları Miriam'a anlatırken duydum. Eve bir şeyler oldu dedi. İyi ki Bebek'i sağlık muayenesine göndermişim – yoksa zavallı şey incinebilirdi dedi. Buna gerçekten inandı sanırım."

"Herhalde. Çok normal. İstemediğimiz bir şeye inanmayız."

"Sen bunun ne kadarına inanıyorsun?" diye sordum birden.

"Sana daha önce söyledim, bunun önemi yok. İnanmak ya da inanmamak istemiyorum."

"Benim ne kadarına inandığımı sormadın."

"Buna gerek yok. Sen kendin karar vereceksin."

"Sen *iyi* bir psikoterapist misin?"

"Sanırım. Kimi öldürdün?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Bayan Kew," dedim. Sövüp saymaya başladım. "Sana bunu söylemek istemiyordum."

"Merak etme. Neden yaptın bunu?"

"Cevabını bulmak için burdayım."

"Ondan bayağı nefret etmiş olmalısın."

Ağlamaya başladım. On beş yaşında olup böyle ağlamak!

Ağlamamı bitirmem için bana zaman tanıdı. Ağlamamın ilk bölümü gırtlağımı acıtan sesler, homurtular ve gıcırtılar şeklindeydi. Burnum akmaya başladığında ise düşündüğümden daha çok aktı. Ve sonunda – sözcükler.

"Nerden geldiğimi biliyor musun? Hatırlayabildiğim ilk şey ağzıma atılan bir yumruktu. Yüzüme doğru gelişini hâlâ görebiliyorum, kafam kadar büyük bir yumruktu. Çünkü ağlıyordum. O andan beri ağlamaya korkuyorum. Ağlıyordum çünkü karnım açtı. Soğuktu. Belki ikisi de. Ondan sonra, büyük yatakhaneler ve kim daha çok çalarsa onun daha çok şeyi olurdu. Kötüysen canın çıkana kadar dayak yer, iyiysen büyük ödül alırdın. Büyük ödül: seni yapayalnız bırakmaları. Bu şekilde yaşadığını bir düşün. Dünyadaki en önemli, en güzel şeyi elde etmek, yapayalnız kalmak için yaşa bakalım!

"Yalnız ve çocuklarda bir büyü vardı. Harika bir şey: ait olmak. Daha önce hiç olmamıştı. İki sarı ampul ve şömine dünyayı aydınlatırdı. Bütün olan ve olması gereken de buydu.

"Sonra büyük değişim: temiz giysiler, yemek, haftada beş gün okul, Colombus, Kral Arthur ve inşaat mühendisliği üzerine 1925'te yazılmış, lağımları açıklayan bir kitap. Bundan daha önemlisi küp şeklinde kesilmiş bir buz parçasının erimesini seyrediyorsun, köşeler yuvarlaklaşıyor ve senin yüzünden olduğunu biliyorsun, Bayan Kew . . . kahretsin, kendini o kadar çok kontrol ediyor ki bize güzel sözler bile söylemiyor. Fakat o orada, o duygu. Yalnız, bize baktı çünkü bu onun hayat tarzının bir parçasıydı. Bayan Kew bize baktı ama bu onun hayatı değildi. O, bunu istediği için yaptı.

" 'Doğru' kavramı hakkında tuhaf, 'yanlış' kavramı hakkında da yanlış bir düşüncesi vardı, ama o sıkı sıkıya bağlı olduğu inançlarının iyiliğimiz için olduğunu düşünüyordu. Anlamadı-

ğı şeylerin kendi başarısızlığı olduğunu bilirdi . . . ancak anlamadığı ve anlayamayacağı o kadar çok şey vardı ki. Doğru giden şeyler bizim başarımızdı. Yanlış giden şeylerse onun hatası. Geçen sene . . . off."

"Sonra?"

"Sonra onu öldürdüm. Dinle," Hızlı konuşmam gerekiyor gibi hissettim. Zamanım kısıtlı değildi ama söyleyeceklerimden kurtulmam gerekliydi. "Sana bütün bildiklerimi anlatacağım. Onu öldürmemden bir gün önce. Sabah uyandım, altımdaki çarşaflar tertemizdi, güneş ışığı beyaz perdelerden ve parlak kırmızı mavi büzgülerden süzülüp içeri giriyordu. Bir dolap dolusu giysim vardı, benim giysilerim – benim giysilerim, daha önce bana ait olan bir şey olmamıştı – aşağıda Miriam kahvaltıyı hazırlarken ikizler de gülüşüyordu. Miriam'la *beraber* gülüyorlardı dikkatini çekerim, daha önce yaptıkları gibi kendi başlarına değil.

"Yan odada Janie dolaşıp şarkı söylüyordu, biliyordum beni gördüğünde yüzünde güller açacaktı. Kalktım. Kaynar sıcaklıkta su vardı, diş macunu da dilime batıyordu. Üzerime tam uyan giysilerimi giyip aşağı indim, herkes oradaydı, ben onları gördüğüme, onlar da beni gördüklerine memnundu. Bayan Kew gelir gelmez masanın etrafına oturduk, herkes yüksek sesle onunla konuşmaya başladı.

"Sabahlar böyle geçip gider, okulda teneffüs ve sonra evde büyük uzun oturma odasında. İkizler dillerinin uçları dışarda, yazı yazmaktan çok alfabeyi çizer ve sonra Janie, zamanı geldiğinde resim yapar, ağaçlar ve ufukta kaybolan sarı çitiyle gerçek bir inek resmi. Ben dört bilinmeyenli bir denklemin iki parçası arasında kendimi kaybetmiştim, Bayan Kew yardım etmek için üzerime eğilmişti, güzel kokusunu alabiliyordüm. Kokuyu daha iyi alabilmek için başımı kaldırıyorum, uzakta, mutfakta ocağın üzerindeki tencerelerin tıkırtılarını duyuyorum.

"Öğleden sonra böyle geçer, biraz daha okul, biraz daha çalışma ve gülerek bahçeye fırlayış. İkizler birbirlerini kovalar, iki ayaklarının üzerinde koşarak; Janie, tam Bayan Kew'in olması gerektiğini söylediği gibi resmine yaprakları çiziyor. Ve Bebek, büyük bir parmaklıklı oyun alanı var. Bebek artık fazla hareket etmiyor, sadece etrafı seyredip salya akıtıyor, kıyamet kadar ye-

mek yiyip yeni bir alüminyum levha gibi temiz tutuluyor.

"Akşam yemeği ve gece, Bayan Kew bize kitap okur, öyküdeki kişilere göre sesini değiştirerek, onu utandıracak bir şey olduğunda hızlı ve fısıldarcasına ama her sözcüğü aynı şekilde okuyarak.

"Ve gidip onu öldürmem gerekti. Hepsi bu."

"Neden gerektiğini söylemedin?" dedi Stern.

"Nesin sen – aptal mı?" diye bağırdım.

Stern bir şey söylemedi. Koltuğun üstünde karnımın üzerine döndüm, çenemi iki elimin arasına alıp Stern'e baktım. Kafasından neler geçtiğini hiçbir zaman bilemememe rağmen aklının karışmış olduğunu söyleyebilirdim.

"Neden olduğunu söyledim," dedim.

"Bana söylemedin."

Birden anladım ki ondan çok şey bekliyordum. Yavaşça dedim ki, "hepimiz aynı saatte uyanır, başkasının istediği şeyleri yapardık. Bir günü başkasının yaşayacağı gibi yaşar, başkalarının düşüncelerini düşünür, başka insanların sözlerini söylerdik. Janie, başka birilerinin resimlerini yapar, Bebek de kimseyle konuşmazdı. Ve bu durumdan mutluyduk. Şimdi anlıyor musun?"

"Daha değil."

"Allahım!" dedim. Biraz düşündüm. "Biz kaynaşmadık."

"Kaynaşmak mı? Yalnız öldükten sonra da kaynaşmadınız."

"O farklıydı. O sanki arabanın benzininin bitmesi gibiydi. Arabada sorun yoktu. Sadece bekliyordu. Ama Bayan Kew, bizimle işini bitirdiğinde araba parçalara ayrılmıştı, anladın mı?"

Düşünme sırası şimdi ondaydı. Sonunda dedi ki, "aklımız bize komik şeyler yaptırır. Bazıları tamamen nedensiz, yanlış ve delicedir. Yaptığımız işin temel taşı şu: davranışlarımızın sağlam, doğruluğundan şüphe edilemez bir mantık zinciri vardır. Yeterince derine inersen, diğer konularda bulabileceğin neden sonuç ilişkilerini bu alanda da bulabilirsin. *Mantık* dedim, akıl; 'doğruluk', 'düzgünlük' veya 'adalet' demedim. Mantık ve gerçek çok farklı iki şeydir, ama çoğunlukla mantıklı çalışan bir akla ikisi de aynı şeymiş gibi gelir.

"O akıl örtülüp çapraz niyetler bazında yüzeydeki akılla çalıştığı zaman, kafanın karıştığı zamandır. Söylemek istediğin

şeyi anlıyorum– aranızdaki o özel bağı korumak ya da yeniden kurmak için Bayan Kew'den kurtulmanız gerekiyordu. Ama mantığını kavrayamıyorum. Bu 'kaynaşmanın', nasıl olup da hoşlanılabilir olduğunu senin de itiraf ettiğin yeni kurulmuş bir güvenceyi bozmaktan daha önemli olduğunu anlamıyorum."

Umutsuzca dedim ki, "Belki bozmaya değmezdi."

Stern öne doğru eğilip piposuyla beni işaret etti. "*Değerdi*, çünkü yaptığın şeyi sana yaptıran o. Olaydan sonra belki her şey farklı göründü. Ama onu yapmak için harekete geçtiğinde önemli olan Bayan Kew'i yok edip önceden sahip olduğunuz şeyi yine kazanmaktı. Nedenini ne ben biliyorum ne de sen."

"Nasıl bulacağız peki?"

"Peki, şimdi en sevimsiz kısma gelelim, istersen."

Yattım. "Hazırım."

"Tamam. Onu öldürmeden hemen önce olanları anlat."

Yediğim yemeğin tadını alıp, sesleri duymaya çalışarak o son günü geçirdim. Bir şey geldi, gitti, tekrar geldi: çarşafların temiz, taze duygusu. Günün başında olduğum için bu duyguyu geri itmeye çalıştım ama geri geldi, ben de anladım ki günün başında değil sonundaydım.

"Sana anlattığım şeyler, çocukların kendilerininkilerin yerine hep başka insanların isteklerini yapmaları, Bebek'in hiç konuşmayıp herkesin bundan memnun olması ve sonunda benim Bayan Kew'u öldürmek zorunda kalmamdı. Ona gelmem uzun sürdü, yapmaya başlamak uzun zaman aldı. Sanırım tekrar kalkmadan önce yatağın içinde yatıp düşündüm. Karanlık ve sessizdi. Odadan çıkıp koridoru geçtim ve Bayan Kew'in odasına girip onu öldürdüm," dedim.

"Nasıl?"

"Hepsi bu!" diye bağırdım, bağırabildiğim kadar yüksek sesle. Sonra sakinleştim. "Çok karanlıktı . . . hâlâ da öyle. Bilmiyorum. Bilmek istemiyorum. Bizi severdi. Sevdiğini biliyorum. Ama onu öldürmek zorundaydım."

"Tamam, tamam," dedi Stern. "Sanırım bu konuda fazla dehşete kapılmaya gerek yok. Sen –"

"Ne?"

"Yaşına göre çok güçlüsün, değil mi Gerard?"

"Sanırım. Yeterince güçlü, en azından."

"Evet," dedi.

"Bahsettiğin mantığı hâlâ anlamadım." Elimle koltuğun kenarına vurmaya başladım, her sözcük için bir yumruk: "Neden – bunu – yapmam – gerekti?"

"Kes şunu. Canını yakacaksın."

"Canımın yanması gerek," dedim.

"Ha?"

Kalkıp masaya gittim, biraz su aldım. "Ne yapacağım?"

"Bana onu öldürdükten sonra buraya gelene kadar neler yaptığını anlat."

"Fazla bir şey yapmadım. Olay dün akşam oldu. Onun çek defterini aldım. Biraz uyuşmuş bir şekilde odama gittim. Ayakkabılarım dışında bütün giysilerimi giydim. Ayakkabılarımı elimde taşıdım. Dışarı çıktım. Uzun bir süre yürüdüm, düşündüm, açıldığında bankaya gittim. Bir psikiyatriste gitme fikri aklıma geldi, günün büyük bölümünü psikiyatrist arayarak geçirdim, sonra buraya geldim. Hepsi bu."

"Çeki bozdururken bir problemle karşılaştın mı?"

"İnsanlara yapmalarını istediğim şeyi yaptırmak konusunda hiç problemim yoktur."

Şaşırmış bir şekilde homurdandı.

"Ne düşündüğünü biliyorum – Bayan Kew'e aklımdan geçenleri yaptıramadım."

"Bu sadece bir parçası."

"Eğer yaptırmış olsam, o artık Bayan Kew olmazdı. Bankacıdan tek istediğim – bankacı olmasıydı."

Stern'e bakıp birden neden sürekli piposuyla oynadığını anladım. Aşağı baktığı için sen onun gözlerini görme diye.

"Onu öldürdün," dedi – konuyu değiştirdiğini biliyordum – "senin için değerli olan bir şeyi mahvettin; ama senin için çocuklarla aranda olan şeyi tekrar yakalama şansından daha az değerli olmalı. Onun değeri hakkında bir fikrin yok." Yukarı baktı. "Derdin bu mu?"

"Aşağı yukarı."

"İnsanları öldürmeye iten şeyin ne olduğunu biliyor mu-

sun?" Ben cevap veremeyince devam etti. "Hayatta kalma. Kendini ya da kendinle özdeşleştirdiğin bir şeyi korumak. Senin durumunda bu geçerli değil çünkü senin Bayan Kew'le olan ilişkinin değeri, tek başına senin için veya grup olarak hepiniz için Bayan Kew'e olduğundan daha fazla hayatta kalma değeri taşıyordu."

"Yani belki onu öldürmek için yeterince iyi nedenim yoktu."

"Vardı ki öldürdün. Sadece daha yerini tespit edemedik. Yani nedenimiz var ama bu nedenin niye önemli olduğunu bilmiyoruz daha. Cevap senin içinde bir yerlerde."

"Nerde?"

Ayağa kalkıp biraz yürüdü. "Birbirini izleyen bir öykümüz var. Gerçekle fantazi karışmış, bazı yerler hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değiliz, ama bir başlangıç, bir gelişme, bir de sonucumuz var. Şimdi, kesin olarak söyleyemem ama cevap biraz önce geçmeyi kabul etmediğin köprüde olabilir. Hatırladın mı?"

Hatırlamıştım. "Neden o? Neden başka şey denemiyoruz?"

Sessizce işaret etti, "çünkü sen söyledin. Neden şimdi kaçıyorsun?"

"Olayları büyütme." Bu adam bazen beni rahatsız ediyordu. "Bu beni sıkıyor. Neden bilmiyorum ama ediyor."

"İçinde bir şeyler gizleniyor, sen onu rahatsız ediyorsun, o da savaşıyor. Büyük bir olasılıkla bizim de aradığımız o saklı kalmaya çalışan şey. Sorunun gizleniyor değil mi?"

"Evet," dedim. Kendimi tekrar hasta ve bayılacak gibi hissettim ve yeniden bu duyguyu geri yolladım. Birden durdurulamayacağını anladım. "Onu dışarı çıkaralım." Uzandım.

Stern bir süre tavanı seyredip sessizliği dinlememe izin verdi. Sonra dedi ki, "Kütüphanedesin. Bayan Kew'la yeni tanıştın. O seninle konuşuyor, sen ona çocuklardan bahsediyorsun."

Kımıldamadan yattım. Hiçbir şey olmadı. Sonra kemiklerimden dışarıya doğru gittikçe artan bir gerginlik hissettim, kötüleşebildiği kadar kötüleştiğinde de bir şey olmadı.

Stern'inkalkıp masaya doğru gittiğini duydum. Orda bir süre oyalandı, eşyalar ses çıkardı. Birden kendi sesimi duydum:

"Janie var, o da benim gibi on bir yaşında. İkizler, Bonnie ve Beanie, sekiz yaşındalar ve Bebek. Bebek üç yaşında."

Ve kendi çığlığımın sesi . . .
Ve hiçlik.

Yumruklarımı sallayıp tükürükler saçarak karanlıktan geri döndüm. Güçlü eller bileklerimi yakaladı. Kollarımı kontrol etmeden, sadece yakalayıp sürükledi. Gözlerimi açtım. Sırılsıklamdım. Termos yan dönmüş bir şekilde halının üzerindeydi. Stern yanımda çömelmiş, bileklerimi tutuyordu. Debelenmeyi kestim.

"Ne oldu?"

Bileklerimi bırakıp dikkatle beni izlemeye başladı. "Tanrım," dedi, "bu ne kuvvet!"

Başımı kaldırıp homurdandım. Stern havlu verdi. "Neydi o?"

"Seni kasete kaydetmiştim. Hatırlayamadığın zamanlar senin de daha önce yaptığın gibi kendi sesini kullanarak seni uyarmaya çalıştım. Bu bazen mucizeler yaratıyor."

"Bu sefer mucize yarattı" diye söylendim. "Sigortalarım attı."

"Evet, attı. Tam hatırlamak istemediğin şeyi hatırlayacakken kendini bırakıp bilincini kaybettin."

"Neden bu kadar memnunsun?"

"Bir çesit savunma mekanizması," dedi kısaca. "Neredeyse oluyor. Bir kez daha dene."

"Dur biraz. Savunma mekanizmasının sonunda öleceğim."

"Ölmezsin. Bu bölümü bilinçaltında uzun süredir saklıyordun ve o seni incitmedi."

"İncitmedi mi?"

"Seni öldürecek kadar değil."

"Onu dışarı çıkardığımızda beni öldürmeyeceğini nerden biliyorsun?"

"Görürsün."

Stern'e baktım. Birdenbire ne yaptığını bildiğini anladım.

"Şimdi kendi hakkında eskiden olduğundan daha çok şey biliyorsun," diye yavaşça açıkladı. "Olayların iç yüzünü daha rahat kavrayabilir, değerlendirmeler yapabilirsin. Belki tamamen değil ama kendini koruyacak kadar. Merak etme. Bana güven. Çok kötü olursa durdurabilirim. Şimdi rahatla. Tavana bak. Ayak parmaklarını hisset. Onlara bakma, yukarı bak. Ayak parmakların, başparmakların. Kımıldatma ama hisset. Ayak

parmaklarınla say, başparmaklarından başlayarak her parmak için bir sayı. Bir, iki, üç. Üçüncü parmağı hisset. Hisset, hisset, uyuşuyor, uyuşuyor. Onun iki yanındaki parmaklar da uyuşuyor. Bütün parmakların uyuşuyor –"

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

İpeksi sesiyle cevap verdi, "Sen ve ayak parmakların bana güveniyor. Sen bana güvendiğin için onlar uyuşuyor. Sen –"

"Beni hipnotize etmeye çalışıyorsun. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Sen kendini hipnotize ediyorsun. Her şeyi kendin yapıyorsun. Ben sadece yol gösteriyorum. Ayak parmaklarına yolu gösteriyorum. Kimse seni gitmek istemediğin bir yere gönderemez, sen de parmaklarının işaret ettiği yöne gideceksin, parmaklarının uyuştuğu . . ."

Böyle böyle böyle. Sallanan sarı süs, gözlerdeki ışıltılar, mistik geçitler nerede? Onu görebileceğim bir yerde bile oturmuyordu. Niye ne kadar uykulu olmam gerektiği hakkında konuşmuyordu? Uykulu olmadığımı ve uykulu olmak istemediğimi biliyordu, sadece ayak parmakları olmak istiyordum. Uyuşuk bir parmak, gidecek bir parmak, on bir kere gidecek, on bir, on bir yaşındayım . . .

İkiye ayrıldım, kütüphaneye giden kısmı izleyen diğer kısım. Bayan Kew bana doğru eğiliyor, çok değil, oturduğum iskemlenin üstündeki gazete hışırdıyor, tek ayakkabım çıkmış, uyuşuk parmaklarım sallanıyor . . . yumuşak bir sürpriz hissediyorum. Hipnotizma olmasına rağmen bayağı bilinçliydim, Stern yanıma oturmuş, vızıltı halinde benimle konuşuyordu, istersem dönebilir, dik oturabilir, Stern'le konuşabilir, istersem dışarı çıkabilirdim ama istemiyordum. Hipnotizma buysa ben bu çalışmaya vardım. Sorun değildi.

Orada, masanın üstünde, benim görebileceğim bir yerde, altın deri üzerinde yayılıyor, masada seninle oturabilir miyim, Bayan Kew ile, Bayan Kew ile . . .

". . . İkizler, Bonnie ve Beanie, sekiz yaşındalar ve Bebek. Bebek üç yaşında."

"Bebek üç yaşında," dedi kadın.

Bir baskı vardı, gerilen bir kısım ve . . . bir kopma. Gözya-

şartıcı bir acı ve acıyı boğan bir zafer patlamasından sonra tamamdı, olmuştu.

İçerde olan buydu, ansızın fakat hepsi.

Bebek üç yaşında? Bir bebeğim olsa üç yaşında olurdu ama yok . . .

Yalnız, ben sana açığım. Açık, bu yeterince açık mı?

Gözbebekleri tekerlek gibi. Döndüklerinden eminim ama dönerken hiç yakalamadım onları. Görünmez bir şekilde gözleri kanalıyla onun beyninden benim beynime geçen araştırma. Benim için ne demek olduğunu biliyor mu? Önemsiyor mu? Önemsemiyor, bilmiyor; beni boşaltıyor, ben onun emrettiği gibi doluyorum; içiyor, bekliyor, içiyor, bardağa hiç bakmadan.

Onu ilk gördüğümde ormanım, vahşi doğada, rüzgârda dans ediyordum, etrafımda döndüm ve o, orada yaprakların gölgesinde beni izledi. Bunu yaptığı için ondan nefret ettim. Benim ormanım değildi, benim altın saçılmış, eğreltiotlarıyla bezenmiş dere yatağım değildi. Ama sadece orada bulunmakla alıp sonsuza kadar dondurduğu benim dansımdı. Bu yüzden ondan nefret ettim, bakışından nefret ettim, ayakta duruşundan; bileklerine kadar eğreltiotlarına gömülmüştü, ağaç gibi görünüyordu, kökler yerine ayaklar, giysileri toprağın rengi. Ben durunca o hareket etti, o zaman tam bir adamdı, goril omuzlu, pis bir hayvan ve nefretim korkuya dönüştü aniden, donakaldım.

Ne yaptığını biliyordu ama umrunda değildi. Dans etmek . . . asla bir daha dans etmemek, çünkü ağaçların gözleri olmadığını bilmiyordum, uzun boylu, hiçbir şeye önem vermeyen, pis hayvan adamlar olmadığını. Beni boğan giysileriyle yaz günleri, bir kefen gibi saran fazlasıyla nazik davranışlarıyla kış geceleri, bir daha hiç dans etmemek, dans etmek her aklıma geldiğinde onun beni gördüğü şokunu hatırlamak. Ondan nasıl nefret ettim! Ah, ondan nasıl nefret ettim!

Kimsenin görmediği bir yerde yapayalnız dans etmek, Bayan Kew olarak bilindiğim zamanlarda kendime sakladığım tek şeydi; o ağırbaşlı, olduğundan yaşlı, kendi zamanından geç, doğru ve ciddi, dantel, kadife ve yalnız. Şimdi tam dedikleri gibiyim, tamamen, sonsuza kadar, çünkü o gizli tutmaya cesaret

ettiğim tek şeyi benden çaldı.

Güneşte yürüyüp bana doğru geldi, koca kafasını biraz yana çevirmişti. Olduğum yerde durdum, içten dışa, tamamen kızgınlığını koru ve korkunun katmanıyla donmuşçasına. Kolum hâlâ açık, belim hâlâ dans eder gibi bükülmüştü, o durduğunda mecbur olduğum için nefes aldım.

"Kitap okur musun?" diye sordu.

Onun yakınımda olmasına dayanamıyordum ama kımıldayamadım. Elini sertçe uzatıp çeneme dokundu, onun yüzünü görecek pozisyona gelinceye kadar başımı yukarı doğru kaldırdı. Korkuyla geri çekildim fakat yüzüm elini terk etmedi, dokunmuyor sadece kaldırıyordu. "Bana bazı kitaplar okumak zorundasın. Onları bulmaya zamanım yok."

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Yalnız," dedi. "Bana kitap okuyacak mısın?"

"Hayır, bırak beni, bırak beni!" Beni tutmuyordu.

"Ne kitapları?" diye bağırdım.

Yüzüme vurdu, fazla hızlı değil. Bu benim biraz daha yukarı bakmama neden oldu. Eli aşağı indi. Gözleri, gözbebekleri dönmeye başlayacaktı . . .

"Aç," dedi. "Aç da göreyim."

Kafamda kitaplar vardı ve o başlıklarına bakıyordu . . . bakmıyordu çünkü okuyamıyordu. Kitaplar hakkında bildiklerime bakıyordu. Birden kendimi son derece işe yaramaz hissettim çünkü onun istediğinin sadece bir kısmı bende vardı.

"Nedir o?" diye sordu havlarcasına.

Ne demek istediğini biliyordum. Onu benim kafamın içinden almıştı. Ben o şeyin orada olduğunu bile bilmiyordum ama Yalnız, onu bulmuştu.

"Telekinezi," dedim.

"Nasıl yapılır?"

"Kimse yapılıp yapılamayacağını bilmiyor. Fiziksel nesneleri beyin gücüyle hareket ettirmek!"

"Yapılabilir," dedi. "Bu ne?"

"Teletaşıma. Aynı şey – yani neredeyse. Akıl gücüyle kendi bedenini hareket ettirmek."

"Tabii, tabii, anlıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Moleküler nüfuz etme. Telepati ve gözle görülmeyenleri görme yeteneği. Ben bunlar hakkında bir şey bilmiyorum. Bence biraz aptal konular."

"Oku. Anlayıp anlamaman önemli değil. Bu ne?"

Orada, beynimdeydi, dudaklarımda. "*Gestalt*." [1]

"O nedir?"

y. h. n. :

1. Gestalt: Dış görünüş anlamına gelen Almanca sözcük.

1.1. Gestalt psikolojisi: Biçim Psikolojisi olarak da bilinen, algı konusundaki çağdaş çalışmaların öncüsü olan 20. yüzyıl psikoloji okulu. Daha önceki kuramların atomcu yaklaşımına tepki olarak gelişen Gestalt psikolojisinin temel ilkesi, "bütün, parçaların toplamından öte bir şeydir" cümlesiyle özetlenebilir.

"Bir araya getirilmiş, düzenlenmiş yapı ya da biçim" olarak dilimize aktarılabilen Almanca Gestalt terimi, herhangi bir şeyin bütünsel özelliklerine, bu bütünü oluşturan parçaların ayrı ayrı çözümlenmesiyle ulaşılamayacağını belirten kavramın en kısa anlatımı olarak psikolojiye yerleşmiştir.

Akım, 19. yüzyılın sonlarına doğru Avusturya ve Güney Almanya'da doğdu. Gestaltçılar, atomcu yaklaşımların yerine fenomenolojinin yöntemlerini koydular; bu yöntem doğrudan edinilmiş psikolojik deneyimin tanımlanmasından başka hiç bir yola başvurmuyor, buna karşılık tanımlamaya giden bütün yolları açık bırakıyordu. Bir anlamda, zihinsel yaşantının incelenmesindeki katı bilimsel yaklaşımlara insancıl bir boyut katma çabasıydı. Gestaltçılar, kendilerinden önceki psikologların gözden kaçırdıkları biçim, anlam, değer gibi kavramları ilk kez araştırma alanına kattılar.

Max Wertheimer'in 1912'de yayımladığı bir makale bu okulun başlangıcı sayılır. M.W., makalesinde Wolfgang Köhler ve Kurt Koffka adlı iki meslektaşıyla birlikte yaptıkları deneysel bir çalışmanın sonuçlarını açıklıyordu. Bu üç isim zamanla Gestalt okulunun başlıca temsilcileri haline geldiler ve ilk çalışmalarında algıyı, özellikle yanılsama olgusuyla açığa çıkan görsel algı örgütlenmesini konu aldılar. M.W.'nin tanımladığı ve Yunan alfabesindeki fi (phi) harfiyle adlandırdığı görünür hareket yanılsaması, Gestalt ilkelerine güçlü bir destek sağlar. Bir görsel yanılsama örneği olan "fi olgusu"nda, hareketsiz nesneler peşpeşe hızla gösterilirse, tek tek algılanabilecekleri eşiği aşarak, hareketliymiş gibi görünürler. Buna en tipik örnek sinemadır.

Algılanan hareket, fiziksel uyaranlar içinde kendi başına var olmayan, ancak uyaranların birbiriyle ilintili özelliklerine bağlı olarak ortaya çıkan bir deneyimdir. Gözlemcinin sinir sistemi ve deneyimleri, fiziksel girdiyi parçalar halinde ve edilgen biçimde kaydetmez. Tersine, sinir sistemindeki örgütlenme, tıpkı algılamada olduğu gibi ayrışmış parçaları hemen bir bütüne dönüştürür. Gestalt okulunun daha ileri tarihli incelemelerinde bu olgu Pragnanz yasası ya da ilkesi olarak adlandırılmıştır. Bu ilkeye göre, alınan bir uyaran kümesinin sinir sisteminde ve algı mekanizmasında örgütlenmesi, koşulların izin verdiği ölçüde "iyi" bir Gestalt ya da bütün oluşturur.

1.2– Gestalt-Terapi: 60'lı yıllarda ortaya çıkan ve bireyin bütünsel bir kişi durumuna gelmesini sağlamak için onun olanaklarını harekete geçirmeyi amaçlayan hümanist psikoloji akımı denilen Amerikan akımına bağlı grup tedavisi. »»»»»

"Grup. Aynı tür tedaviyle birçok değişik hastalığı tedavi etmek gibi bir şey. Birçok düşüncenin tek cümlede ifade edilmesi gibi. Bütün, parçalardan daha büyük oluyor."

"Bunu da oku. Bunun hakkında çok oku. Hakkında *en çok* okuman gereken konu bu. Çok önemli."

Arkasını döndü, gözleri gözlerimden ayrıldığında bir şeyler kırılıyormuş gibi oldu, sendeleyip tek dizimin üstüne düştüm. O arkasına bakmadan ormana gitti. Eşyalarımı toplayıp eve gittim. Kızgınlık vardı, bana bir fırtına gibi çarpan, korku vardı, bir rüzgâr gibi çarpan. Kitapları okuyacağımı ve geri geleceğimi biliyordum, bir daha asla dans etmeyeceğimi biliyordum.

Kitapları okuyup geri geldim. Bazen üç dört gün boyunca her gün geldim, bazen de bir kitabı bulamadığım için on gün gelmediğim olurdu. O hep orada, dere yatağının içindeydi, gölgede dikilip bekler, kitaplardan istediğini aldı, bendense hiçbir şey. Asla bir sonraki buluşmadan bahsetmedi. Her gün gelip beni mi beklerdi yoksa o da ben geldiğim zaman mı gelirdi hiç fikrim yok.

Bana benim için bir anlamı olmayan kitaplar okuttu, evrim kitapları, sosyal ve kültürel organizasyonlar hakkında kitaplar, mitoloji kitapları ve ortakyaşam üzerine bir sürü kitap. Onunla karşılıklı konuşmazdık; aramızda sesli hiçbir şey olmazdı, sürprizler karşısında söylenmeleri ve ilgisini çeken şeylere kar-

Gestalt-terapinin kurucusu olan F. Perls'ün görüşleri daha çok kişinin şimdi ve buradaki bütünsel deneyimi üzerinde durur. Perls'e göre birey, denetimini kendi öz gereksinimlerine bağlı olarak örgütler; örneğin eğer açsa, tüm kişi "ben açım" tarafından örgütlenir. Kişinin geçici örgütlenmesi özellikle bedensel anlatım ortaya koyar. "Sağlıklı" bireyde varlık tarzı (biçim) varlık gereksiniminin (temel) yansımasıdır. Kişi gereksinim içinde gelişir: karşılanan gereksinim, biçimi tamlaştırarak bireyi yeni bir durum için özgürleştirir; karşılanmayan gereksinim, sert ve zorlayıcı bir yapıya dönüşen bir gerginlik yaratır. Gelişme, kişinin deneylediği şeyi tamamlaması anlamına gelir. Gestalt-terapi, burada ve şimdi deneyimin birlik ve bölünmesi üzerinde çalışmayı amaçlar. Amaç, yüzeyde ve derinlikte görünen şeyle bu iki yüzey arasındaki ayrılık ve sapmalar üzerine burada ve şimdi bir bilinçlenmeye yol açmak üzere, oluşumla (davranış) temel (istek, gereksinim, kesilme) arasındaki ilişkileri yeniden kurmaktır.
Perls, Freudcu psikanalizi geçmiş deneyimleri aşırı değerlendirmesinden ve anlıkçılığı yüzünden eleştirir. Çözümlemenin karşısına bütünleşmeyi, bilinçdışının (ona göre böyle bir şey yoktur) karşısına da "özne" ya da "ego" bölgesini koyar. Öznenin simgesel örgütlenmesini göz önünde bulundurmayan Gestalt-terapinin çalışma alanı, narsis onarımı ve kişisel özdeşlik alanıdır. y.h.n.

şı kısa, küçük homurtuları dışında.

Kitapları benden, çalılardan böğürtlen toplarmış gibi koparıp aldı, bir anda; ormanda yürürken ağır bedeninin salgıladığı yeşil sıvının kokusuna ter ve toprak kokusu karışırdı.

Kitaplardan bir şey öğrendiyse bile bunlar onda hiçbir değişiklik yapmadı.

Bir gün yanımda otururken aklına takılan bir noktayı çözüme ulaştırdı.

"Bu konu hangi kitapta olabilir?" dedi. Uzun süre bekledi, düşünerek. "Beyaz karıncalar odunu sindiremezler, biliyorsun, ama karıncanın karnındaki mikroplar sindirebilir ve karıncanın yediği de mikrobun geride bıraktıklarıdır. Nedir bu?"

"Ortakyaşam," diye hatırladım. Sözcükleri hatırladım. Yalnız, anlamı sözcüklerden ayırıp sözcükleri attı. "Var olmak için birbirine dayanan iki hayat."

"Evet. Böyle yaşayan dört beş türle ilgili kitap var mıdır?"

"Bilmiyorum."

"Ya bu?" diye sordu. "Bir radyo istasyonun var, dört beş tane alıcın var, her alıcı değişik bir şeyin olmasına neden oluyor, yani bir tanesi kazıyor, bir tanesi uçuyor, bir tanesi ses çıkartıyor ama hepsi tek bir yerden emir alıyor. Her birinin kendi gücü ve kendi yapacağı şey var fakat hepsi birbirinden ayrı. Şimdi: Böyle bir hayat var mı, radyodan başka?"

"Her organizmanın bütünün bir parçası olup yine de ayrı oldukları mı? Sanmıyorum . . . sosyal organizasyonlar olabilir, bir takım gibi veya beraber çalışan insanlar grubu, aynı patrondan emir alan insanlar."

"Hayır," dedi hemen, "öyle değil. Bir tek hayvan gibi." Elini yuvarlatarak gösterdi, ben de anladım.

"*Geştalt* yaşamı gibi mi? Bu harika."

"Onun hakkında bir kitap yok, ha?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Öğrenmem gerek," dedi ağır ağır. "Böyle bir şey var. Daha önce de böyle bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Böyle bir şey nasıl olabilir anlamıyorum."

"Olur. Bir parçası yakalar, bir parçası anlar, bir parçası bulur, bir parçası da konuşur."

"Konuşur mu? Sadece insanlar konuşabilir."

"Biliyorum," dedi ve ayağa kalkıp gitti.

Böyle bir kitap aradım, aradım ama uzaktan yakından ilgili bir şey bulamadım. Gelip bunu söyledim. Uzun süre hareketsiz durdu, yükseltilerle dolu mavi ufka bakarak. Sonra o dönmeye başlamak üzere olan gözlerini bana çevirip araştırmaya başladı.

"Öğreniyorsun ama düşünmüyorsun," dedi, bakışlarını tekrar tepelere çevirdi.

"Bütün anlattıklarımı insanlar yapıyor," dedi sonunda. "Parça parça milletin burnunun dibinde dur, onlar bunu görmez. Beyin okuyucular var. Onlara sormayı aklından geçirdiğin şeyleri cevaplayacak insanlar var. Ama bu insanları bir araya getirebilecek biri yok, aynı bastıran, çeken, ısıyı hisseden, yürüyen, düşünen ve diğer şeyleri yapan şeyleri bir arada tutan beyin gibi.

"Ben oyum," diye bitirdi. Sonra öyle uzun süre oturdu ki beni unuttu sandım.

"Yalnız," dedim, "ormanda ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum. Daha bitiremedim." Gözlerime bakıp rahatsız olarak acayip bir ses çıkardı. "Bitiremedim derken anladığın anlamda değil. Yani daha tamamlamadım. Bir solucanı kestiğinde toparlanıp tekrar bütün olduğunu bilirsin değil mi? Kesmeyi bırak. Varsay ki solucan en baştan beri o şekilde büyüdü, anladın mı? Parçaları bir araya getiriyorum. Daha bitiremedim. Bitirdiğimde oluşturacağım hayvanla ilgili bir kitap istiyorum."

"Öyle bir kitap bilmiyorum. Biraz daha anlatabilir misin? Eğer anlatabilirsen belki doğru kitabı ya da kitabı bulabileceğimiz bir yeri düşünebilirim."

Koca elleriyle bir sopayı ikiye böldü, parçaları yan yana koyup bir darbede ikisini de kırdı.

"Bütün bildiğim zamanı geldiğinde bir kuşun yuvasına gitmesi gerektiği gibi benim de yapmam gerekeni yapmak zorunda olduğum. Biliyorum ki bitirdiğimde övünülecek bir şey olacağım. Her şeyden daha kuvvetli, daha hızlı ama üzerinde uygun kafa olmayan bir bedenim olacak. Belki ilklerden biri olduğum için böyledir. Sendeki şu resim, mağara adamı . . ."

"Neanderthal."

"Evet. Düşündüm de o hiç matah değil. Yeni bir şeyde erken

bir deneme. Benim olacağım da bu. Belki tamamen organize olduktan sonra uygun bir kafa da gelir. O zaman bir anlamı olur."

Tatmin olmuş bir şekilde homurdanıp uzaklaştı.

Denedim, günlerce denedim ama istediği şeyi bulamadım. Bir dergide evrim sürecinin bir sonraki önemli basamağının fiziksel değil ruhsal yönde olacağı yazıyordu, ama benim aradığım konu hakkında bir yazı yoktu – *Gestalt* organizması mı demeliyim? Sümüksel maddelerin oluşturduğu küf hakkında yazılar vardı ama bunlar ortakyaşamdan çok amiplerin kovan yaşamıyla ilgili görünüyordu.

Benim bilimsel olmayan ve bu konularla şahsen ilgilenmeyen aklıma göre onun istediği gibi bir şey olamazdı, herkesin ayrı bir teknik ve ayrı notalarla farklı enstrumanlar çalıp bir tek şey oluşturmak için beraber yürüdüğü müzik grubundan başka. Ama onun kastettiği böyle bir şey değildi.

Serin bir sonbahar akşamında ona gittim, gözlerimde azıcık ne varsa alıp, hatırlamak bile istemediğim iğrenç bir sözcük kullanarak kızgınca arkasını döndü.

"Bulamamışsın," dedi. "Bir daha gelme."

Ayağa kalkıp paçavraya dönmüş bir husağacına dayandı, rüzgârda sallanıp hışırtılar çıkaran gölgelere bakıyordu. Beni çoktan unutmuştu. Onunla bu kadar yakından konuştuğumda korkmuş bir hayvan gibi sıçradığını biliyordum. Tamamen derin düşüncelere dalmış olmalı ki geldiğimi bile duymadı.

"Yalnız, bulamadığım için beni suçlama. Denedim."

İrkilmesini kontrol altına alıp gözlerini indirerek bana baktı. "Suçlamak mı? Kim kimi suçluyor?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, bu yüzden kızgınsın."

Bana öyle uzun uzun baktı ki rahatsız oldum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

Benden uzaklaşmasına izin veremezdim. Uzaklaşırdı. Hiç düşünmeden beni terk ederdi; *umrunda değildi*! Bana öğretildiğine göre bu davranışlar vahşilik ve düşüncesizlikti. Kedinin açmakta olan bir laleyi umursamayışı kadar umursamaz biriydi.

Onu kollarından tutup salladım, evimin ön tarafını sallamaya çalışmak gibi bir şeydi bu. "Bilebilirsin!" diye bağırdım. "Ne

okuduğumu biliyorsun, ne düşündüğümü de bilmelisin!"

Başını salladı.

"Ben bir insanım, bir kadınım," diye çılgınca bağırdım. "Beni kullandın, kullandın ve bana bir şey vermedin. Bütün alışkanlıklarımdan vazgeçmeme neden oldun – saatlerce kitap okumak, yağmur yağarken sana gelmek. Pazar günü bile – benimle konuşmuyorsun, bana bakmıyorsun, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve umursamıyorsun. Bana bozamadığım bir büyü yaptın. Bitirdiğinde diyorsun ki 'Bir daha gelme.' "

"Bir şey aldığım için bir şey geri vermek zorunda mıyım?"

"İnsanlar böyle yapar."

Kısa, ilgilenir gözüken bir homurtu çıkardı. "Sana ne vermemi istiyorsun? Bir şeyim yok benim."

Geri çekildim. Şey hissettim . . . ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir süre sonra "bilmiyorum," dedim.

Titreyip arkasını döndü. Neredeyse üstüne atlayarak onu geri çektim. "İstiyorum ki–"

"Tamam, kahretsin, ne istiyorsun?"

Ona bakamadım, zar zor konuştum. "Bilmiyorum. Bir şey var ama ne bilmiyorum. Öyle bir şey ki – bilsem bile söyleyemem." Başını sallamaya başladığında tekrar kollarını tuttum. "Benden kitaplar okudun; benden . . . *beni* okuyamıyor musun?"

"Hiç denemedim." Başını kaldırıp bir adım yaklaştı. "İşte."

Gözleri ilginç, araştırıcı bakışlar fırlattı, çığlık attım. Kaçmaya çalıştım. Bunu istemiyordum, istemediğime emindim. Müthiş çaba gösterdim. Koca elleriyle beni yerden kaldırdı. İşini bitirene kadar beni yukarda tuttu, sonra bıraktı. Hıçkırarak yere düştüm. Yanıma oturdu. Bana dokunmaya çalışmadı. Gitmeye de çalışmadı. Sonunda susup orada büzüştüm, bekliyordum.

"Bir daha öyle yapmayacağım," dedi.

Kalkıp gömleğimi içime soktum ve yüzünü görebilmek için yanaklarımı kendime doğru çekmiş olduğum dizlerime dayadım. "Ne oldu?"

Küfür etti. "İçindeki şu kahrolası karmaşa! Otuz üç yaşındasın – niçin böyle yaşamak istiyorsun?"

"Çok rahat bir şekilde yaşıyorum," dedim, incinmiştim.

"Ya," dedi. "Ev işlerini yapan kişi dışında on yıl boyunca

yapayalnız. Hiç kimsesiz."

"Erkekler hayvandır ve kadınlar . . ."

"Kadınlardan gerçekten nefret ediyorsun. Hepsi senin bilmediğin bir şey biliyor."

"Bilmek istemiyorum. Ben olduğum gibi mutluyum."

"Canın cehenneme."

Karşılık vermedim. Böyle konuşmalardan hoşlanmazdım.

"Benden istediğin iki şeyin ikisinin de bir anlamı yok." Bana baktı, yüzünde ilk kez gerçek bir ifade görüyordum: derin bir merak. "Benimle ilgili her şeyi bilmek istiyorsun, nerden geldiğimi, nasıl böyle bir insan olduğumu."

"Evet, bilmek istiyorum. Diğer şey neymiş, senin bildiğin ve benim bilmediğim?"

"Bir yerde doğdum, ot gibi büyüdüm" dedi beni yok sayarak. "Yetimhane düzenini hiçe sayan insanlarla. Ve kaçtım, bir tür köy delisi olmak için. Yapabilirdim ama ben ormanı seçtim."

"Neden?"

Nedenini düşünüp sonunda "sanırım, çünkü insanların nasıl yaşadığı bence önemsiz. Burdaysa istediğim gibi olabiliyorum."

"Yani nasıl?" diye sordum durmadan ikimizin arasında oluşan muazzam boşluklardan birinde.

"Kitaplardan öğrenmek istediğim şey gibi."

"Daha önce söylememiştin."

İkinci defa dedi ki, "okuyorsun ama düşünmüyorsun. Bir tür gibi bir şey var. Ayrı parçalardan oluşuyor, ama hepsi bir *insan*. Elleri var, bacakları, konuşan bir ağzı ve beyni var. Ben buyum, o insanın beyni. Zayıf, ama bildiklerimin en iyisi."

"Sen çılgınsın."

"Değilim," dedi savunmaya geçmeden ve kesinlikle emin olarak. "Eller zaten benimdi, istediğim gibi hareket ettirip istediğim şeyi yapmalarını sağlayabilirdim, gerçi eller iyi iş görmek için çok genç. Konuşan kısmı aldım, o kısım gerçekten iyi."

"Hiç iyi konuştuğunu düşünmüyorum," dedim. Kötü İngilizce'ye tahammülüm yoktu.

Şaşırdı. "Senden bahsetmiyorum! O kız, diğerleriyle beraber."

"Kız mı?"

"Konuşan. Şimdi düşünen birine ihtiyacım var, bir şey alıp

başka bir şey ekleyerek doğru cevabı bulabilen birine. Hepsi bir araya geldiğinde, bütün parçalar yeterince kullanıldığında ben sana bahsettiğim yeni şey olacağım. Anladın mı? Benimkinden iyi bir kafası olmasını isterdim sadece."

Kafam uçuyordu. "Buna nasıl başladın?"

Ciddice düşünüp, "Koltuk altındaki kıllar nasıl büyümeye başladı?" dedi. "Böyle bir şeyi anlayamazsın. O sadece olur."

"Nedir o . . . gözlerime baktığında yaptığın şey?"

"Adını mı soruyorsun? Bildiğim bir adı yok. Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Yalnız biliyorum ki istediğim kişiye istediğim şeyi yaptırabilirim. Mesela sen beni unutacaksın."

Boğulur gibi bir sesle, "seni unutmak istemiyorum," dedim.

"Unutacaksın." Unutacağımı mı, unutmak *isteyeceğimi* mi kastettiğini bilmiyordum. "Benden nefret edecek, uzun süre sonra da minnettar kalacaksın. Belki bir süre benim için bir şey yaparsın. O kadar minnettar kalacaksın ki bunu yaptığına memnun olacaksın. Ama unutacaksın, pekâlâ, bir duygu dışında . . . her şeyi. Belki adımı da."

Neden sordum bilmiyorum ama sordum, umitsizce. "Kimse senin ve benimle ilgili bir şey bilmeyecek mi?"

"Bilemezler. Eğer benim gibi hayvanın başı veya daha iyi bir şey değilse . . . bilemezler." Kendini yukarı çekti.

"Bekle!" diye bağırdım. Henüz gitmemeliydi, gitmemeliydi. Uzun boylu, pis bir canavar olmasına rağmen beni müthiş büyülemişti. "Bana diğer şeyi vermedin . . . her neydiyse."

"Ah," dedi, "ya, o şey."

Işık hızıyla hareket etti. Bir baskı vardı, gerilen bir kısım ve bir . . . bir kopukluk. Göz yaşartıcı bir acı ve acıyı boğan bir zafer patlamasından sonra olay bitmişti.

Sıyrıldım, birbirinden farklı iki düzeyde:

On bir yaşındayım, başka birinin egosuna girmek yüzünden oluşan ıstırabın verdiği şokla nefessiz. Ve:

On beş yaşındayım, monoton bir ses tonuyla konuşan Stern'un yanında koltukta yatıyorum. ". . . sessizce, sessizce topallıyorsun, bileklerin ve bacakların da ayak parmakların kadar zayıf, göbeğin yumuşuyor, ensen de göbeğin kadar yumu-

şak, etraf sessiz, her şey yumuşak ve zayıftan daha zayıf . . ."

Ayağa kalkıp bacaklarımı yere salladım. "Tamam," dedim.

Stern biraz rahatsız olmuş gibi göründü. "İşe yarayacak," dedi, "ama ancak sen de yardım edersen işe yarar. Sadece yat–"

"İşe yaradı," dedim.

"Ne?"

"Her şey. A'dan Z'ye." Parmaklarımı şıklattım. "İşte böyle."

Bana delici bakışlar attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam oradaydı, senin dediğin yerde. Kütüphanede. On bir yaşındaydım. O kadın, 'Bebek üç yaşında' dedi. İçinde üç yıldır kaynamakta olan şeyi serbest bıraktı, içinden dışarı taştı. Tüm gücümle yakaladım, bir çocuk, uyarılmadan, savunmasız. Varlığından haberdar olmadığım bir – bir acı vardı."

"Devam et," dedi Stern.

"Hepsi bu, gerçekten. Önemli olan içeriği değil bana yaptığı etkiydi. Kızın kendinin büyük bir parçası gibi bir şeydi. Dört ayda çok şey oldu. O, Yalnız'ı tanıyordu."

"Yani *sıra* halinde bütün bölümler mi?"

"Evet."

"Hemen sıraya soktun mu? Bir saniyede?"

"Evet. Bak, o kısa saniye için ben o oldum, anlamıyor musun? Ben oydum, onun her yaptığı, düşündüğü, duyduğu ve hissettiği. Her şey, her şey, hepsi doğru sırada; istediğim kısmı ayrıca çıkartabiliyordum. Sana öğle yemeğinde ne yediğimi söyleyeceksem doğduğumdan beri neler yaptığımı anlatmam gerekir mi? Hayır. Sana söylediğim gibi, ben oydum, hatırlayabildiğim her şeyi o da hatırlıyordu. Bir an için."

"Bir *gestalt*," diye fısıldadı.

"Aha!" dedim, düşündüm. Bir sürü şey düşündüm. Bir dakika için hepsini bir kenara koydum ve dedim ki, "ben bunları neden daha önce duymadım?"

"Güçlü bir engel hatırlamanı engelliyordu."

Heyecanla ayağa kalktım. "Neden olduğunu anlamıyorum, hiç anlamıyorum."

"Sadece duygularında meydana gelen ani, doğal bir değişiklik." diye tahmin yürüttü. "Buna ne dersin? Dişi egosunu tatmin etmekten hoşlanmıyordun, bir saniye için bile."

"En başta böyle bir sorunum olmadığını kendin söyledin."

"Tamam, sence bu nasıl? O bölümde acı hissettiğini söyledin. O zaman o acıyı bir daha tatmamak için geri dönmezdin."

"Bırak düşüneyim, bırak düşüneyim. Evet, evet, bir kısmı bu – yani başkasının aklına girmek. Bana açıldı çünkü ben ona Yalnız'ı hatırlatıyordum. İçine girdim. Hazır değildim; daha önce hiç yapmamıştım, belki biraz, o da karşı koymaya karşı. Sonuna kadar gittim, çok geldi; korku yıllarca beni denemekten alıkoydu. O, orada duruyordu, tamamlanmış, kilitlenmiş. Fakat büyüdükçe aklımla bunu yapma gücüm arttığı halde onu kullanmaktan korkuyordum. Büyüdükçe daha çok hissediyordum ki Bayan Kew öldürülmeliydi, o öldürmeden önce . . . beni. Allahım!" diye bağırdım. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Söylemek ister misin?"

"İsterim," dedim. "Evet, isterim."

Yüzünde o profesyonel açıkgörüşlülük ifadesi vardı, inanmak inanmamak değil, sadece izlemek. Ona söylemek zorundaydım ama birden fark ettim ki yeterli sözcüğüm yoktu. Bir şeylerini biliyordum, ama isimlerini değil.

Yalnız, anlamları alıp sözcükleri atmıştı.

Daha gerilerde: "*Sen kitap okursun. Benim için kitap oku.*"

Gözlerindeki bakışlar. O "açılma" olayı.

Stern'e yaklaştım. Bana baktı, eğildim. Önce şaşırdı, sonra kontrol etti, sonra daha da yakınıma geldi.

"Tanrım," diye mırıldadı. "Bu gözlere daha önce bakmamıştım. Yemin edebilirim, gözbebekleri tekerlek gibi dönüyor . . ."

Stern kitap okurdu. Yazıldığını hayal ettiğimden daha fazla kitap okurdu. Oraya süzüldüm, istediğim şeyi arıyordum.

Nasıl olduğunu tam olarak anlatamam. Bir tünelin içinde yürümek gibiydi, tünelin içinde tavanda ve bütün duvarlarda tahta kollar var, bana doğru uzanan, karnavaldaki gibi, dönmedolap, pirinç halkaları yakaladığın şey. Kolların iki ucunda pirinç halkalar var ve istediğini alabilirsin.

Düşün ki hangi halkaları istediğine karar vermişsin ve kollar da sadece bu halkaları tutuyor. Halkaları almaya çalışan binlerce elin olduğunu düşün. Varsay ki tünel milyonlarca mil

uzunluğunda ve sen bir göz kırpışında bu tüneli baştan başa geçip halkaları toplayabiliyorsun. İşte böyleydi, daha da kolay. Benim için bunu yapmak Yalnız'ın yapmasından daha kolaydı.

Doğrulup Stern'den uzaklaştım. Hasta ve korkmuş gibiydi.

"Tamam," dedim.

"Bana ne yaptın?"

"Bazı sözcüklere ihtiyacım vardı. Haydi, haydi. Profesyonelliğini göster."

Ona hayran kaldım. Piposunu cebine koyup parmaklarının ucuyla alnını ve yanaklarını oyarcasına ovuşturmaya başladı. Sonra ayağa kalktı, daha iyi görünüyordu.

"Biliyorum. Yalnız yaptığında Bayan Kew de böyle hissetmişti."

"Sen nesin?"

"Söyleyeceğim. Ben, değişik parçalardan oluşan karmaşık bir organizmanın merkezi sinir düğümüyüm. Bebek bilgisayar, Bonnie ve Beanie teletaşıyıcı, Janie telekinetikçi ve ben, telepat ve merkezi kontrol. Hepimiz hakkında yazılmamış bir şey yok: Yogi'nin teletaşıyıcılığı, bazı kumarbazların telekinetik güçleri, alıkunutkan matematikçiler ve çoğunluğun umacı dediği, küçük bir kızı kullanarak evdeki eşyaları hareket ettiren kişi. Yalnızca, bizim durumumuzda her parçamız en iyi performansı gösterir.

"Yalnız, organizasyonu yapardı ya da o iş Yalnız'ın çevresinde oluştu; hangisi olduğu önemli değil. Yalnız'ın yerine geçtim ama o öldüğünde tam gelişmemiştim ve üstelik Bayan Kew'in patlaması tarafından önüm kapatılmıştı. Patlamanın beni bilinçsizce korkutup, içinde ne olduğunu araştırmaktan alıkoyduğunu söylediğinde bir yere kadar haklıydın. Fakat 'Bebek üç yaşında' engelini geçemeyişimin bir nedeni daha vardı.

"Bayan Kew'ın bize verdiği güvenceden çok, benim neye önem verdiğim bizim için bir sorun olmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlamıyor musun? *Gestalt* organizmam bu güvenceden ölmek üzereydi. Karar verdim, Bayan Kew öldürülmeliydi – veya ben ölecektim. Diğer parçalar yaşamaya devam ederdi: Konuşma özürlü iki küçük zenci kız, sanatsal kabiliyeti olan, durmadan kendi kendini inceleyen bir kız, bir mongol ve ben – yüzde

doksan kısa devreli, yüzde on da suçlu bir çocuk." Güldüm. "Elbette, öldürülmeliydi. Bu *gestalt* için kendini savunmaydı."

Stern biraz geveleyip ağzındaki baklayı çıkardı: "Ben–"

"Gerek yok," diye güldüm. "Bu çok güzel. Sen iyisin – gerçekten iyisin. Şimdi sana bir şey söylemek istiyorum çünkü sen de mesleğinde bu güzel noktayı takdirle karşılayacaksın. Engellemeler hakkında konuşuyorsun! 'Bebek üç yaşında' şeyini aşamadım çünkü onun içinde gerçekten kim olduğuma dair ipuçları vardı. Keşfedemedim çünkü iki şey olduğumu hatırlamaktan korkuyordum – Bayan Kew'ın küçük oğlu ve çok daha büyük bir sorun. İkisi birden olamazdım ama herhangi birinden de vazgeçemezdim."

"Şimdi yapabilir misin?" dedi piposuna bakarak.

"Yaptım."

"Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

Stern arkasına dayandı. "Sence bu *gestalt* organizması ölmüş olabilir mi?"

"Ölmedi."

"Nerden biliyorsun?"

"Kafan kollarının çalıştığını nereden biliyor?"

Yüzüne dokundu. "O zaman . . . şimdi ne olacak?"

Titredim. "Pekin adamı ereksiyon halindeki Homo Sap'e dönüp 'Şimdi ne olacak?' diye sordu mu? Yaşayıp gideceğiz, hepsi bu, insan gibi, ağaç gibi, yaşayan her şey gibi. Beslenecegiz, büyüyeceğiz, deney yapıp üreyeceğiz. Kendimizi savunacağız." Ellerimi uzattım. "Doğal olan neyse onu yapacağız."

"Ne yapabilirsiniz ki?"

"Elektrikli bir motor ne yapabilir? Kendimizi nereye koyduğumuza bağlı."

Stern solgunlaşmıştı. "Ne yapmak *istiyorsun*?"

Düşündüm. Ben düşünmeyi bitirene kadar bir şey söylemeden bekledi. "Biliyor musun?" dedim sonunda. "Doğduğumdan beri herkes beni tekmeleyip durdu ta ki Bayan Kew işi devralana kadar. Ve onunla ne oldu? Nerdeyse beni öldürüyordu."

Biraz daha düşündüm. "Benden başka herkes eğlenirdi. Savaşacak gücü olmayan küçük birine kötü davranmaktan alınan

zevk. Ya da seni sahiplenene dek sana iyilik yaparlar veya seni öldürürler." Stern'e bakıp homurdandım. "İyi vakit geçireceğim, hepsi bu."

Arkasını döndü. Yürüyecek zannettim ama hemen geri döndü. O zaman anladım ki bir gözü bende olacaktı. "Buraya geldiğinden beri çok yol katettin." dedi.

Başımı salladım. "Sen *iyi* bir kafa karıştırıcısın."

"Teşekkürler," dedi acı acı. "Zannediyorsun ki tamamen iyileştin, tamamen uyum sağlamış, devam etmeye hazır."

"Şüphesiz. Sence değil mi?"

Başını salladı. "Bütün bulduğun kim olduğun. Daha öğrenmen gereken çok şey var."

Sabırlı olmaya niyetliydim. "Ne gibi?"

"Seninki gibi bir suç işleyen insanlara ne olduğunu bulmak gibi. Sen farklısın Gerry ama o kadar da farklı değil."

"Hayatımı koruduğum için suçlu mu hissetmeliyim?"

Bunu duymazlıktan geldi. "Bir şey daha: Bir süre önce hayatın boyunca herkese kızgın olduğunu söyledin – böyle yaşadın. Nedenini hiç merak ettin mi?"

"Merak ettim diyemem."

"Bir nedeni yapayalnız olman. Bu yüzden diğer çocuklarla, sonra da Bayan Kew'le beraber olmak bu kadar anlamlı oldu."

"Eee? Çocuklar hâlâ var."

Yavaşça başını salladı. "Sen ve çocuklar tek bir yaratıksınız. Özel. Benzeri görülmemiş." Piposunun ucuyla beni işaret etti. "*Yapayalnız*."

Kulaklarımda kanın pompalanışını duydum.

"Kapa çeneni," dedim.

"Bir düşün," dedi yavaşça. "İstediğini yapabilir, her şeye sahip olabilirsin ancak bunların hiçbiri yalnızlığına çare değil."

"Kapa çeneni, kapa çeneni . . . Herkes yapayalnızdır."

Başını salladı. "Bazı insanlar bununla yaşamayı öğrenir."

"Nasıl?"

Bir süre sonra, "senin, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey sayesinde. Eğer söylersem bir şey ifade etmez."

"Söyle ve gör."

Bana çok tuhaf bir bakış attı. "Bazen adına ahlak denir."

"Sanırım haklısın. Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kendimi toparladım. Dinlemek zorunda değildim. "Korkuyorsun," dedim. "*Homo Gestalt*'tan korkuyorsun."

Harika bir hareket yapıp gülümsedi. "Bu aşağılık bir terminoloji."

"Biz de aşağılık bir ırkız. Şuraya otur," diye işaret ettim.

Sessiz odayı boydan boya geçip masasına oturdu. Ona doğru eğildiğimde gözleri açık uyumaya başladı. Toparlanıp odaya bir göz attım. Sonra termosu doldurup masanın üstüne koydum. Halının ucunu düzeltip koltuğun kenarına temiz bir havlu koydum. Masanın yanına gidip kayıt yapan teybe baktım.

Elimi uzattım, Beanie oradaydı. Gözleri kocaman açık, masanın yanında duruyordu.

"Şuraya bak," dedim. "İyi bak. Bu kasetin hepsini silmek istiyorum. Nasıl silindiğini Bebek'e sor."

Bana göz kırpıp şöyle bir sallandı, sonra teybe doğru eğildi. Oradaydı, yok oldu, geri geldi. Öylece. Beni iterek geçti, iki kol çevirdi, bir düğmeyi iki kere klik ettirdi. Kaset söylenerek geri sarmaya başladı.

"Tamam," dedim, "becerdin."

Yok oldu.

Ceketimi alıp kapıya gittim. Stern hâlâ gözleri açık masada oturuyordu.

"*İyi* bir kafa karıştırıcı." diye mırıldandım. Kendimi iyi hissediyordum.

Dışarda bekledim, sonra dönüp tekrar içeri girdim.

Stern bana baktı. "Otur şuraya oğlum."

"Aman Allahım. Afedersiniz efendim, yanlış odaya girdim."

"Önemli değil." dedi.

Dışarı çıkıp kapıyı kapadım. Polis merkezine kadar yol boyunca sırıttım. Bayan Kew'le ilgili haberimi beğeneceklerdi. Arada Stern'i düşünüp güldüm, kaybolan bir akşamüstünü ve bin doların nerden geldiğini nasıl çözecekti? Bu onun öldüğünü düşünmekten daha eğlenceliydi.

Ahlak da ne demekti allahaşkına?

üçüncü bölüm
ahlak

"Neyiniz oluyor Bayan Gerald?" diye sordu Şerif.

"Gerard," diye düzeltti kadın. Gri-mavi gözleri ve ilginç bir ağzı vardı. "Kuzenim."

"Bütün ademoğulları bir şekilde kuzendir. Daha ayrıntılı anlatmanız gerekiyor."

"Yedi yıl önce Hava Kuvvetlerindeydi," dedi kadın. "Sorunları vardı. Atıldı. Sağlık sorunları."

Şerif masanın üstündeki dosyaları karıştırdı. "Doktorun adını hatırlıyor musun?"

"Adı Thompson, soyadı Bromfield. Onu atan imza doktor Bromfield'inkiydi."

"Sanırım bununla ilgili bir şeyler biliyorsun. Hava Kuvvetleri'nde enselenmeden önce neydi?"

"Mühendis. Yani okulu bitirse mühendis olacaktı."

"Niye bitirmedi?"

Kadın titredi. "Birden yok oldu."

"Burada olduğunu nerden biliyorsun?"

"Onu nerde olsa tanırım. Gördüm . . . olay olurken gördüm."

"Gördün mü?" Şerif homurdanarak dosyayı kaldırıp bıraktı. "Bakın Bayan Gerald, insanlara öğüt vermek işim değil. Ama iyi ve saygın birine benziyorsun. Niye onu unutup gitmiyorsun?"

"Onu görmek istiyorum izin verirseniz," dedi sessizce.

"O bir deli. Bunu biliyor muydun?"

"Sanmıyorum."

"Hiçbir neden yokken elini cama geçirdi."

Kadın bekledi. Adam yine denedi. "Kir içinde. Adını bile zor hatırlıyor."

"Onu görebilir miyim?"

Şerif homurdanarak kalktı. "Hava Kuvvetleri'ndeki o psikopatlarda biraz anlayış olsaydı onu asla hapse girmeyeceği bir yere koyarlardı. Bu taraftan."

Duvarlar gemi duvarı gibi çelikti, iri çivilerle perçinlenmiş, üst kısımları solgun bir krem rengine, aşağılar hardal rengine boyanmıştı. Ayak sesleri yankılandı. Şerif ağır bir kapının kili-

dini açıp kapıyı yana kaydırdı, kapı sürtünürken ses çıkardı. Geçtikten sonra şerif kapıyı kapatıp kilitledi. Kadın önden yürüyordu; duvarları ve tavanı beton olan, ahıra benzer bir yere geldiler. Etrafı çevrili bir tür balkona benzeyen bu yerin altında ve üstünde çelik duvarlar, önlerinde demir parmaklıklar olan yirmi kadar hücre vardı. Bunlardan sadece altısı doluydu. Soğuk ve mutsuz bir yerdi.

"Ne zannediyordunuz?" diye sordu şerif kadının yüzündeki ifadeye bakarak. "Waldorf Oteli filan mı?"

"Nerede o?"

Aşağı uçtaki hücrelerden birine yürüdüler. "Kendini toparla Barrows. Bir bayan ziyaretçin var."

"Hip! Ah, Hip!"

Mahkûm kımıldamadı. Çelik bir yatağın üstünde yarı yatar durumdaydı, bir ayağı yorganın üzerinde, bir ayağı yerde. Sol kolu kirli bir askının içindeydi.

"Gördünüz mü? Ağzından tek söz çıkmıyor. Tatmin oldunuz mu Bayan?"

"Bırakın içeri gireyim. Bırakın konuşayım."

Şerif titredi, istemeyerek kapıyı açtı. Kadın içeri girip döndü. "Onunla yalnız konuşabilir miyim?"

"Kalbinin kırılmasına hazırlıklı ol." diye uyardı şerif.

Kadın ona baktı. Ağzı sıradışı bir şekilde etkiliydi. "Evet," dedi şerif uzun uzun, "buralarda olacağım. Gerekirse bağır. Bir şey yapmaya kalkarsan sana sümüklüböcek yediririm Barrows." Demir parmaklıklı kapıyı kızın arkasından kilitledi.

Kadın, o uzaklaşana kadar bekledi, sonra mahkûma doğru gitti. "Hip," diye mırıldandı. "Hip Barrows."

Kadının durduğu yönü bulana dek duygusuz gözler yuvalarında devindi. Yavaş, uyuşmuş bir kırpışla gözler açılıp kapandı.

Kadın yanına diz çöktü. "Bay Barrows," diye fısıldadı. "Beni tanımıyorsunuz. Onlara kuzeniniz olduğumu söyledim. Size yardım etmek istiyorum."

Adam konuşmuyordu.

"Sizi buradan çıkaracağım. Çıkmak istemiyor musunuz?"

Bir dakika boyunca adam kadının yüzüne baktı. Gözlerini kilitli kapıya çevirdi, sonra yine kadına baktı.

Kadın onun alnına, yanaklarına dokundu. Kirli askıyı işaret etti. "Çok acıyor mu?"

Gözler kadının yüzünden bandaja doğru çevrildi, sonra büyük bir çabayla tekrar yukarı baktılar. "Bir şey söylemeyecek misin? Yardım etmemi istemiyor musun?"

Adam öyle uzun sustu ki kadın ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Beni unutma. Sana yardım edeceğim." Kapıya döndü.

"Neden?" diye sordu adam.

Kadın ona döndü. "Çünkü kirlisin, yorgunsun ve bunları umursamıyorsun, bunların hiçbiri kim olduğunu gizleyemiyor."

"Sen delisin," diye mırıldandı adam yorgunca.

Kadın gülümsedi. "Senin için de deli diyorlar. Ortak bir şeyimiz var."

Adam küfür etti, çirkin bir şekilde.

Kadın rahatsız olmamıştı. "Bunun da arkasına saklanamazsın. Dinle. Bu akşamüstü iki adam seni görmeye gelecek. Biri doktor. Diğeri avukat. Seni bu akşam buradan çıkaracağız."

Adam başını kaldırdı ve uyuşuk yüzünde ilk kez bir şey belirdi. Beliren her neyse güzel değildi. Sesi göğsünün derinlerinden çıktı. Ayı gibi homurdandı, "Ne tip doktor?"

"Kolun için," dedi kadın tekdüze bir şekilde. "Psikiyatrist değil. Onları tekrar yaşaman gerekmeyecek."

Adamın serbest bıraktığı başı arkaya düştü. Uzuvları yavaşça ifadelerini yitirdi. Kadın bekledi, adamın söyleyecek ve yapacak bir şeyi kalmadığı zaman dönüp şerifi çağırdı.

Çok zor olmadı. Kötü niyetli yaramazlıklar için mahkûmiyet altmış gündü. Teklif edilen alternatif bir para cezası yoktu. Avukat hemen para cezası gerektiğini kanıtladı ve ceza ödendi. Temiz yeni bandajları ve leş gibi giysileriyle Barrows öfkeyle bakan şerifi geçti, onu ve onun şehre geri gelirse pis bir gezginci serseriye göstereceği davranışı görmezden gelerek.

Kız dışarda bekliyordu. Kız avukatla konuşurken adam hapishane merdivenlerinin başında aptalca bekledi. Avukat gittikten sonra dirseğine dokunarak "haydi Hip," dedi.

Adam kurulmuş bir oyuncak gibi kızı takip etti, ayaklarının gösterdiği yöne doğru. İki köşe dönüp beş blok yürüdüler. Ön

kapısı vitraylı, körfeze karşı penceresi olan temiz, kuru, yaşlı bir kız gibi duran bir evin taş basamaklarından çıktılar. Kız ana kapıyı bir anahtarla, koridordaki kapıyı ise başka bir anahtarla açtı. Adam kendini körfez manzaralı odada buldu. Oda yüksek tavanlı, havadar ve temizdi.

İlk kez kendi iradesiyle hareket etti. Teker teker duvarlara bakarak yavaşça etrafında döndü. Elini uzattı, büfenin üzerindeki örtünün kenarını kaldırıp bıraktı. "Senin odan mı?"

"Senin," dedi kız. Adama doğru gelip büfenin üzerine iki anahtar koydu. "Anahtarların." Üst çekmeceyi açtı. "Çorapların ve mendillerin." Parmakları sırayla her çekmeceye dokundu. "Gömlekler. İç çamaşırları." Bir kapıyı işaret etti. "Orada iki takım elbise var, sana uyar. Terlikler, ayakkabılar." Başka bir kapıyı gösterdi. "Banyo. Bir sürü havlu ve sabun var. Bir de jilet."

"Jilet mi?"

"Anahtarları olan birisinin jileti de olabilir." dedi kız kibarca. "Güzelce temizlen, tamam mı? On beş dakika sonra geleceğim. Ne zamandır yemek yemediğinin farkında mısın?"

Adam olumsuz anlamda başını salladı.

"Dört gündür. Şimdilik hoşça kal."

Adam tam bir şeyler söyleyecekken kız kapıdan sıyrılıp çıktı. Uzun süre kapıya baktı. Sonra küfredip kendini sırtüstü yatağın üstüne bıraktı.

Burnunu kaşıdıktan sonra eli çenesine gitti. Çenesi pürüzlüydü ve kaşınıyordu. Yarı doğrulup söylendi. "Yaparsam ne olayım," diyerek tekrar uzandı. Sonra bir şekilde banyodaydı, aynada kendine bakıyordu. Ellerini ıslattı, yüzüne su çarptı, kirini havluya silip aynaya baktı. Homurdanarak sabuna uzandı.

Jileti buldu, iç çamaşırlarını, pantolonu, çorapları, terlikleri, gömleği, ceketi. Aynaya baktığında bir tarağı olmuş olmasını diledi. Kız kapıyı dirseğiyle açıp elindeki paketleri büfenin üstüne koydu. Sonra gülümseyerek adama baktı, elinde bir tarak vardı. Adam bir şey söylemeden tarağı aldı, saçını ıslatıp taradı.

"Haydi her şey hazır," diye çağırdı kız öbür odadan. Adam belirdi. Kız gece lambasını masanın üzerinden almış, yerine kalın oval bir tabak koymuştu. Tabağın içinde yağsız, az pişmiş bir biftek, bir şişe bira, daha küçük bir şişe siyah bira, ikiye ay-

rılmış üzerinde yağı eriyen, bir Idaho patatesi, peçetenin üzerinde sıcak ekmekler, küçük tahta bir kabın içinde karışık salata.

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi adam ve birden yemeğe girişti. O anda dünya yüzünde ağzını dolduran iyi bir yemek, boğazını gıdıklayan bira ve kömürde pişmiş ekmeğin anlatılamaz büyüsünden başka bir şey yoktu.

Tabak boşaldığında, tabak ve masa aniden adamın kafasından yukarı doğru uçmak istediler. Öne doğru uzandı, masayı kenarlarından yakalayıp kendinden uzakta tuttu. Şiddetle sarsıldı. Kız arkasından, "Tamam, tamam, her şey yolunda," diyerek ellerini omuzlarına koydu, onu iskemlesine doğru bastırdı. Adam elini kaldırmaya çalıştı, ancak başarılı olamadı. Kız onun ıslak alnıyla üst dudağını bir peçeteyle sildi.

Bu arada adamın gözleri açıldı. Kızı görmek için etrafına bakındı, onu yatağın kenarında oturur kendini seyrederken buldu. Utançla mırıldandı.

Kız kalktı. "Her şey düzelecek. Yatsan iyi olur. İyi geceler!"

Kız, bir an odanın içinde, sonra dışındaydı. Kız, adamla beraberdi, adam yapayalnızdı. Hoşgörü göstermek için çok önemli, anlamak için de çok büyük bir değişiklik yarattı. Adam bakışlarını kapıdan yatağa çevirip "iyi geceler," dedi. Bunu sırf kızın son söylediği ve sessizlikte parıldayan sözler için tekrarladı.

Ellerini iskemlenin kenarına koyup ayaklarını da yardım etmeye zorladı. Ayakta durabiliyordu ama tek yaptığı buydu. Öne ve yana doğru düştü, düşerken masaya çarpmamak için toparlandı. Yatağa yattı, her yer karanlık oldu.

"Günaydın."

Hareketsizce yatıyordu. Dizleri göğsüne doğru çekilmiş ve elleri sımsıkı şakaklarına kenetlenmişti. Işık girmesin diye gözlerini uyumaktan bile daha sıkı kapattı. Kızın yatağın üzerinde oturduğu noktayı belli eden hafif sarsıntıyı engellemek için de kinestatik duygularını kapattı. Kız tekrar konuşur korkusuyla duyma duygusunu devreden çıkardı. Yalnız burun delikleri ona ihanet etti; odada kahve olmasını ümit etmiyordu, kahve istiyordu, çok istiyordu, onu da kapatmayı düşünmeden önce.

Yattığı yerde düşünüyordu, kız hakkında düşünüyordu. Bir

daha konuşursa diye düşündü, ona gösterecekti. Kız bir daha konuşana kadar yatacak, konuştuğunda da onu duymazlıktan gelip yatmaya devam edecekti.

Bekledi.

Kız konuşmazsa, kızı duymazlıktan gelemezdi, değil mi?

Gözlerini açtı. Gözleri ateş saçıyordu, yuvarlak ve kızgın. Kız yatağın ayak ucunda oturuyordu. Bedeni hareketsizdi, yüzü de, ağzı ve gözleriyse canlı.

Adam birden öksürmeye başladı, şiddetle. Bu yüzden gözlerini kapattı, tekrar açtığında artık kıza bakmıyordu. Beceriksizce göğsüne dokundu, sonra başını çevirip üstüne baktı.

"Bütün gece üstümdekilerle uyumuşum."

"Kahveni iç."

Kıza baktı. O ana dek kımıldamamıştı, yine kımıldamadı. Üzerinde şarap rengi ceket, gri yeşil bir eşarp vardı. Gri yeşil gözleri profilden derin üçgenler gibi görünüyordu. Kızdan öteye baktı, öteye, kahveyi görene dek. Büyük bir kap, kalın sıcak bir bardak, önceden doldurulmuş. Siyah, sert ve güzel. "Ooo," dedi elindeki bardağı koklayarak. İçti. "Ooo."

Günışığına baktı. Güzel. Pencerede rüzgârla havalanarak dönen perdenin görünüşü, günışığında. Güzel. Parlak oval, günışığının kendi gölgesi, bir duvarın üzerindeki yuvarlak aynadan diğer duvarın temiz boyası üzerine yansıyan güneş. Güzel kahveden biraz daha içti.

Bardağı yere koyup gömlek düğmeleriyle oynadı. Buruşuk ve terliydi. "Duş," dedi.

Kız, "git yap," diyerek ayağa kalkıp büfeye gitti. Karton bir kutu ve birkaç kâğıt torba aldı. Kutuyu açtı, içinden elektrikli bir ısıtıcı çıkardı. Adam üç düğmesini açtı, dördüncü ve beşinci düğmeler küçük parçalanma sesleriyle açıldılar. Bir şekilde diğer giysilerini de çıkardı. Kız adamın ne yaptığıyla ilgilenmedi, ne ona ne de uzağa bakıyor, sakince ısıtıcıyla ilgileniyordu. Adam banyoya gitti, suyun sıcaklığını ayarlayana dek uzun bir süre musluklarla oynadı. Banyoya girip suyu ensesine akıttı. Bir tabağın içinde sabun buldu, başını ıslatıp kızgın bir şekilde sabunu başına sürttü, ta ki ılık, kibar sabun köpüğüyle kaplanana kadar. *Allahım*, bu düşünce bir yerden geldi, *bir ksilofon ka-*

dar zayıfım. Biraz etlenip butlanmalıyım yoksa hasta olacağım . . . Aynı düşünce dönüp geri geldi, kendini engelleyerek: *İyi olmak zorunda değilsin. İyileş ve hastalan, hasta kal. Daha çok hasta ol.* Adam kızgınca sordu, "Hastalanmak zorunda olduğumu kim söyledi?", fayanslardan yankılanan sesten başka cevap yoktu.

Suyu kapatıp banyodan çıktı, havluluktan büyük bir havlu aldı. Bir ucuyla kafa derisini kurulamaya başladı, sonra boydan boya saçlarını kuruladı. Havluyu yere, köşeye attı, başka bir havlu alıp pembeleşene kadar bedenini sildi. O havluyu da atıp banyodan çıktı. Kapının yanındaki sandalyenin üzerinde duran bornozu alıp giydi.

Kız tavanın içindeki üç mükemmel yumurtanın üzerine kokulu domuz yağı sürmekteydi. Adam yatağın ucuna oturduğunda kız usta bir hareketle bütün yağı tavada bırakarak yumurtaları tabağa sıyırdı. Yumurtalar mükemmeldi, beyazları sert, sarıları yırtılmamış ve yumuşak, üstleri ince bir tabakayla kaplanmış. Domuz eti; çıtır çıtır olmasına dört kısa saniye kalmiş, kâğıtta kurutulmuş ve aromalı. Dışı kahverengi, içi yumuşak ve beyaz kızarmış ekmekler, tereyağ üzerlerinde hızla eriyor, koşuşup çukur ve boşlukları dolduruyordu; iki dilim tereyağlı, bir dilim reçelli. Bunlar günışığında sadece reçele ve vitraya özgü renkler saçarak duruyordu.

Adam yedi, kahvesini içti; biraz daha yiyip biraz daha içti. Bu süre içersinde kız kucağında adamın gömleği olduğu halde iskemlede oturdu, ellerini dansçılar gibi tutuyordu. Bu arada düğmeler yumuşak ve narin kumaşta belirmeye başladı.

Kızı seyretti, işini bitirdiğinde gelip gömleği almak için elini uzattı ama kız başını sallayıp işaret etti. "Temiz bir tane al."

Adam yakalı, örgü bir kazak buldu. O giyinirken kız bulaşıkları yıkayıp yatağı düzeltti. Adam sandalyede arkasına yaslandı, kız önünde diz çöküp adamın sol eline bulaşmış sosu temizlemeye başladı, yaraları inceleyip tekrar sardı. Bandaj sıkı ve rahatlatıcıydı. "Askıyı çıkarabilirsin artık," dedi mutlu bir ifadeyle, kalkıp yatağa gitti. Yatağın üzerinde yüzü adama dönük oturdu, gözleri ve ağzı dışında her yeri yine hareketsizdi.

Dışarda sarı bir asmakuşu ince uzun bir iz bırakarak uçtu, içinden geçip izi parçaladı, parçalar parlak havanın içinden yere

düştü. Boş boş gezinen bir kamyonet, içindeki ineklerin çıngıraklarını sallayarak geçti, bir boğuk sesli, bir de keman sesli iki adam şarkı söyleyerek yan taraftan araca bindi. Pencerelerin birinden merkezinde bir sinek olan küresel bir ses geldi, diğer pencerede beyaz bir kedi yavrusu belirdi. Sinek kediye uçtu, kedi gerilip sineğe vurdu, sinek zaten gidecekmiş gibi gözden kayboldu; sadece bir aptal onun dengesini kaybettiğini düşünürdü.

Sessiz odada her şeyin gözetimsiz bırakılmasına karşın her şey kontrollü bir uyanıklık içindeydi. Kızın elleri hareketli, gözleri uyanıktı, bu arada Healing[1] adında, pipo temizleyicisini andıran bir adam Hip'in özünde, iliklerinde, onun belli bir poz veren rahatlamış bedenini bir dinlenip bir devam ederek temizleme çalışmalarına girmişti.

Sonra, kız kalktı. Hiç danışmadan, sadece zamanı geldiği için küçük el çantasını alıp kapının yanında beklemeye başladı. Adam harekete geçti, ayağa kalkıp kıza gitti. Dışarı çıktılar.

Toprağın yumuşak ve bakımlı olduğu bir yere yürüdüler. Aşağıdaki boşlukta bazı çocuklar top oynuyordu. Bir süre durup çocuklara baktılar. Kız adamın yüzüne bakıp bu yüzde oyunun tamamı yerine sadece hareket eden figürleri gördüğünde adamın dirseğine dokunup yürümeye devam etti. İçinde ördekler olan bir göl ve çiçek tarhlarıyla bezeli düz taş yollar gördüler. Kız bir çuhaçiçeği koparıp adamın yakasına taktı. Bir bank gördüler. Adamın biri temiz, beyaz bir aracı onlara doğru itiyordu. Kız sosisli sandviç ve bir şişe soda alıp adama verdi. Adam sessizce yedi ve içti.

Birlikte sessiz bir zaman geçirdiler.

Karanlık çökmeye başladığında adamı odaya geri getirdi. Yarım saat yalnız bıraktıktan sonra döndüğünde adamı bıraktığı yerde aynen oturur buldu. Paketleri açtı, etleri pişirip salatayı hazırladı, adam yerken biraz daha kahve yaptı. Yemekten sonra adam esnedi. Kız hemen ayağa kalktı. "İyi geceler," dedi ve gitti.

Adam yavaşça dönüp kapalı kapıya baktı. Bir süre sonra "iyi geceler," dedi. Giysilerini çıkarıp yatağa girdi, ışığı kapattı.

Ertesi gün otobüse binip bir lokantada öğlen yemeği yediler.

Sonraki gün dışarda biraz daha uzun kalıp konser izlediler.

1.– Healing: İyileştirici. ç.n.

Bir akşamüstü yağmur yağarken sinemaya gittiler, adam hiç ses çıkarmadan, gülümsemeden, memnuniyetsizlik göstermeden, müzikle birlikte hareket etmeden izledi.

"Kahven." "Haydi şunları yıkamaya götürelim." "Gel." "İyi geceler." Kızın adama söylediği şeyler bunlardı. Bunun dışında adamın yüzüne bakıp bir şey ümit etmeden beklerdi.

Adam uyandı, çok karanlıktı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Yüz oradaydı, kalın kaslı, solgun, kalın göz mercekleri ve sivri çenesiyle. Sözcük kullanmadan adam ona kükredi, o da adama sırıttı. Yüzün odada değil, kendi kafasında olduğunu fark edince yüz yok oldu . . . hayır; sadece adam kızgınlıkla doldu; beyni neredeyse sinirden eriyecekti. *Evet ama kim bu adam?* diye sorup cevap verdi: "Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum . . ." Sesi bir mırıltıya dönüştü, yumuşadı, yok olana kadar yumuşadı. Adam derin bir nefes aldı, içinde bir şey kayıp düştü, adam ağlamaya başladı. Biri elini tuttu, öbür elini de tuttu, ikisini yan yana getirdi; bunu yapan kızdı, onu duyup gelmişti. Adam yapayalnız değildi.

Yapayalnız değil . . . bu daha çok bağırmasına neden oldu, acı acı. Ona eğilince adam kızın bileklerini tuttu, karanlıkta yüzüne ve saçına baktı, ağlamaya başladı.

Ağlamasını bitirene kadar, elini tuttuğu sürece kız adamın yanında kaldı. Ellerini bıraktığında uyuşmuştu, battaniyeyi adamın üzerine örtüp ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı.

Adam sabahleyin yatağın kenarında oturup kahvesinden çıkan dumanın günışığında dağılıp yok olmasını seyrederken kız yumurtaları önüne koyunca kafasını kaldırıp baktı. Ağzı titredi. Kız önünde dikilip bekledi.

Sonunda "Sen kahvaltı etmedin mi?" diyebildi adam.

Kızın gözlerinde bir şeyler parladı. Başını salladı.

Adam tabağa bakıp anlam çıkarmaya çalıştı. Sonunda tabağı biraz itip kalktı. "Bu senin," dedi. "Ben biraz daha yaparım".

Kızın daha önce de gülümsediğini görmüş ama önemsememişti. Şimdi bütün o önceki gülüşlerin sıcaklığı bu gülüşte toplanmıştı sanki. Kız oturdu ve yedi. Adam kızın yaptığı kadar

iyi olmasa da kendi yumurtalarını kızarttı. Daha ekmeği kızartmadan yumurtalar olmuştu, yumurtaları yerken ekmekleri yaktı. Kız hiçbir şekilde yardım etmeye çalışmadı, adam boş boş küçük masaya bakıp esneyip çenesini ovuşturduğunda bile. Adam aradığını bulmuştu – büfenin üzerindeki diğer bardak. Kıza kahve koyup onun dokunmadığı diğer bardağı kendine aldı, kız yine gülümsedi.

"Adın ne?" diye sordu adam ilk kez.

"Janie Gerard."

"Ya."

Kız bir süre düşündükten sonra yatağın ayakucuna uzanıp askısından asılı çantasını aldı. Çantayı kendine çekti ve açarak içinden kısa bir metal parçası çıkardı. İlk bakışta alüminyum bir tüpe benziyordu, yirmi santim uzunluğunda ve oval kesitli. Ama esnekti, demir çubuklarla değil iplikten örülmüştü. Kız adamın, bardağın yanındaki sağ avucunu açıp tüpü içine koydu.

Adam bardağa doğru baktığı için kızın bunu yaptığını görmüş olmalıydı. Parmaklarını kapamadı. İfadesi değişmedi. Bir parça ekmek aldı. Tüp elinden düşüp yuvarlandı, masanın kenarına gelip yere düştü. Adam ekmeğe yağ sürmeye başladı.

O beraber yenen ilk yemekten sonra her şey farklıydı. Pek çok değişiklik vardı. Kızın önünde bir daha asla soyunmadı, kızın yemek yememesini görmezlikten gelmedi. Bazı şeyleri o ödemeye başladı: otobüs biletleri, öğlen yemekleri, bir yere girerken kızın önden girmesi, karşıdan karşıya geçerken kızın koluna girmesi. Kızla alışverişe gittiklerinde dönüşte paketleri taşırdı.

Adını hatırladı; "Hip"in "Hippocrates"in kısaltması olduğunu bile hatırladı. Gelgelelim, adının nerden geldiğini, nerde doğduğunu ve kendisiyle ilgili diğer şeyleri hatırlamaktan acizdi. Kız zorlamadı, sormadı. Sadece günlerini adamla geçirip bekledi. Alüminyum tüp parçasını da meydanda bıraktı.

Tüp nerdeyse her sabah kahvaltı tabağının yanındaydı. Adamın diş fırçası içine sokulmuş bir şekilde banyoda olduğu da olurdu. Bir keresinde tüpü ceketinin yan cebinde parayla buldu, paralar tüpün içine sokulmuştu. Adam paraları tüpün içinden çıkardı, farkında olmadan tüpü yere düşürdü, kız onu

yerden aldı. Kız bir keresinde de tüpü ayakkabısının içine koydu, adam ayakkabıyı giymeye çalışıp beceremeyince yere koyup bıraktı. Sanki tüp ona görünmezdi; paraları alırken yaptığı gibi tüpü tutmak zorunda kaldığı zaman bu işi sakarca yapardı, dikkatsizce ve belli ki unuturdu. Janie bunu hiç konu etmedi. Tüpü sessizce adamın önüne koydu, defalarca, bir sarkaç kadar sabırlıydı.

Artık akşamüstlerinin sabahları vardı, günlerininse dünleri. Daha önce oturdukları bir bankı hatırlamaya başladı, gittikleri bir tiyatroyu, geri dönüşlerde yolu o gösterirdi. Günlük planlar yapmaya başladığı an, kız yardımı kesti.

Kızla geçirdiği zamandan başka hatırlayacak anısı olmadığı için, o günler keşif günleriydi. Pikniklere gidip otobüslere bindiler. Başka bir tiyatro buldular, ördekli yerden başka kuğular olan bir yer daha buldular.

Başka türlü bir keşif de vardı. Bir gün adam odanın ortasında durup bir duvardan diğerine, pencerelere, yatağa bakarak sordu: "Ben hastaydım, değil mi?"

Bir gün caddenin bir yanında durup diğer taraftaki çirkin binaya baktı. "Ben oradaydım."

Bu olay yavaşlayıp, esneyerek erkek giysileri satan mağazanın içine bakmasından günler sonra olmuştu. Yok, hayır, içine değil, binanın kendine, camına.

Janie yanında yüzünü seyrederek bekledi.

O yavaşça sol elini kaldırıp açtı, elinin arkasındaki yara izine baktı, bileğindeki biri uzun, biri kısa düz çizgilere.

"İşte," dedi kız. Tüpü adamın eline bastırdı.

Adam eline bakmadan parmaklarını kapadı, yumruk yaptı. Sürpriz, uzuvlarında bir şimşek gibi çaktı, sonra saf bir şiddet, kızgınlık gibi bir şey. Ayaklarının üzerinde sallandı.

"Tamam," dedi Janie yavaşça.

Adam soru sorarcasına homurdandı, kıza bir yabancıya bakarmış gibi baktı, onu nerden tanıdığını çıkartmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. Adam elini açıp içindeki metal parçasına dikkatle baktı. Tüpü havaya atıp tuttu. "Bu benim," dedi.

Kız başını salladı.

"Şu camı ben kırdım." Pencereye baktı, metal parçasını tek-

rar havaya attı, sonra tüpü cebine koyup yürümeye başladı. Uzun süre sessizdi, tam evin merdivenlerini çıkarken, "dükkânın camını kırdığım için beni hapse attılar. Sen beni hapisten çıkardın, hastalandım, iyileşene kadar beni buraya getirdin," dedi.

Anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı, geriye çekilip kızın geçmesine izin verdi. "Neden bunu yapmak istedin?" diye sordu.

"İstedim işte," dedi kız.

Yerinde duramıyordu. Dolaba gidip takım elbiselerinin, spor ceketinin ceplerini ters çevirdi. Odada yürüyüp büfenin üstündeki örtüyü amaçsızca pençeledi, çekmeceleri açıp kapattı.

"Ne oldu?"

"O şey," dedi zayıfça. Banyoya girip çıktı. "Biliyorsun, o pipo gibi şey."

"Aaa," dedi kız.

"Yetti artık," diye söylendi mutsuzca. Odada bir kez daha dolaştıktan sonra yatağın kenarında oturan Janie'yi omuzlayarak gece lambasına uzandı. "İşte burada!"

Baktı, esnetti, iskemleye oturdu. "Bir şey kaybetmekten nefret ediyorum," dedi, rahatlamıştı. "Bu uzun süredir bendeydi."

"Hapiste eşyalarını koydukları zarftaydı." dedi Janie.

"Ya, ya." Tüpü elinde çevirdi, sonra havaya kaldırıp parlak, kalın, öğüt veren işaret parmağı gibi salladı. "Bu şey–"

Kız bekledi.

Adam başını salladı. "Uzun zamandır bende," dedi yine. Ayağa kalktı, yürüdü, tekrar oturdu. "Birini arıyordum . . . *Ah*!" diye kükredi, "Hatırlayamıyorum."

"Tamam," dedi kız kibarca.

Adam başını ellerinin arasına aldı. "Nerdeyse buluyordum allahın cezasını," dedi kükreyen bir sesle. "Ne zamandır arıyorum. *Hep* onu arıyorum."

"Hep mi?"

"Yani şeyden beri . . . Janie yine hatırlayamıyorum."

"Tamam."

"Tamam, tamam. Tamam değil!" Doğrulup kıza baktı. "Özür dilerim Janie. Sana bağırmak istemezdim."

Kız gülümsedi. "O mağara nerdeydi?" diye sordu adam.

"Mağara?" diye tekrarladı kız.

Adam kollarını salladı. "Mağaramsı şey. Yarı mağara, yarı dağ evi. Ormanda. Neredeydi?"

"Orada seninle miydim?"

"Hayır," dedi hemen. "O önceydi sanırım. Hatırlamıyorum."

"Bunun için kendini üzme."

"*Üzüyorum*!" diye karşılık verdi adam heyecanlı bir şekilde. "Üzülebilirim değil mi?" Sözler ağzından çıkar çıkmaz kızın bağışlar bakışlarını aradı, aradığını da buldu. "Anlamak zorundasın," dedi sessiz bir şekilde, "bu benim – şey – Bak," dedi heyecanla dönerek, "ne olduğunu hatırlamadığın halde dünyadaki her şeyden önemli olan bir şey olabilir mi?"

"Olur."

"Bana oldu," dedi suratsızca. "Hoşuma da gitmiyor."

"Kendini çok yoruyorsun." dedi Janie.

"Tabi ki!" diye patladı adam. Etrafına bakınıp şiddetle başını salladı. "Nedir bu? Burada ne arıyorum? Sen kimsin Janie? Bundan ne anlıyorsun?"

"Senin iyileştiğini görmek hoşuma gidiyor."

"Yaa, iyileşmek," diye kükredi. "İyileşmeliyim! Hasta olmalıyım. Hasta, daha da hasta."

"Bunu sana kim söyledi?" dedi kız ayaklarını yere vurarak.

Adam "Thompson," diye bağırıp kendini bıraktı, suratında aptal bir şaşkınlıkla kıza bakıyordu. Yetişkin birinin çıkarabileceği tiz, çatlak sesiyle inledi, "Thompson? Thompson da kim?"

Kız titreyip alelade bir şekilde, "sana hasta olman gerektiğini söyleyen kişi sanırım," dedi.

"Yaa," diye fısıldadı adam, yapılan açıklamanın yumuşakça odaklanmış seliyle, "Yaa-a-a . . ." dedi. Esnek tüpü kıza doğru salladı. "Onu gördüm. Thompson." Tüp o zaman gözüne takıldı, havaya kaldırıp tüpe bakmaya devam etti. Başını salladı, gözlerini kapattı. "Şey arıyordum . . ." Sesi yavaşça azaldı.

"Thompson'ı mı?"

"Yoo!" diye homurdandı. "*Onu* asla görmek istemedim! Evet, istedim. Kafası patlayana kadar dövmek için."

"İstedin mi?"

"Evet. O, o– *başıma* ne oluyor?" diye çığlık attı.

Kız, "şşşş," diyerek onu sakinleştirdi.

"Hatırlayamıyorum, hatırlayamıyorum" dedi adam kalbi kırılmış bir şekilde. "Şey gibi . . . Bir şeyin yerden havaya kalktığını görürsün, tutmak istersin, o kadar yükseğe sıçrarsın ki dizkapağının çatırtısını duyarsın, uzanırsın, parmakların değer, sadece parmak uçların . . ." Göğsü kabarıp çöktü. "Orada asılı kalır, sanki sonsuza kadar, parmakların üstünde, yakalayamayacağını, tutamayacağını bile bile. Sonra düşersin, senden uzaklaşmasını gözlersin, küçüle küçüle ve sen hiçbir zaman –" Geriye yaslanıp gözlerini kapattı. Kalbi hızla çarpıyordu. Nefes aldı, zar zor duyulur bir sesle, "ve sen hiçbir zaman . . ."

Yumruklarını sıktı. Tüp hâlâ elindeydi, keşfe, meraka, şaşkınlığa geri döndü. "Uzun zamandır bende," dedi elindekine bakarak. "Çılgınlık. Bu sana çılgınlık gibi geliyor olmalı Janie."

"Oh, hayır."

"Benim çılgın olduğumu mu düşünüyorsun?"

"*Hayır*."

"Ben hastayım." diye mırıldandı.

Kız şaşırtıcı bir şekilde güldü. Adama doğru gelip onu ayağa kaldırdı, banyoya götürüp ışığı yaktı. Adamı içeri itti, lavaboya doğru, elinin tersiyle aynaya vurdu. "Kim hasta?"

Adam parlak saçlarına ve duru gözlerine bakan sıkı etli, düzgün kemikli yüze baktı. Gerçekten şaşırmış bir şekilde Janie'ye döndü. "Yıllardır bu kadar iyi görünmemiştim! Şeyde olduğumdan beri . . . Janie, ben orduda mıydım?"

"Orduda mıydın?"

Adam yine aynaya baktı. "Hasta *görünmediğim* kesin," dedi kendi kendine. Yanağına dokundu. "Kim bana hasta olduğumu söyleyip duruyor?"

Janie'nin uzaklaşan ayak seslerini duydu. Işığı kapatıp arkasından gitti. "Şu Thompson'in belini kırmak istiyorum." dedi. "Onu bir şeye fırlatmak –"

"Ne oldu?"

"Komik. Diyecektim ki, duvara fırlatırım. O kadar çok düşünüyordum ki gözümün önüne getirebildim."

"Belki de gerçekten yaptın."

Başını salladı. "Duvar değildi. Düz bir camdı. Biliyorum!"

diye bağırdı. "Onu gördüm, neredeyse vuracaktım. Onu orda, sokakta bana bakarken gördüm, bağırıp üstüne atladım ve . . . ve . . ." Yaralı eline baktı. Şaşırmıştı, "bunun yerine dönüp cama vurdum. Tanrım!"

Güçsüz bir şekilde yerine oturdu. "Hapse bu yüzden girdim. Hasta hasta o kokuşmuş hapiste yattım. Yemek yok, hareket etmek yok, hastalan, daha da hastalan. Ama şimdi bitti."

"Tamamen bitmedi, değil mi?"

Kıza baktı. "Hayır, hayır, bitmedi. Sana teşekkür ederim." Kızın gözlerine, ağzına baktı. "Sen Janie? Neyin peşindesin?"

Kız gözlerini yere indirdi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Sanırım . . ." Kıza elini uzattı, değmeden çekti. "Bana bugün ne oldu bilmiyorum. Sadece . . . seni anlamıyorum Janie. Bugüne kadar senin için ne yaptım?"

Kız hemen gülümsedi. "İyileştin."

"Bu yeterli değil. Nerede yaşıyorsun?"

Kız işaret etti. "Koridorun sonunda."

"Ah," dedi. Çığlıklar atıp resmi ittiği geceyi utançla hatırladı. Arkasını dönüp konuyu değiştirmeye çalıştı. "Haydi çıkalım."

"Tamam." Kızın sesinden anladığı bir rahatlama mıydı?

Lunaparka gittiler, pamuk helva yiyip dans ettiler. Adam yüksek sesle dans etmeyi nerede öğrendiğini hatırlamaya çalıştı, geç saatlere kadar, onu rahatsız eden konular hakkında tek söylediği buydu. Janie'yle beraber olmaktan ilk kez bilinçli olarak hoşlanmıştı; bu bir hayat tarzı olmaktan çok raslantısal bir şeydi. Onun bu kadar çabuk güldüğünü, şunu bunu tadıp değişik şeylere binmek istediğini, bir şeyleri merak edip görmeye gitmek istediğini hiç bilmiyordu. Güneş batarken yan yana durup gölü seyrettiler. Sağda solda sevgililer vardı. Hip bu manzara karşısında gülümseyip bir şeyler söylemek için Janie'ye döndüğünde onun gergin hatlarını yumuşatan istekliliğiyle karşılaştı. Tanımlanamaz ve hassas bir duygu kabarması başını çevirmesine neden oldu. Bu bir bakıma onun sık rastlanmaz iç gözleminin fark edilip karışılmak istenmemesi, bir bakıma da onunla ilgilenmenin kızın bütün hayatı olmadığının anlaşılmasıydı. Hayat onun için kızın hücreye geldiği gün başlamıştı, bütün niyetler ve

amaçlarıyla. Kızın ondan önce geçirdiği çeyrek yüzyılın kendisininki gibi temiz bir geçmiş olmadığı hiç aklına gelmemişti.

Onu neden kurtardı? Eğer illa birisini kurtarmak gerekiyorduysa neden onu seçmişti? Ve – neden?

Ondan ne isteyebilirdi ki? Kaybolmuş hayatında kıza verebileceği bir şey var mıydı? Eğer varsa onu sessizce kıza adadı, o artık Janie'nindi, her neydiyse; o kadar tahayyül edilemez bir şeydi ki, kızın ondan alabileceği her şey, o şeyi üreten, kendi keşfettiği hayattan daha değerliydi.

Ama bu ne olabilirdi?

Adam kumsala ve onun küçük, sevgililer galaksisine baktı, her çift kendi dünyasındaydı, kendi hallerinde, ışık saçan günbatımında rüzgârda sallanan diğerleriyle de uyum içinde. Sevgililer . . . aşkın kuvvetli çekişlerini hissetti . . . sisler içinde, nerede ve kiminle olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu . . . ama oradaydı ve onun eski refleksiyle, *onu yakalayana kadar değil* – Düşünceyi yine kaybetti. Her neyse onun için aşktan, evlilikten, işten ve albaylıktan daha önemliydi. (Albaylıktan mı? Hiç albay olmak istemiş miydi?)

Belki bu bir yarışmaydı. Janie onu seviyordu. Kız onu gördüğünde şimşekler çakmış ve onu istemişti, bu yolda kendine göre ilerliyordu. Eh, öyleyse! İstediği buysa . . .

Adam gözlerini kapadı, kızın yüzü gözlerinin önündeydi, o bekleyen, dikkatli sessizlikte başının eğikliği; ince, kuvvetli kolları ve çevik bedeni, sihirli, aç ağzı. Güzel erkek kafasıyla çekmiş olduğu bir seri resim gördü, fakat bu resimler onun "aktif olmayan", sorunlu kafasında dosyalanmıştı: Janie'nin bacaklarının polikrom bulutlu ipek eteğinin altından görünüp pencerede yansıyan silueti. Janie, bir köylü bluzu içinde, çıplak omzuna ve göğsünün üst kıvrımına değen, kıvrılmış, düz bir sabah güneşi okuyla. Janie dans ederken, kıvrılıp adeta ikisi bir elektroskobun altın yapraklarıymış gibi ona yaklaşırken. (*Nerede görmüştü . . . çalışmıştı . . . elektroskopla? Ah, elbette! Şeyde . . .* Ama yok oldu.) Janie, köpüren karanlıkta güçlükle görünen naylon bir sis ve onun gözyaşlarının parıldayan asidi arkasından solgunca parladı, sakinleşene kadar onun elini tutarken.

Bu tahrik değildi, birlikte yenilen yemeklerin yakınlığı, yü-

rüyüşler, paylaşılan uzun sessizlikler, dokunmadan, cezbetmeye çalışan bir kelime olmadan. Bastırılmış ve sessiz sevişme bile özen isteyen, aç ve susuz bir şeydi. Janie bir şey istemedi. O sadece . . . sadece bekledi. Eğer ilgisi adamın karanlık geçmişine yönelikse pasif bir tavır içindeydi, adamın verebileceği şeylere açık değildi. Eğer istediği adamın olduğu, yaptığı bir şeyse Thompson ve Bromfield'in yaptığı gibi sorgulayıp dürtükleyip, inceleyip burnunu sokamaz mıydı? (*Bromfield? O da kim?*) Ama kız bunları hiç yapmadı, hiç.

Hayır, bu öbür şey olmalı, kızın, âşıklara, keman sesinden büyülenmiş kolsuz bir insanın yüzünde oluşan ifadeyle, hüzünle bakmasına neden olan şey . . .

Janie'nin parlak, hareketsiz, bekleyen ağzının resmi. Janie'nin akıllı ellerinin resmi. Janie'nin omzu kadar yumuşak, kolu kadar sert olan sıcak, vahşi, istekli bedeninin resmi –

Birbirlerine döndüler, adam kullanan, kız kullanılan bir araçtı. Nefesleri onları terk etti, canlı ve bağlayıcı bir sembol, bir söz olarak aralarında asılı kaldı. Ağır iki kalp atışlık zaman için âşıklarla bezenmiş galakside onların kendi gezegeni vardı; Janie'nin yüzü konsantrasyondan buruşmuş, çok ağır bir kontrola doğru değil, ayarlamanın nazik doğruluğuna doğru bükülmüş.

Adama bir şey oldu, adeta ta içinde en sertinden küçük bir boşluk küresi belirmişti. Tekrar nefes aldı, aralarındaki sihir kendini toparlayarak onları yutup öldüren boşluğu doldurmak için nefesle birleşti, hepsi bir saniyede. Kızın yüzündeki kısa, spastik değişiklik hariç ikisi de kımıldamadı; günbatımında birbirlerine yakın, hareketsiz duruyorlardı; kızın şerefli, yer yer rengi değişmiş, yer yer kendi gölgesinde parlayan yüzü adamınkine dönüktü. Fakat birbirine karışmanın büyüsü bozulmuştu; ikisiydiler, bir değil ve bu da sessiz Janie, sabırlı Janie, durdurulmamış fakat uyanık olmayan Janie'ydi. Hayır, asıl değişiklik adamdaydı. Elleri kıza sarılmak üzere kontrol edilemez bir şekilde kalkmıştı, dudakları doğmamış öpücüğü tutamayıp bıraktı, öpücük kayboldu. Adam geri çekildi. "Gidelim mi?"

Janie'nin yüzünden hızlı bir pişmanlık dalgası geçti. Bu da diğer şeyler gibi adamı hasta edecek bir şeydi: yumuşak, belirli bir yapısı olan şeyler sonsuza kadar parmak uçlarına geliyor

ama hiçbir zaman avucuna alamıyordu. Adam kızın pişmanlığını anladı, anlaması için oradaydı – yok oldu, olduğu gibi, yavaş yavaş azalarak ondan uzaklaştı.

Sessizce yürüdüler, ışıklar ve ışıkların merhamet uyandıran güçleri; lunaparkta sahte bir yürümemekte direnme hareketi. Gerçek parlaklığı arkalarında bıraktılar, belirli hareketi. Hepsini; özel bir reaksiyon için yeterince kalmayana kadar. Tahta savaş gemilerine tenis topu atan sıkıştırılmış hava tabancaları; oyuncak tazıların tepeye tırmanması için çevirdikleri manivelalar; balonlara attıkları oklar, bütün bunlarla gömdükleri şey o kadar önemsemeye değmezdi ki geride hiçbir tümsek bırakmadı.

Özenle hazırlanmış bir standda savaştan kalma birkaç servo mekanizması radar silahlarını taklit etmek üzere donatılmıştı. Elle kullanılan minyatür bir uçaksavar vardı, en ufak bir hareketi, arkasındaki büyük servo-güçlü silah tarafından sertçe takip ediliyordu. Yarım yuvarlak tavanda uçak siluetleri görülüyordu. Sonuçta aygıtlar ve göz kamaştırmaktan oluşan iyi bir yığın, gerçek bir üst düzey işporta malı.

Önce Hip gitti, eğlenmişti, büyülenmiş ve merakının uyanmış olduğu, kamçı ve yedi metre uzaktaki büyük silahın zikzakları tarafından taklit edilen hareketlerinden belliydi. İlk "uçağı" kaçırdı, ikincisini de; bundan sonra doğru hesaplama hatasında bulundu ve vurabildiğince hızlı vurup her hedefi devirdi. Janie çocuk gibi ellerini çırptı, görevli de onu, giriş ücretinin ancak beşte biri değerinde olan parlak, seramikten bir polis köpeği heykeliyle ödüllendirdi. Hip heykeli gururla aldı, Janie'ye tetiğe geçmesini işaret etti. Janie, hareketli aleti çekingence kullanıp koca silah kendini salladıkça güldü. Adamın yanakları değişti, gözleri her atışın varacağı yeri uzmanca bekliyordu, belli belirsiz. "Kırka çık, sağ tarafa geç albay, yoksa kötü periler füzelerinin manyetik alanını bozacak."

Janie'nin gözleri bir miktar kısıldı, belki bunu nişan almasına yardımcı olsun diye yapmıştı. Adama karşılık vermedi. İlk hedefi, daha yapay ufukta belirmeden vurdu, ikinciyi ve üçüncüyü de. Hip ellerini birbirine vurup heyecanla Janie'nin adını söyledi. Kız bir an için kendine gelirmiş gibi oldu, kendini konuşmaya zorlayan meşgul bir adamın garip, çabalayan ifade-

siyle. Sonra arka arkaya dört tane kaçırdı. İki tanesini vurdu, biri alçak, biri yüksek, sonuncuyu beş yüz metre ile kaçırdı. "Pek iyi değil." dedi, titriyordu.

"Yeterince iyi," diye cevap verdi Hip nazikçe. "Şimdilerde onları vurman gerekmiyor biliyorsun."

"Gerekmiyor mu?"

"Yoo. Sadece yakınlaş yeter. Füzelerin sonrasını halleder. Bu, dünyanın en diyabetik köpeği."

Kız gözlerini adamın yüzünden köpeğe çevirip kıkırdadı. "Onu hep saklayacağım. Hip, o parlak şeyler ceketine yapışıyor. Haydi geri verelim onu."

Uygun bir alıcı bulmak için gösterişli standların arasında bir aşağı bir yukarı dolaştılar, sonunda mısırının koçanında kalmış yağ ve su artıklarını sistematik bir şekilde emen ağırbaşlı, haşarı, yedi yaşlarında bir çocuk buldular. "Bu *senin* için," dedi Janie neşeyle. Çocuk kendisine uzatılan hediyeyi görmezden geldi, korkutucu bir şekilde yetişkin birininkine benzeyen gözlerini Janie'nin yüzüne dikti.

Hip güldü. "Satılık değil!" Çocuğun yanına çömeldi. "Seninle anlaşalım. Bir dolar karşılığında bunu alıp götürür müsün?"

Yanıt yok. Çocuk mısırını emip Janie'ye bakmayı sürdürdü.

"Zor müşteri." diye söylendi Hip.

Birden Janie'nin tüyleri ürperdi. "Haydi onu yalnız bırakalım" dedi, huzuru kaçmıştı.

"*Benimle* pazarlık edemez," dedi Hip neşeyle. Heykelciği çocuğun sürünmekten aşınmış ayakkabılarının yanına koyup cep gibi görünen bir yırtığa bir dolarlık banknot sıkıştırdı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, efendim," dedi ve yürüyen Janie'yi izledi.

"Sıradan bir geveze," deyip güldü Janie'ye yetiştiğinde. Arkasına baktı. Yarım blok ötede çocuk hâlâ Janie'ye bakıyordu. "Hayat boyu sürecek bir etki bırakmışa benziyorsun – *Janie*!"

Janie ölü gibi durmuştu, gözleri açık ve ileri bakıyordu, ağzı şaşkınlıktan şok olmuş bir üçgendi. "Küçük *şeytan*!" diye söylendi. "Onun yaşında!" Dönüp geriye baktı.

Mısırın küçük pis ellerden kurtulup, doksan derece dönüp yaramaz çocuğun elmacık kemiklerine vurduğunu gördüğünde Hip gözlerinin onu yanılttığına emindi. Mısır yere düştü, ço-

cuk dört adım geri çekildi, hiç de cesur olmayan, haddini bilmez tiz bir çığlık attı, onlara yazıya dökülemez bir öneride bulunduktan sonra gözden yok oldu.

"Of!" dedi Hip, şaşırıp kalmıştı. "Haklısın!" hayran hayran Janie'ye baktı. "Ne kadar keskin kulakların var büyükanne," dedi, kadınsı bir utancı şakayla kapatmaya çalışıp başarılı olamayarak. "İkinci yaptığına kadar ben bir şey duymamıştım."

"Duymamış mıydın?" İlk olarak kızın sesindeki rahatsızlığı fark etmişti. Aynı zamanda anladı ki huzursuzluk ondan kaynaklanmıyordu. Kızın kolunu yakaladı. "Seni rahatsız etmesine izin verme. Haydi gel, bir şeyler yiyelim." dedi.

Kız güldü, her şey yoluna girmişti.

Aşırı parlak bir yeşile boyanmış masada yenen sıkı bir pizza ve soğuk bira. Kararan kulübelerin arasında, nefes alarak bekleyen son otobüse doğru yapılan mutlu, yorucu yürüyüş. İyi hesaplanmış otobüs koltuklarına tam uyan omurganın verdiği ait olma duygusu. Paylaşılan bir uyuklama, paylaşılan bir gülüş, yanıp sönen gecede saatte seksen kilometre hızla seyretmek ve sonunda tanıdık sokaktaki tanıdık durak, yankılanan ve boş ama *benim* şehrimdeki *benim* sokağım.

Bir taksi şöförünü uyandırıp adresi verdiler. Hip, "Bundan daha canlı olabilir miydim?" diye mırıldandı köşesinden, sonra kızın duyduğunu fark etti. "Yani," diye düzeltti, "sanki bütün dünya, yaşadığım her yer, kafamın içinde küçük bir yerdeydi, o kadar derindeki dışarısını göremiyordum. Sen onu bir oda büyüklüğüne getirdin, sonra bir şehir kadar büyük, bu gece ise . . yani, işte çok büyük." diye bitirdi.

Yalnız bir sokak lambası kızın cevap veren gülümseyişini aktardı. "Ne kadar büyüyeceğini merak ediyorum," dedi adam.

"Çok daha büyük," dedi kız.

Adam uykulu bir şekilde minderlere gömüldü. "Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldandı. "Janie . . . hasta gibiyim." dedi tuhaf bir tonda.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi Janie, sakince.

Adamın içine bir sıkıntı geldi ve gitti, yavaşça güldü. "Yine o. Hatalı. Hatalı. Beni bir daha hasta edemeyecek. *Şoför*!"

Sesi, yarılan yumuşak bir odun gibi çıkmıştı. Şaşıran sürücü frenlere asıldı. Hip oturduğu yerden öne doğru uzanıp şoförü koltuk altlarından yakaladı. "Geri dön," dedi heyecanla.

Şöför, "Allah Allah," diye söylendi. Manevra yaptı. Hip Janie'ye döndü, bir cevap, herhangi bir cevap, yarı oluşturulmuş, ama Janie soru bile sormamıştı. Sessizce oturup bekledi. Hip şoföre, "Bir sonraki blok. Hah, burası. Sola. Sola dön," dedi.

Yerine çöktü, yanağı pencerenin camında, gözleri gölgeli evleri ve siyah bahçeleri tarıyordu. Bir süre sonra, "İşte. Şu ev, yüksek çiti olan."

"İçeri gireyim mi?"

"Hayır," dedi Hip. "Kenara çek. Biraz daha ileri . . . işte, içerisini görebileceğim bir yer."

Araba durunca şoför dönüp arkasına bir göz attı. "İniyor musunuz? Bir dolar –"

"*Şssss*!" Ses öyle ani çıkmıştı ki şoför şaşkınlıktan oturakaldı. Başını sallayıp önüne döndü. Titredi ve beklemeye başladı.

Hip bahçe kapısının aralığından, belli belirsiz pırıldayan beyaz eve, muazzam veranda ve garaj kapısına, düzgün kepenklere ve yelpaze şeklinde bir ışıkla aydınlatılmış kapıya baktı.

"Bizi eve götür," dedi bir süre sonra.

Eve varana kadar hiç konuşulmadı. Hip bir elini şakaklarına bastırarak gözlerini kapatmış oturuyordu. Arabada Janie'nin oturduğu köşe karanlık ve sessizdi.

Araba durduğunda Hip dışarı süzüldü, yürümesi için farkında olmadan Janie'ye yol verdi. Şoföre parayı uzattı, üstünü aldı, bahşiş verdi. Taksi gitti.

Hip durmuş elindeki paraya bakıyordu, avucunun içinde parayla oynadı. "Janie?"

"Evet, Hip?"

Kıza baktı, karanlıkta zor görüyordu. "Haydi içeri girelim."

İçeri girdiler. Hip ışıkları yaktı. Kız şapkasını çıkarıp çantasını yatağın yanına astı, yatağa oturup ellerini kucağına koydu. Bekliyordu.

Adam kör gibiydi, çok derin bir iç gözlem yapmaktaydı. Yavaşça uyandı, bakışları elindeki paraya takıldı. Bir dakika için para ona anlamsız geldi; sonra yavaşça, görülebilir şekilde pa-

rayı tanıdı, onu düşüncelerine ve ifadelerine koydu. Avcunu kapadı, salladı, kıza getirip gece masasının üzerine koydu – üç kırışık banknot, biraz bozuk para. "Bu benim değil." dedi.

"Tabii ki senin!"

Başını yorgunlukla salladı. "Hayır değil. Hiçbiri benim değil. Ne lunapark parası, ne alışveriş parası, ne sabah içilen kahveler, ne . . . bu galiba kira."

Kız ses çıkarmıyordu.

"Şu ev," dedi Hip dalgınca. "Evi gördüğüm an orada daha önce bulunduğumu biliyordum. Hapse atılmadan hemen önce oradaydım. O zaman hiç param yoktu. Hatırlıyorum. Çok pis ve çılgındım, yiyecek bir şey istiyorsam arka tarafa gitmemi söylediler. Hiç param yoktu; bunu çok iyi hatırlıyorum. Sahip olduğum tek şey . . ."

Örülmüş metal tüpü cebinden çıkardı. Tüpün yan tarafına ışık vuruyordu, ışık yok oldu, Hip tüpü elinde sıktı, tüple gece masasını işaret etti. "Buraya geldiğimden beri param var. Ceketimin sol cebinde, her gün. Bu konuda bir endişem yok. O senin paran, değil mi Janie?"

"Senin. Boş ver Hip. Önemli değil."

"Yani benim mi?" diye haykırdı. "Sen bana verdiğin için mi benim param?" Kızın sessizliğini parlak bir kızgınlık ışığıyla sorguladı, başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hip!"

Birden sertçe başını salladı, üstünden geçen büyük, patlayıcı rüzgâr için bulabildiği tek ifade buydu. Kızgınlıktı, küçük düşmeydi, bilincini örten perdelere karşı derin bir yararsızlık ve öc atağıydı. İskemleye çöktü, elleriyle yüzünü kapattı.

Kızın yakınlığını hissetti, kız elini onun omzuna koydu. "Hip . . ." diye fısıldadı. Hip omzunu silkeledi, el gitmişti. Kız tekrar yatağa oturduğunda adam yayların belirsiz sesini duydu.

Adam ellerini yavaşça aşağı sarkıttı. Yüzü buruşmuş ve acıyordu. "Anlamak zorundasın, sana kızgın değilim, yaptıklarını unutmadım" diye düşünmeden konuştu. "Kafam karışık," dedi sertçe. "Neden bilmiyorum. Yapmak zorunda olduğum şeyler, ne olduklarını bilmiyorum. Şey gibi . . ." Düşünmek için durdu, esen rüzgârda dans edip dönen binlerce kırıntıyı düzene koy-

mak için. "Yanlış olduğunu biliyorum, burada olmamalıyım, yiyip içip para harcıyorum ama burada olmamam gerektiğini kim söyledi, bunu nerden öğrendim bilmiyorum. Ve . . . sana söylediğim gibi, birini bulmak, kim olduğunu, nedenini bilmiyorum. Bu gece dedim ki . . ." Durdu, oda uzun bir süre, dişlerinin ve sinirden kıvrılmış dudaklarının arasından çıkan nefesinin sesiyle doldu. "Bu gece, dünyam, . . . yaşadığım yer gittikçe büyüyor. Ancak şimdi o gördüğümüz evi de içine alacak kadar büyüdü. Köşeyi döndüğümüzde evin orada olduğunu biliyordum ve ona bakmak zorunda hissettim kendimi. Biliyordum, daha önce orada bulunmuştum, pis ve heyecanlıydım . . . kapıyı çaldım . . . arkaya gitmemi söylediler . . . onlara bağırdım . . . başka biri geldi. Sordum, şey hakkında –"

Sessizlik, tekrar tıslayan nefes.

"– orada yaşayan çocuklar, orada çocuk yoktu. Tekrar bağırdım, herkes korkmuştu, biraz toparlandım. Bilmek istediğim şeyi söylemelerini istedim. Kimseyi korkutmak istememiştim. Tamam dedim, çocuk yok, peki söyleyin, Alicia Kew nerde, bırakın Alicia Kew ile konuşayım."

Toparlandı, gözleri parlıyordu, tüpü Janie'ye tuttu. "Görüyor musun? Hatırlıyorum, adının Alicia Kew olduğunu hatırlıyorum!" Yerine çöktü. 'Alicia Kew öldü', dediler. Sonra, ah, *onun* çocukları! Onları nerede bulabileceğimi söylediler. Bir yere yazdılar, buralarda olmalı . . ." Ceplerini yokladı, birden durup Janie'ye baktı. "Eski giysilerimdeydi, o *sende*, onu *sen* sakladın!"

Eğer açıklasa, cevap verse sorun olmayacaktı ama kız sadece adamı seyretti.

"Tamam," dedi Hip dişlerini gıcırdatarak. "bir şey hatırladım, diğerlerini de hatırlayabilirim. Ya da oraya geri gidip sorabilirim. Buna gerek yok."

Janie'nin yüzündeki ifade değişmedi ama adam hâlâ kızda olduğunu biliyordu ve bu kız için zor bir şeydi.

Nazikçe dedi ki, "Sana ihtiyacım vardı. Sen olmasan ölürdüm. Sen . . ." kızın onun için ne anlama geldiğini anlatacak sözcük yoktu, bu yüzden aramaktan vazgeçip devam etti. "Sana artık ihtiyacım yok. Ortaya çıkarmam gereken bazı şeyler var ama bunu kendim yapmalıyım."

Janie sonunda konuştu: "Zaten kendin yaptın Hip. Hepsini. Benim tek yaptığım seni bunu becerebileceğin bir yere koymaktı. Ve – bunu yapmaya devam etmek istiyorum."

"Buna gerek yok, artık büyük bir çocuğum. Uzun bir yol kat ettim; yaşıyorum. Bulunacak başka bir şey olamaz."

"Çok şey var," dedi Janie üzgün üzgün.

Adam başını olumlu anlamda salladı. "Sana söylüyorum, *biliyorum*. O çocukları bulmak, Alicia Kew'i, taşındıkları adresi – sorun yok, yakalamaya çalıştığım şeyi tuttuğum yer orasıydı. Bir tek şey daha: çocukların nerede olduğunu bilmek, tek istediğim bu. O da orada olacaktır."

"O mu?"

"O, biliyorsun, aradığım adam. Adı–" Ayağa fırladı. "Adı –"

Bir elinin yumruğunu diğer avucuna koydu, ölümcül bir hamle. "Unuttum," diye fısıldadı.

Elini başının arkasındaki kısa saçlara sürttü, konsantrasyondan gözleri bozuldu. Rahatladı. "Tamam, artık bulabilirim."

"Otur," dedi Janie. "Haydi Hip. Otur ve beni dinle."

İstemeyerek de olsa kızın dediğini yaptı; pişmanlıkla kıza baktı. Kafası yarı anlaşılmış cümle ve resimlerle doluydu. *Beni rahat bırakamaz mı?* diye düşündü, *Düşünmem için beni bırakamaz mı?* Fakat çünkü o . . . çünkü o Janie'ydi, bekledi.

Janie "haklısın, yapabilirsin" dedi. Çok dikkatli ve yavaş konuşuyordu. "İstersen yarın o eve gidebilir, adresi alıp çoktandır aradığın şeyi bulabilirsin. Yalnız bunun senin için *hiçbir* anlamı olmayacak. Hip, *biliyorum*!"

Adam kıza dik dik baktı.

"İnan bana Hip, inan bana!"

Hip odanın öbür ucundan gelip kızın bileklerini yakaladı, kızı ayağa kaldırıp kendi yüzünü kızınkine dayadı. "Biliyorsun!" diye bağırdı. "*Bahse girerim* biliyorsun. Her şeyi biliyorsun değil mi? Hep biliyordun. Ben bulmak için aklımı kaçırıyorum, sen oturmuş benim kıvranmamı izliyorsun!"

"Hip! Hip, kollarım –"

Adam kollarını daha sıkı sıkarak kızı sarstı. "Biliyorsun, değil mi? Benimle ilgili her şeyi?"

"Bırak beni. Lütfen bırak. Hip, ne yaptığını bilmiyorsun!"

Adam kızı yatağa fırlattı. Kız bacaklarını kıvırıp yan tarafına döndü, dirseğini destek yaptı ve gözyaşları arasından – inanılmaz gözyaşları – adamın bugüne kadar gördüğü Janie'ye ait olmayan gözyaşları arasından adama baktı. Buruşmuş kolunu tutup diğer elini büktü. "Bilmiyorsun," dedi boğulurcasına, "ne olduğunu . . ." Sonra sakinleşti, derin nefes alıyor, o imkânsız gözyaşları arasından olağanüstü, işkence görmüş, karşı gelinmiş ve adamın okuyamadığı bir mesaj yolluyordu.

Adam yavaşça yatağın yanında diz çöktü. "Janie. Janie."

Kızın dudakları kımıldadı. Gülümseme çabasında olan bir kımıldamaydı. Adamın saçlarına dokundu. "Tamam geçti" dedi.

Janie başını yastığa dayayıp gözlerini kapattı. Hip bacaklarını altına aldı, yere oturdu, kollarını yatağın üstüne koydu, yanaklarını ellerini dayadı.

Kız, gözleri kapalı dedi ki, "Anlıyorum Hip, anlıyorum. Yardım etmek istiyorum, yardım etmeye devam etmek istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun" dedi adam, kırgınlıkla değil, üzüntüye benzer bir duygunun derinliklerinden.

Kızın tekrar ağlamaya başladığının farkındaydı – belki de nefes alışıydı. "Hakkımda bir şeyler biliyorsun. Aradığım her şeyi biliyorsun." Bu suçlamaydı ve adam üzgündü. Bunu sadece nedenlerini belirtmek için söylemişti. Başka türlü söylemenin imkânı yoktu. "Değil mi?"

Kız gözleri hâlâ kapalı, başını salladı.

"Tamam öyleyse."

Adam ağır ağır kalkıp iskemleye gitti. *Benden bir şey istediği zaman*, diye düşündü vahşice, *sadece oturup bekliyor.* İskemleye çöküp kıza bakmaya başladı. Kız hareket etmiyordu. Adam bilinçli bir manevrayla düşüncelerindeki üzüntüyü attı, sadece içerik ve öğüt kalmıştı. Bekledi.

Kız iç çekip doğruldu. Onun karışmış saçları ve renksiz yanaklarını görünce adamın içi bir merhamet dalgasıyla dolduysa da bunu hemen bastırdı.

"Beni dinlemelisin. Bana güvenmelisin Hip."

Adam yavaşça başını salladı. Kız gözlerini indirip ellerini kavuşturdu. Elini kaldırıp bileğinin tersiyle gözüne dokundu.

"O kablo parçası," dedi.

Tüp adamın düşürdüğü yerde duruyordu. Adam tüpü aldı. "Ne olmuş buna?"

"Onu – onun senin olduğunu ilk ne zaman hatırladın?"

Düşündü. "Ev. Eve gittiğim zaman, sormak için."

"Hayır, onu kastetmiyorum. Yani, hastalandıktan sonra."

"Ah." Kısa bir süre için gözlerini kapattı, kaşlarını çattı. "Pencere. Camı kırdığımı hatırladığımda. Hatırladım, sonra o . . . ah!" dedi aniden. "Elime onu sen verdin."

"Bu doğru. Sekiz gün boyunca onu eline verdim. Bir keresinde ayakkabının içine koydum. Her gün, günde altı kere – sekiz gün Hip!"

"Ben–"

"Anlamıyorsun! Ah, seni suçlayamam."

"Bunu söylemeyecektim. Sana inanmıyorum diyecektim."

Sonunda kız ona baktı; o zaman adam anladıki kızın gözlerinin onun yüzüne bakmadığı anlar çok azdı. "Gerçekten," dedi kız. "Gerçekten Hip. Böyle oldu."

Hip istemeyerek başını salladı. "Tamam. Böyle oldu. Peki bunun –"

"Dur," dedi yalvarırcasına Janie. "Anlayacaksın . . . kablo parçasına her dokunduğunda varlığını inkâr ettin. Elinden yere düştüğünü görmezden geldin. Çıplak ayakla üstüne bastığında bile hissetmedin. Bir keresinde yemeğinin içindeydi Hip, sen onu çatalla kaldırıp bir ucunu fasülyelerle birlikte ağzına götürdün, sonra o kayıp düştü; orada olduğunun farkında değildin!"

"Tık–" dedi Hip büyük bir çabayla, "tıkanma. Bromfield böyle derdi." *Bromfield kimdi?* Kaçırdı, Janie konuşuyordu.

"Bu doğru. Şimdi dinle. Yok olma zamanı geldiğinde tıkanıklık yok oldu; sen gerçek olduğunu bilerek elinde kabloyla oturuyordun. Ama benim önceden yapacağım hiçbir şey bunun olmasını sağlayamazdı ta ki zamanı gelene kadar!"

Adam kızın dediğini düşündü. "O zaman– bunun gerçekleşmesini sağlayan neydi?"

"Sen geçmişe gittin."

"Dükkâna, pencerenin camına?"

"Evet. Hayır. Demek istediğim şu: Sen bu odada canlandın, sen – kendin söyledin: dünyan büyüdü, içine bir oda, bir sokak,

bir şehir alacak kadar büyüdü. Aynı şey hafızana da oldu. Hafızan dünü, geçen haftayı, hapishaneyi, hapse girmene neden olacak şeyi içine alacak kadar büyüdü. Şimdi bak: O noktada kablo senin için bir şey ifade etti, korkunç önemli bir şey. Bu gerçekleştiğinde, gerçekleştikten sonra artık kablonun bir anlamı kalmadı. Hafızanın geri gidebildiği o ana kadar bir anlamı kalmadı. Sonra tekrar gerçek oldu."

"Ah," dedi adam.

Kız gözlerini indirdi. "Kabloyu biliyordum. Sana açıklayabilirdim. Senin dikkatini çekmesi için çok uğraştım fakat hazır olana dek onu göremezdin. Tamam, hakkında çok şey biliyorum. Anlamıyor musun, söylersem *beni duyamazsın*?"

Adam başını salladı, inkâr etmek için değil, şaşkınlıkla. "Ama ben – artık hasta değilim!" dedi.

Kızın anlamlı yüzündeki karşılığı okudu. "Hasta mıyım?" dedi zayıfça, sonra bir kızgınlık içinde kıvrılıp tekme atmaya başladı. "Haydi, şimdi hangi liseye gittiğimi söylersen bir anda sağır olacağımı düşünmüyorsun herhalde." diye kükredi.

Kız sabırsızca, "Tabii ki hayır," dedi. "Sadece senin için bir anlamı olmaz. Bağlantısı olmaz." Dudağını ısırdı. "İşte bir tane: Bromfield'den altı kere bahsettin."

"Kim? Bromfield? Bahsetmedim."

Kız adamı süzdü. "Hip – bahsettin. On dakikadan az bir süre önce bahsettin."

"Öyle mi?" Düşündü. Uzun uzun düşündü. Sonra gözlerini kocaman açtı. "Allahım, bahsettim!"

"Tamam. Kim o? Senin için ne önemi vardı?"

"Kim?"

"Hip!" dedi kız sertçe.

"Özür dilerim. Sanırım kafam biraz karışık." Tekrar düşündü, her şeyi, her kelimeyi hatırlamaya çalışarak. Sonunda, "B-bromfield," dedi güçlükle.

"Hep seninle kalmayacak. Geçmişten bir anı. O kadar geriye gidip ona ulaşmadıkça bir anlamı olmayacak."

"Geriye mi? Nasıl geriye?"

"Zaten geriye gidip durmuyor muydun – hasta olmandan tutuklanıp hapse girmene, bundan hemen önce o eve yaptığın

ziyarete? Düşün Hip. Eve neden gittiğini düşün."

Hip sabırsız bir mimik yaptı. "Buna gerek yok. Görmüyor musun? O eve gittim çünkü bir şey arıyordum – neydi o? Ah, çocuklar; bana o budalanın nerede olduğunu söyleyecek çocuklar." Gülerek ayağa fırladı. "Anladın mı? Budala, hatırladım. Göreceksin her şeyi hatırlayacağım. Budala . . . Yıllardır onu arıyordum, yıllardır. Ben . . . neden olduğunu unuttum ama," dedi, sesi güçlenmişti, "bunun önemi yok artık. Söylemek istediğim, tamamen geriye gitmeme gerek yok; gereken her şeyi yaptım. Yola girdim. Yarın o eve gidip adresi alacağım, sonra gidip başladığım şeyi bitireceğim her şeyden önce–"

Dili sürçtü, şaşkın şaşkın etrafına bakındı, koltuğun kolunda duran tüpe gözü takıldı, tüpü kabaca kavradı. "Bu," dedi zafer edasıyla, "bir parçası . . . of, *kahretsin*!"

Janie, adam onu duyacak kadar sakinleşene kadar bekledi. "Anlıyor musun?" dedi.

"Neyi anlıyor muyum?" diye sordu adam kırılmış, önemsemez, ümitsiz bir şekilde.

"Yarın oraya gidersen, hatırlamadığın nedenler için anlayamadığın bir durum yaratacaksın, algılayamadığın bir şey için yerine oturtamadığın birini bulmaya çalışarak. Fakat," diye kabul etti, "haklısın Hip, bunu yapabilirsin."

"Eğer yaparsam," dedi adam, "her şey geri gelecek."

Kız başını salladı. Adam sertçe "her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Hip."

"Umurumda değil. Ne olursa olsun yapacağım."

Kız derin bir nefes aldı. "Öleceksin."

"*Ne?*"

"Oraya gidersen öleceksin," dedi ciddi ciddi. "Ah Hip, şimdiye kadar hep haklı değil miydim? değil miydim? Zaten bir çok şey geri gelmedi mi? Bir daha kaybetmeyeceğin şekilde geri gelmedi mi?"

Adam canı yanıyormuş gibi, "Diyorsun ki yarın gidip çoktandır aradığım – aradığım mı? *Yaşadığım* . . . diyorsun ki gidersem öleceğim. Benden ne istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece devam et," diye rica etti kız. "Yapmakta olduğun şeyi yapmaya devam et."

"Ne için?" dedi öfkeyle. "Geçmişe git, geçmişe, istediğim şeyden uzağa? Ne faydası –"

"Kes şunu!" dedi kız sertçe. Adam kendi şaşkınlığı nedeniyle durdu. "Sinirden olur olmadık şeyler yapacaksın," dedi kız nazikçe, eğleniyormuş gibi görünerek. "Bunun yararı olmaz."

Kızın eğlencesine karşı koymaya çalıştı ancak beceremedi. Bırak dokunsun, sonra it. Ama adama çoktan dokunmuştu. Alçak sesle konuştu: "Diyorsun ki – budalayı ve . . . her neyse onu hiçbir zaman bulmamalıyım."

"Ah," dedi kız, bütün kalbi sesine yansımıştı, "*hayır*! Hip bulacaksın, gerçekten bulacaksın. Ama ne olduğunu bilmen gerekir; neden olduğunu bilmen gerekir."

"Ne kadar sürecek?"

Kız temkinli bir şekilde başını salladı. "Bilmiyorum."

"Bekleyemem. Yarın–" Bir parmağıyla camı dürttü. Gümüşi bir karanlık vardı, güneş yakındı, karanlığı itercesine. "*Bugün*, anlıyor musun? *Bugün* oraya gidebilirdim . . . mecburum; ne anlama geldiğini biliyor musun, ne kadar uzun süredir . . ." Sesi kısıldı; sonra bağırmaya başladı. "Öldürüleceğimi söylüyorsun; öldürülmeyi tercih ederim, orada elimde onunla; o uğrunda yaşadığım şeyle!"

Kız trajik bir şekilde ona baktı. "Hip –"

Adam "Hayır!" diye durdurdu kızı. "Benimle konuşarak bunu unutturamazsın."

Janie konuşmaya başladı, durdu, başını eğdi. Yüzünü yatağa gömmek için daha da eğildi.

Hip sinirli sinirli odada yürüdü, sonra gelip kızın başına dikildi. Yüzü yumuşamıştı. "Janie," dedi, "bana yardım et . . ."

Kız hareketsizce yatıyordu. Adam kızın dinlediğini biliyordu. "Bir tehlike varsa . . . bir şey beni öldürmeye çalışacaksa . . . ne olduğunu söyle. En azından nasıl bir şey olduğunu söyle."

Kız adamın onu duyabilmesi ama görememesi için yüzünü duvara doğru çevirdi. Güçlükle çıkan bir sesle dedi ki, "bir şey seni öldürmeye çalışacak demedim. Öldürülebilirsin dedim."

Adam uzun süre kızın başında dikildi. Kükredi, "Tamam. Öldürüleceğim. Her şey için teşekkürler Janie. Eve gitsen iyi olur."

Kız yavaşça yataktan sıyrıldı, dövülmüş gibi yorgundu. Yü-

zünde acıma ve üzüntü ifadesiyle adama baktı, adamın kalbi sıkıştı. Fakat çenesini kapattı, kapıya bakıp başını o yöne çevirdi.

Kız arkasına bakmadan, ayaklarını sürükleyerek gitti. Adamın dayanabileceğinden çok fazlaydı. Ama gitmesine izin verdi.

Yatak örtüsü hafifçe kırışmıştı. Odada yavaşça yürüdü, gelip yatağa bakmaya başladı. Elini uzatıp yüzüstü yatağın üstüne düştü. Yatakta hâlâ kızın sıcaklığı vardı, tanımlanamayacak kadar kısa bir süre için karışmış nefesler hakkında bir şey hissetti, birbirine doğru dönen büyülenmiş iki ruh, bir olmak üzere. Ama sonra bu yok oldu, her şey yok oldu. Yattı, yorgundu.

Devam et, hastalan. Kıvrıl ve öl. "Tamam," diye fısıldadı.

Bunları yapabilirdi. Ne farkı var? Öl veya öldürül, kime ne?

Janie'nin umrunda olmaz.

Gözlerini kapattı, bir ağız gördü. Janie'nin ağzı sandı fakat çene çok sivriydi. Ağız, "*Öylece yat ve öl, hepsi bu*" deyip gülümsedi. Bu gülümseyiş ışığın gözlüklerden yansımasına neden oldu, demek ki adam bütün yüzü görmüştü. Sonra çok keskin ve çabuk geçen bir ağrı hasıl oldu, adam başını geriye atıp homurdandı. Eli, eli kesilmişti. Eline bakıp o anı, yarıcı acıya neden olan yaraları gördü. "Thompson. Thompson'ı öldüreceğim."

Thompson kimdi, Bromfield kimdi, mağaradaki budala kimdi . . . mağara, mağara nerde, çocuklar nerde . . . *çocuklar* . . . hayır, *çocuklarındı* . . . çocukların . . . *giysileri*, evet işte! Giysiler, eski, yırtık paçavralar; fakat bu onun nasıl . . .

Janie . . . Öldürüleceksin. *Sadece yat ve öl.*

Gözleri yuvalarında hareket etti, bu sıkıntılar ona bir uyuşukluk vermişti. Hissetmekten daha iyi bir şey olmasına rağmen bu iyi bir şey değildi. Birisi, "Kırka çıksan iyi olur albay, sağa dön yoksa kötü periler fünyelerinin manyetik alanını bozacak" demişti. Kimdi bunu söyleyen?

Oydu, Hip Barrows. O söylemişti.

Kime söylemişti?

Becerikli elleriyle uçaksavar kullanan Janie'ye.

Burnundan bir ses çıkardı, zayıfça. Janie albay değildi. "Gerçeklik çok iyi bir durum değildir Teğmenim. Fakat biz bu konuda eğitimli olduğumuzu düşünüyoruz. Gerçek, bir mü-

hendisin saygı gösterebileceği iyi bir daldır. Gerçeklik tutkulara göz yumamaz. Bir şeyler vermelidir; gerçeklik yok olursa mühendisliğin üzerinde çalışacak bir şeyi kalmaz, mühendisliğin üzerinde çalışmak için tasarlandığı hiçbir şey. O zaman mühendislik kötü çalışır. Tutkuları bir kenara at; tasarlandığın şekilde işlemeye başla."

Bunu kim söylemişti? Ah – Bromfield. Mikrop! Bir mühendise mühendislikten bahsetmemesi gerektiğini bilmeli. "Yüzbaşı Bromfield," (yorgun bir şekilde, yirmi bilmem kaçıncı bin defa) "bir mühendis olmasaydım bunu bulamazdım, tanıyamazdım, şimdi de umursamazdım." Of, önemi yok.

Önemi yok. Sadece kıvrıl ve Thompson yüzünü göstermediği sürece. *Sadece kıvrıl ve* . . . "Hayır, Allahtan," diye kükredi Hip Barrows. Yataktan fırladı, garip sesler çıkararak odanın ortasında dikildi. Elleriyle gözlerini kapatıp rüzgârda sallanan küçük bir fidan gibi sallandı. Kafası karışmış olabilirdi, Bromfield'in sesi, Thompson'in sesi, bir mağara dolusu çocuk giysisi, onun ölmesini isteyen Janie; fakat emin olduğu, *bildiği* tek şey vardı: Thompson onun kıvrılıp ölmesine neden olmayacaktı. Janie onun *bundan* kurtulmasını sağlamıştı!

Sallandıkça söylendi, "Janie . . . ?"

Janie ölmesini istememişti.

Janie öldürülmesini istememişti; önemli olan ne burada? Janie'nin tek istediği . . . geçmişe git. Yavaş yavaş.

Parlak pencereye baktı.

Yavaş yavaş? Neden, belki o adresi bugün alıp çocukları görüp o budalayı bulabilir ve . . . yani, onu nasıl olsa bulur; istediği buydu değil mi? *Bugün.* Böylece şu tutkulu Bromfield'e gününü göstermiş olurdu!

Yaşıyor olsa Bromfield'e gösterirdi.

Ama hayır; Janie'nin istediği öbür yöne gitmekti, geriye. Ne kadar zaman için? Aç yıllar, kimsenin sana inanmadığı, yardım etmediği, avlandığın, aç kalıp döndüğün, bir ipucu aradığın yıllar; kocaman garaj kapısı olan evde bulunan çocukların giysilerinden çıkan kâğıtta yazan adres . . .

"Mağara," dedi yüksek sesle. Sallanmayı bırakıp toparlandı.

Mağarayı bulmuştu. Mağarada çocukların giysileri, giysile-

rin arasındaki kirli, küçük, buruşturulmuş bir kâğıt parçası onun şehirdeki garajlı eve gelmesini sağlamıştı.

Büyük bir adım, geriye doğru, büyük bir adım; bundan kesinlikle emindi. Çünkü mağaradaki bu keşif Bromfield'in görmediğini iddia ettiği şeyi gördüğünün kanıtıydı; bir parçası ondaydı! Kabaca yakaladı, elinde kıvırıp sıktı – gümüşi, hafif, merakla örülmüş bir parça tüp. Tabii, *tabii*! Bu tüp mağaradan çıkmıştı. Şimdi ondaydı.

İçinde derin bir heyecan uyanmaya başladı. Janie, "geçmişe git," dediğinde hayır demişti, çok uzun sürerdi. Bu adım, mağaranın bu yeniden keşfi ne kadar sürmüştü?

Pencereye bir göz attı. Otuz – ya da kırk dakikadan fazla olamazdı. Evet, hem de böyle karışık, yorgun, kızgın, suçlu ve yaralıyken. Bu geçmişe dönme işini kafa sakin, dinlenmiş, karın doymuş, her şey yerinde, Janie'nin yardımıyla yaptığını düşün.

Kapıya koştu, kapıyı ardına kadar açıp koridoru koşarak geçti, karşıdaki kapıyı iterek açtı. "Janie, dinle," dedi tüm heyecanıyla. "Ah Janie –", nefes almaktan sesi kesildi. Odanın dışına çıkmasını isteyen, sürüklenip birbirine dolanan ayaklarıyla odanın iki metre ortasına kaydı. "Senden – *beni* affetmeni diliyorum" dedi, içini dolduran şok nedeniyle meler gibi konuşuyordu. Sırtı kapıya çarparak kapanmasına neden oldu; o histerik bir şekilde dönüp kapıyı pençelercesine açarak kendini dışarı attı. Tanrım, diye düşündü, keşke bana *söyleseydi*! Koridordan sendeleyerek geçip odasına geldi, kendini henüz çalmış bir saatin sarkacı gibi hissediyordu. Kapısını kilitledi, sırtını kapıya dayadı. Bir yerlerde ona yardımcı olan zayıf, utanmış bir gülüş patlaması duydu. Kapının kilidine bakmak için yan tarafına döndü, iradesine rağmen kilide takıldı. Aklının gözünü koridoru geçip öbür odaya gitmekten alıkoymaya çalıştı, beceremedi, sahneyi gözünde tekrar canlandırdı ve tekrar güldü, kızarmış bir yüzle ve rahatsızlık duyarak. "Bana söylemeliydi," diye mırıldandı.

Tüp gözüne ilişti, yerden alıp iskemleye oturdu. Utanç verici an geçmiş, yerini kendinden daha büyük bir aciliyete bırakmıştı. Janie'yi görmesi gerekiyordu. Onunla konuşması. Çılgınca olabilirdi ama o belki biliyordu: belki bu geçmişe dönme işini, gidip o budalayı bugün bulacağı kadar çabuk yapabilirlerdi be-

raberce. Ah . . . bu belki ümitsizdi; ama Janie, Janie bilebilirdi. Bekleyecekti. Hazır olduğunda o gelirdi, gelmek zorundaydı.

Geriye yaslanıp ayaklarını uzatabildiği kadar ileri uzattı, boynu iskemleye değene kadar başını geriye attı. Gözlerini bulutlandırıp burun deliklerini dolduran yorgunluk, içinde kokulu bir duman gibi yükseldi.

Elleri güçsüzdü, gözlerini kapadı. Bir kere güldü, küçük, aptal bir gülüş; fakat resim onu içine daldığı derin, sağlıklı uykusundan uyandıracak kadar net değildi.

Bıp-bıp-bıp-bıp-bıp-bıp-bıp-bıp.

(Elliler, diye düşündü, tepelerin ötesinde. Her delikanlı çocuğun hayattaki en büyük hırsı: bir makinalı tüfek alıp onunla bahçe hortumu gibi bir şey yapmak.)

Vrum-vrum-vrum-vrum!

(Oerlikon'lar! Bu üstüne un serpilmiş şeyleri nerden bulup çıkartıyorlar? Burası uçaksavar istasyonu mu yoksa müze mi?)

"Hip! Hip Barrows!"

(Şu onbaşı "Teğmen!" demeyi ne zaman öğrenecek? Aslında umurumda değil ama bunu yeniyetme bir Hava Kuvvetleri albayının önünde söylerse ikimizin de başını derde sokar.)

Vrum! Vrum! "Oh . . . Hip!"

Avuç içlerini gözlerine bastırarak doğruldu, kapının oyukları silahlar, Janie de onbaşıydı, bir yerlerden sesleniyordu, uçaksavar üssü hayal fabrikasını parça parça edip havaya uçurmuştu.

"Hip!"

"Haydi," dedi vırakladı adam. "Gel içeri."

"Kapı kilitli."

Homurdanıp uyuşukça ayağa kalktı. Günışığı perdelerin arasından süzülüyordu. Aniden dönüp kapıyı açtı. Gözleri olayları takip edemiyor, dişleri bir dizi sigara filtresi gibi hissediyordu.

"Ah, Hip!"

Kızın omzunun üstünden diğer kapıyı görüp hatırladı. Kızı içeri çekip kapıyı kapattı. "Dinle, olanlar için üzgünüm. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Hip – hayır," dedi kız yumuşakça. "Önemli değil, biliyorsun. İyi misin?"

"Biraz karışığım," dedi, utanmış gülüşünün geri gelmesinden rahatsızlık duydu. "Yüzümü yıkayıp biraz açılayım." Banyodan seslendi, "Neredeydin?"

"Yürüyordum. Düşünmem gerekiyordu. Sonra . . . dışarda bekledim. Korkuyordum – senin biliyor olmandan. Seni izlemek, seninle beraber olmak istedim. Yardımcı olabilirim sandım . . . Sen gerçekten iyi misin?"

"Elbette. Ve seninle konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum. Öbür şey için de – eminim kadın iyidir."

"Ne?"

"Sanırım benden daha kötü bir şok geçiriyor. Keşke içerde biri olduğunu söyleseydin. Böyle olmazdı –"

"Hip, neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

"Ah! Doğru buraya geldin – daha odana gitmedin."

"Hayır. Allah aşkına neden bahsediyorsun . . ."

Yüzü kızararak, "keşke benim yerime o söyleseydi sana. Yani, seni birden görmem gerekmişti ama *kötü*. Koridoru koşarak geçip içerde senden başkasının olmayacağı düşüncesiyle odana girdim, kendimi durduramadan odanın ortasına kadar gittim, senin şu arkadaşın orada dikiliyordu."

"Kim? Hip, Allah aşkına –"

"Kadın. Tanıdığın biri olmalı Janie. Hırsızlar genelde çırılçıplak ortalıkta dolaşmaz."

Janie yavaşça bir eliyle ağzını kapattı.

"Zenci bir kadın. Kız. Genç."

"Şey . . . o . . ."

"Ne yaptığını bilmiyorum. Sadece azıcık gördüm – eğer bu onu rahatlatacaksa. Oradan hemen kaçıverdim. Ah Janie, üzgünüm. Biliyorum bu biraz utanç verici ama o kadar da kötü olamaz. Janie!" diye haykırdı telaşla.

"Bizi buldu . . . buradan uzaklaşmalıyız," diye fısıldadı kız. Dudakları neredeyse beyazdı ve titriyordu. "Haydi, ah *haydi*!"

"Dur, bekle! Janie, seninle konuşmalıyım. Ben –"

Kız kavga eden bir hayvan gibi adamın üstüne atladı. O kadar yoğun konuşuyordu ki sözleri netliğini kaybetti. "Konuşma! Sorma. Söyleyemem; anlamazsın. Çık buradan, yok ol." Şaşırtıcı bir güçle adamın kolunu yakalayıp çekti. Adam eğer iki

adım atmasa dümdüz yere yapışacaktı. İkinci adımı atarken kız kapıyı açtı, boşta kalan eliyle adamı tutup çekti, çıkışa kadar koridorda itti. Adam kendini kapının yanında buldu; şaşkınlık ve kızgınlık, içinde patlayıp ani bir inada dönüştü. Kızın söyleyeceği hiçbir şey onu kımıldatamazdı; kışkırtılmış ve savunma halinde olduğu için kızın bu umulmadık kuvveti onun ancak geri saldırmasına neden olabilirdi. Fakat kız ne bir şey söyledi ne de ona dokundu; koşarak yanından geçti, bembeyazdı ve panikten titriyordu, merdivenlerden inip dışarı çıktı.

Adam bedeninin yapacağı tek şeyi yaptı, analiz edilmemiş ve bilinçli bir karardı bu. Kendini dışarda buldu, kızın biraz arkasından koşuyordu. "Janie . . ."

"Taksi!" diye seslendi kız.

Kapıyı açtığında taksi daha yeni yavaşlamıştı. Hip de kızın arkasından arabaya atladı. "Devam et," dedi Janie, arka camdan bakmak için eğildi.

"Nereye?" dedi şoför.

"Sür hadi, çabuk."

Hip pencereden bakıyordu. Tüm görebildiği gittikçe küçülen evle birkaç yayaydı. "Neydi o? Ne oldu?"

Kız sadece başını salladı.

"Neydi o?" diye sordu ısrarla. "Ev patlayacak filan mı?"

Kız yine başını salladı. Başını pencereden çevirip korkarak köşeye büzüldü. Beyaz dişleriyle elinin arkasını dişleyip durdu. Adam uzanıp nazikçe kızın elini indirdi. Kız buna izin verdi.

Adam normalden iki kat daha fazla konuştuğu halde kız farkında olduğunu belirtmenin dışında cevap vermedi; her seferinde başını adamdan biraz öteye çevirdi. Adam sonunda sustu, geriye yaşlanıp kızı seyretmeye başladı.

Şehrin biraz dışında, otobanın çatal yaptığı yerde şoför çekinerek sordu. "Ne tarafa?" Cevap veren Hip'ti. "Sola." Janie Hip'e çabuk ve minnettar bir bakış atacak kadar kendine geldi. Bu ifade sonra kızın yüzünde kaybolup gitti.

Kızda bir değişiklik vardı, izah edilemez bir değişiklik, gerçi hâlâ boş boş, uyuşukça bakmaya devam ediyordu. Adam sessizce sordu, "Daha iyi misin?"

Kız önce gözlerini, epey bir süre sonra da bakışlarını adama

çevirdi. Pişmanlık dolu bir gülücük dudaklarının kenarına asılı kaldı. "Daha kötü değilim."

"Korktun," dedi adam.

Kız başıyla onayladı. "Ben de," dedi adam dönük suratıyla. Kız elini adamın koluna koydu. "Ah Hip, çok üzgünüm; anlatabileceğimden daha çok üzgünüm. Bunu tahmin edemedim – bu kadar çabuk. Korkarım yapabileceğim bir şey yok."

"Neden?"

"Sana söyleyemem."

"Bana söyleyemez misin? Yoksa *henüz* mü söyleyemezsin?"

Kız dikkatle cevap verdi, "ne yapman gerektiğini söyledim – geriye dönüp gittiğin bütün yerleri, olan bütün olayları bulmak, en başından itibaren. Zaman verilirse bunu yapabilirsin." Kızın yüzündeki panik üzüntüye dönüştü. "Artık zaman yok."

Adam neşeyle güldü. "Var." dedi. Kızın elini tuttu. "Bu sabah mağarayı buldum. İki yıl geriye gitmek demek bu Janie! Nerede olduğunu biliyorum, orda bulduğum şey: eski giysiler, çocukların giysileri. Garajlı evin adresi. Ve tüp parçası, araştırma konusunda haklı olduğumu kanıtlayan tek şey . . ." , güldü, "neyi araştırdığımı bulmak geriye doğru ayrı bir basamak. Önemli olan mağarayı bulmuş olmam, bu en büyük adım. Bunu otuz dakikada filan yaptım, hem de hiç denemeden. Şimdi *deneyeceğim*. Zamanımız olmadığını söylüyorsun. Haftalar ya da günler değil ama bir günümüzde mi yok Janie? Yarım gün?"

Kızın yüzü ışıldamaya başladı. "Belki vardır," dedi. "Belki . . . Şoför! Bu kadar yeter."

Hip parayı Janie'nin ödemesine karşı çıkmadı. Şehirli hayvanın kılları tarafından istila edilmemiş açık tarlaların kenarında durdular: Şurda bir meyva sergisi, burda bir benzin istasyonu, yolun karşısında yeni cilalanmış tahtalar ve atık sıvalar vardı. Kız yukardaki çayırları işaret etti.

"Bizi bulurlar, fakat orada, yukarda yapayalnız oluruz . . . ve bir şey gelecek olursa, gelirken onu görebiliriz."

Yeni büyüyen otların sararmış diplerini örtmeye çalıştığı, tepenin üstündeki yeşil çayırda birbirlerine dönük yarı yatar vaziyette oturdular.

Güneş iyice yükselmişti, sıcaktı, rüzgâr esti ve bir bulut geçti.

Hip Barrows çalıştı, geçmişe dönmek için uğraştı. Janie dinledi, bekledi, derin gözleri manzara üzerinde ışıldayarak bakıyordu.

Geçmişe, geçmişe . . . kirli ve kızgın, Hip Barrows garajlı evi bulana kadar iki yıl geçmişti. Çünkü adreste numara ve sokak adı vardı fakat şehir belirtilmemişti.

Tımarhaneden mağaraya kadar üç yıl geçmişti. Bölge şerifini ofisinden tımarhaneyi bulmak için bir yıl. İşten çıkarıldıktan bölge şerifini bulana kadar altı ay. Tutkusunun doğuşundan Servis'ten çıkarılıncaya kadar da bir başka altı ay.

Yavaş geçen yedi yıl, resmiyet ve planlardan, vaatler ve gülüşlerden, hapishane hücresindeki mum alevi gibi bir ışığa. Yedi yıl böylece geçiverdi, kanatsız ve düşen yedi yıl.

Tüm bunlar başlamadan önce ne olduğunu öğrenmek için yedi yıl geriye gitti.

Uçaksavar bölgesinde bir yanıt buldu, bir rüya ve bir felaket.

Hâlâ genç, her zamanki kadar akıllı, fakat kafa karıştırıcı reddedişlerle çevrelenmiş Teğmen Barrows'un çok boş zamanı vardı ve o bundan nefret ediyordu.

Bölge küçüktü, bazı yönlerden neredeyse bir merak, bir müze gibiydi çünkü orada çok fazla modası geçmiş araç vardı. Yapının kendisi de kullanılmıyordu çünkü yıllar önce daha büyük, daha verimli savunma ağları onun yerini almıştı ve artık hiçbir sistemin parçası değildi. Topçuları onların üstlerini, radarcıları ve teknisyenleri eğitmek gibi bir görevi vardı.

Boş zamanlarından birinde Teğmen bazı dosyaları karıştırırken, yıllar önce 'yakınlık fünyeleri'nin[1] verimliliği ve yumruk büyüklüğünde radarları, alıcıları ve zamanlama araçları olan bu akıllı füzelerin ateşlenebileceği en düşük irtifalar hakkında yapılan bazı araştırmalar buldu. Öyle görünüyordu ki uçaksavar yetkilileri hassas kovanlarının orada bulunan bir ağaç tepesi veya elektrik direği tarafından önceden patlatılmasından ziyade alçaktan uçan bir uçağı düşürmeyi tercih ederlerdi.

Toscanini'nin kulağının seslere karşı olan hassasiyeti Teğmen Barrows'un en küçük matematiksel farklılıkları ayırt ede-

1.– Yakınlık Fünyeleri: Tahrip kalıplarının birbirlerini patlatması için yanlarına konan yardımcı fünyeler. ç.n.

bilen gözlerinde vardı. Bölgenin içindeki belirli bir kısmın belirli bir çeyreğindeki küçük bir parca, averaj kanununun izin verebileceğinden daha fazla mermiyi patlamadan geçirirdi. Şiddetle bir (belki iki veya üç) hücumda patlamayan mermi ve bombaların sayısının çok olması, kovanların kontrolünün kötü yapıldığının bir göstergesiydi, fakat her alçak irtifa uçuşunda bu "yakın" kovanlar temasla patladığında veya hiç patlamadığında bu saygın kanuna karşı gelinmiş olunuyordu. Kanuna aykırı bu durum karşısında bilimsel düşünen bir kafanın yapacağı da geri çekilip, aynen toplumun suçluları avladığı gibi vahşice bu suçlu olayı devam ettirmektir.

Teğmen'i mutlu eden şey burada halka açık olmayan bir durum olmasıydı. Alçak irtifalarda birinin çok sayıda mermi atmasının bir nedeni yoktu, hele söz konusu bölge için hiç nedeni yoktu. Bu yüzden, Teğmen Barrows on iki yıla yayılmış yüzlerce raporu bulup karşılaştırıncaya kadar böyle bir araştırma yapılmış olduğuna dair kimsenin bilgisi yoktu.

Bu onun araştırmasıydı. Bundan bir şey çıkmazsa söylenecek bir şey yoktu. Diğer yandan, araştırmanın önemli olduğu anlaşılırsa Hip bunu büyük bir alçakgönüllülük ve açıklıkla Albay'a anlatabilirdi; belki böylece Albay, ROTC Teğmenleri hakkındaki fikirlerini değiştirmek zorunda kalırdı. Bu nedenle Hip boş zamanlarında söz konusu bölgeye gidip cep voltmetresinin değişik ölçülere varan düzeylerde hata yaptığını fark etti. Anlaşıldığına göre manyetik alana sahip bir şey bulmuştu. Yakınlık fünyelerinde bulunan bakımsız fakat hassas bombalar ve elektrik düzenleyicileri kırk metreden alçak olan tepeyi geçince aynı elektromıknatıslar gibi yok oldular; sürekli mıknatıslar da söndürülmüştü.

Barrows'un kısa fakat parlak kariyerinde hiçbir şey bu inanılmaz olayın potansiyeline yaklaşamamıştı. Hip'in doğru ve hayalgücü yüksek mantığı bunları adeta içti, sonunda Hip olayı gözünde canlandırabildi: Olayın tanımlanıp analiz edilmesi, (Barrows Etkisi belki?) kopyalamak için bir laboratuar çalışması – başarılı tabii – sonra uygulama. Gücün görünmez duvarını çekecek olan bir arazi jeneratorü, uçaklar ve onların haberleşme sistemleri, – hatta interkomları – mıknatısları bozulacağı için başarısız olacaklardı. Güdümlü füzeler silahlanma ve patlama

araçlarındaki arama aletleri ve tabii yakınlık fünyelerinin silahlardan arındırılması . . . elektromanyetik çağ için mükemmel bir savunma silahı . . . ve daha neler. Sınırsızdı. Sonra elbette tanıtımlar yapılır, Albay onu tanınmış bilimadamları ve askerlere tanıştırırdı: "*Bu, beyler, sizin ROTC görevliniz!*"

Fakat yerini tespit ettiğine göre şimdi buna neyin neden olduğunu bulması gerekiyordu, bu amaçla bir dedektör yaptı. Bu çok basit, akıllı ve dikkatlice ayarlanmış bir aletti. Hip'in ele geçirilemez mantığı bu işle ilgilenirken "karşı-manyetizma" konusunu enine boyuna düşünüp hayran kaldı. Hip, matematiksel bir hobi gibi bilinenlere dayanarak kanunlar çıkarıp sonuçlara vardı; ateş açar gibi bunları Elektrik Mühendisleri Enstitüsü'ne yolladı, onlar da çalışmalarını takdir edip Dergi'de yayınladılar. Adamlarını alçak irtifa konusunda uyararak topçu taliminde bile kendini şaşırttı, çünkü "kötü periler yakınlık fünyelerinin manyetik alanını bozabilirdi." Bu ona büyük zevk verdi, çünkü daha sonra onlara anlatırken, düşündüklerinin doğru olduğunu ve eğer onlarda da Allahın kazara verdiği zekâ olsaydı bunu gidip kendilerinin bulabileceğini söyleyebilirdi.

Sonunda dedektörü bitirdi. Civadan bir açma kapama düğmesi, bir sarmal, değişken güç kaynağı ve en küçük değişiklikleri tespit edebilecek bir mıknatısı vardı. Yaklaşık yirmi kilo ağırlığındaydı ama onu taşımayı düşünmediği için bunun önemi yoktu. Bölgenin, bulabildiği en iyi silah haritalarını edindi, bulabildiği en aptal görünüşlü eri işe aldı, eve gitmesi gereken zamanları arazide geçirdi, manyetik alanın bozulma nedenini bulana dek tepede dikkatlice zigzaglar çizip haritasından verileri okudu.

Olay, eski terk edilmiş bir çiftliğin tarlasındaydı. Tarlanın ortasında paslanmanın son aşamalarına gelmiş eski bir kamyonet vardı. Kuraklık ve rüzgâr, yağmur ve sıcaklık kamyonetin toprağa gömülmesine neden olmuştu; Teğmen sabırlı askeriyle beraber eziyetli bir araştırmaya girişti. Saatlerce kazıp, kazıyıp, fırçalayıp ter dökerek kamyonetten kalanları ortaya çıkardılar ve kamyonetin altında bu inanılması güç olayın kaynağını buldular.

Çerçevenin her köşesinden gümüşi, parlak bir kablo çıkıyordu. Direksiyonu motora bağlayan çubuk üzerinde birleşip tek bir kablo haline gelerek yukarıdaki küçük kutuya doğru uzanı-

yorlardı. Kutudan dışarı bir manivela çıkıyordu. Görünür bir güç kaynağı olmamasına rağmen alet çalışıyordu.

Barrows manivelayı ittiğinde şekli değişmiş harabe homurtuyla yumuşak toprağa gömüldü. Manivela çekildiğinde araç çatırdayarak kırık yaylarının izin verdiği ölçüde yukarı kalktı, hatta daha bile ileri gitmek istedi.

Hip manivelayı nötr pozisyona getirip geri çekildi.

Bulmayı umduğu şey kesinlikle buydu ve hayalleri gerçek olmuştu. Manyetik alanları bozan jeneratör buydu ve parçalanıp analiz edilmeyi bekliyordu. Bunlar sadece yan ürünlerdi.

Manivela ilerdeyken kamyonet *ağırlaşıyor*, gerideyken *hafifleşiyordu*.

Bu, anti-yerçekimiydi!

Anti-yerçekimi: Bir fantezi, bir rüya. Anti-yerçekimi, teknolojinin ürünleri olan buhar, elektrik hatta nükleer güç gibi dünyayı değiştirecek özelliğe sahip olan bir buluş. Bu, hiçbir sanatçının boyamaya cesaret edemeyeceği bir mimari yapı; kanatsız bir uçuş; gezegenlere, belki de yıldızlara bir kaçamak; taşımacılık, lojistik hatta dans ve tıpta yeni bir çığır. Ve ah, araştırma . . . hepsi onundu.

Asker, durgun zekâlı er, bir adım ileri gelip manivelayı tamamen geri çekti. Gülümseyerek kendini Barrows'un bacaklarına attı. Barrows onu tekmeleyip kalktı, bacaklarını çıtırdatmak için uzattı. Uzanıp, parmak uçlarıyla kablolardan birinin dışına dokundu. Bu temas saniyenin onda birinden uzun sürmüş olamazdı fakat sonraki onca yıl, Barrows'un yaşadığı bütün o yıllar boyunca bir parçası sanki o donmuş anda kalmış gibiydi, parmakları mucizenin üstünde, bedeni başıboş ve topraktan bağımsız.

Düştü.

Kâbus.

Önce kalbin göğüs parçalayan çarpışı ve unutulan bir nefes alış, parçalarından ayrılıp yükselen bir harabenin çılgınlığı, kararan gökyüzünde gittikçe hızlanıp, gittikçe küçülen bir parça, bir nokta, bir benek, güneşin değdiği yerde bir küçük ışık belirtisi. Sonra bir uyuşukluk ve nefes geri geldiğinde bir acı.

Bir yerlerde gülüşme arzusunun baskısı; başka bir yerlerde

bundan nefret etmenin ve bastırmanın korkunç kızgınlığı.

Kelimelerin haykırışlara dönüştüğü, çılgın, hararetli tartışmaların yapıldığı bir zaman, gülen gözlerin genişçe açılmaları ve kıkırdayıp koşarak kaçan bir şekil. *O yaptı . . . beni de yanılttı.*

Öldür . . .

Öldürecek bir şey yok; çöken karanlıkta hiçbir şey yok; ayak vuruşları, bağırsaklarda bir patlama ve akılda alev. Düşüp umursamaz çimenleri yumruklamak.

Yerin dibindeki boş, bomboş deliğe yalnız geri dönüş. Delikte ayakta durup bir daha göremeyeceğin gümüş kabloları düşünmek.

Gözetleyen, sarı kırmızı bir göz. Kükreyiş ve tekme; havaya yükselen dedektör, fazla yukarı değil, dönüp dönüp parçalanarak, kör bir göz.

Ağır elleri kırık ayağa kenetlenmiş, Acı adındaki adamı kışlaya giden uzun yolda sürüklemek.

Yere düş. Dinlen ve kalk. Çırpın, çamurda yuvarlan, ayağa kalk. Dinlen ve sonra kamp.

Karargâh. Ahşap basamaklar, karanlık kapı; aldatıcı yumruklar; kan, çamur ve yumruklar. Ayak sesleri, sesler: şaşkınlık, düşünce, rahatsızlık, kızgınlık.

Beyaz kasketler ve pazubantlar: Askeri İnzibat. Söyle onlara Albay'i getirsinler. Başka kimse değil, yalnızca Albay.

Kapa çeneni, Albay'ı uyandıracaksın.

Albay, bu anti-magnetron, [1] *uyduya ve yüke; jetlere gerek yok!*

Kapa çeneni ROTC çocuğu.

Kavga et o zaman onlarla ve birisi kırık ayağın üstüne bastığında biri çığlık attı.

Kabus bittiğinde kendini pencerelerinde siyah çubuklar olan beyaz bir odanın içindeki beyaz bir karyolada buldu ve kapıda da iri bir inzibat.

"Neredeyim ben?"

"Hastane, mahkûm bölümü, Teğmen."

"Tanrım, ne oldu?"

1.– Magnetron: [Mıknatıs + Elektron]. Özellikle radarlarda kullanılan bir olay. Uzun ve bilimsel bir açıklaması var. İlgilenen araştırabilir. y.h.n.

"Beni dikkatle dinleyin, efendim. Bir askeri öldürmeye çalıştınız. Herkese onun neye benzediğini anlatıyordunuz."

Koluyla gözlerini kapattı. "Er. Onu buldunuz mu?"

"Teğmenim, isim listesinde böyle biri yok. Gerçekten. Güvenlik elimizdeki bütün dosyaları gözden geçirdi. Dikkatli olsanız iyi olur efendim."

Kapı çalındı. İnzibat kapıyı açtı. Sesler.

"Teğmen, Binbaşı Thompson sizinle konuşmak istiyor. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Kötü çavuş, kötü . . . İstiyorsa onunla konuşurum."

"Şimdi sessiz, efendim."

Yeni bir ses – *o* ses! Barrows yıldızlar belirene kadar gözlerini koluna bastırdı. *Bakma; çünkü eğer haklıysan onu öldürürsün.*

Kapı. Ayak sesleri. "İyi akşamlar, Teğmen. Daha önce bir psikiyatristle konuşmuş muydunuz?"

Yavaşça, geleceğinden emin olduğu bir şiddet patlamasıyla Barrows kolunu indirip gözlerini açtı. Binbaşı armaları ve tıbbi rütbe işaretleriyle dolu temiz ve iyi dikilmiş ceketi umursamadı. Adamın profesyonel meraklı tavırları, kullandığı sözcükler – bunların bir anlamı yoktu. Dünyada önemli olan tek şey bu yüzü son gördüğünde, onun o ağır dedektörü sızlanmadan fakat meraksızca sıcak gün boyunca etrafta taşıyan; keşfini paylaşan; birden gülümseyerek manivelayı çekip harabe bir kamyoneti ve bütün hayatı boyunca kurduğu düşü bir anda havaya uçuran ere ait olduğuydu.

Barrows kükreyip öne atıldı.

Kâbus geri geldi.

Ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dosyaları kontrol etmesine izin verip böyle bir er olmadığını görmesi için. "Manyetik alan bozucu" etki? Bununla ilgili hiç gözlem yoktu. İlgili bütün tutanakları kendi bölümüne götürdüğünü Teğmen kendisi de kabul etmişti. Evet, yerde bir delik vardı ve onun "dedektör" dediği şeyi bulmuşlardı ama bunun kimse için bir anlamı yoktu; o ancak kendi mıknatısının alanını ölçebiliyordu. Binbaşı Thompson'a göre olay olduğunda onun buraya gelmek üzere uçakta olduğunu kanıtlayacak şahitlerimiz

vardı. Teğmen, Binbaşı Thompson'ın kayıp er olduğu fikrini aklından atarsa çok daha iyi geçinebilirdik; o değil, biliyorsun, olamaz. Elbette Yüzbaşı Bromfield sizinle bu konuda daha iyi . . .

Ne yaptığımı biliyorum, ne gördüğümü biliyorum. O aleti ya da onu yapanı bulacağım. Ve o Thompson'ı öldüreceğim!

Bromfield iyi bir insandı ve Allah biliyor ki çok uğraştı. Fakat hastadaki yüksek gözlem yeteneği ve yıllar süren gözlemleme eğitimi kombinasyonu da kendi verilerinin inkâr edilmesini kabul edemezdi. Kanıtlama isteği tükenip, histerik dönem geçip melankoli ve sonunda korunan, suni bir dengeye ulaştığında onu Binbaşı'yla karşı karşıya getirdiler. O, Binbaşı'ya saldırdı, beş kişi onu ancak tutabildi.

Bu parlak çocuklar bilirsin, bir yerde çatlatırlar.

Tek hedefin Binbaşı olduğu kesinleşene dek onu tuttular. Sonra Binbaşı'ya bir uyarı mektubu yollayıp Teğmen'i dışarı attılar. Çok kötü, dediler.

İlk altı ay kötü bir rüya gibiydi. Hâlâ Yüzbaşı Bromfield'in babacan öğütleriyle doluydu, Yüzbaşı'nın bahsettiği "intibak" süresi bittikten sonra bir işe girip çalışmayı düşünüyordu fakat bu süre hiç bitmedi.

Biraz para biriktirmişti, ayrılırken de para aldı. Birkaç ay izin alıp bu şeyi aklından çıkaracaktı.

Önce çiftlik. Alet kamyonetteydi ve kamyonet de herhalde çiftçiye aitti. Onu bul ve işte cevabın.

Kasaba kayıtlarını bulup kamyonet hakkında bilgi verebilecek iki adamın adını öğrenmek altı ay sürdü (uçaksavar bölgesi üsse eklenmeden önce kasaba satın alınmıştı). A. Prodd, Çiftçi. Çalıştırdığı bir budala, adı ve nerede olduğu bilinmiyor.

Yaklaşık bir yıl sonra Prodd'u buldu. Söylentiler onu Pennsylvania'ya, önsezisi de tımarhaneye götürdü. En son bunaklık krizinden sonra konuşmayan Prodd'dan yaşlı adamın karısını beklediğini, oğlu Jack'in asla zaman doğmadığını, eski dostu Yalnız'ın belki bir alık olduğunu fakat ondan başka kimsenin çamura saplanmış kamyoneti çıkaramayacağını, Yalnız'ın iyi bir çocuk olduğunu, ormanda hayvanlarla birlikte yaşadığını ve Prodd'un hiçbir süt sağımını kaçırmadığını öğrendi.

Prodd, Hip'in bugüne kadar gördüğü en mutlu insandı.

Barrows içinde hayvanların bulunduğu ormana gitti. Üç buçuk yıl boyunca ormanda dolaştı. Meyve yiyip becerebildiği zaman tuzak kurdu; almayı unutana dek emeklilik çeki geldi. Mühendisliği unuttu; neredeyse adını bile unuttu. Bilmek istediği tek şey bu aleti bu kamyonetin üzerine bir alıkın koyduğuydu ve o Yalnız, bir budalaydı.

Mağarayı buldu, çocuk giysileri, gümüşi kablonun parçaları. Bir adres.

Adresi buldu. Çocukları nerede bulacağını öğrendi. Fakat sonra Thompson'la karşılaştı – ve Janie onu buldu.

Yedi yıl.

Yattığı yer serindi, başının altında sıcak bir yastık vardı, nazik bir el başını okşuyordu. Uyuyor ya da uyumuştu. Son derece yorgundu, kullanılmıştı, atılmıştı, uyumak, uyanmak aynı anlama geliyordu zaten ama bunların önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Kim olduğunu biliyordu. Ne istediğini ve istediğini nerede bulacağını; biraz uyuduktan sonra bulacaktı.

Sevinçle kalktı, başını okşayan el aşağı inmiş şimdi çenesini okşuyordu. Sabahleyin, diye düşündü, gidip budalamı bulacağım. Fakat sanırım her şeyi hatırlamak için bir saat izin alacağım. Pazar günkü okul şenliğinde çuval yarışını kazandığım için bana haki renkli bir mendil verdiler. Oltayı ağzımda tutup kanoyu sürmeye çalışarak izci kampında kahvaltıdan önce üç turnabalığı yakaladım; balıklardan en büyüğü saldırıp ağzımı kesti. Sütlaçtan nefret ederim. Bach'ı, ciğerli sosisi, Mayıs'ın son iki haftasını severim ve derin temiz gözleri . . . "Janie?"

"Burdayım."

Gülümseyip başını yastığa gömdü, anladı ki yattığı Janie'nin kucağıydı. Gözlerini açtı. Yıldız bulutları arasında Janie'nin başı siyah bir buluttu; geceden daha karanlık bir gece. "Gece?"

"Evet," diye fısıldadı Janie. "İyi uyudun mu?"

Hareketsizce yattı, gülümseyerek ne kadar iyi uyuduğunu düşündü. "Rüya görmedim çünkü görebileceğimi biliyordum."

"Buna memnun oldum."

Hip ayağa kalktı. Janie dikkatlice hareket etti. "Her yerin uyuşmuştur herhalde," dedi adam.

"Önemli değil," dedi kız. "Seni uyurken görmek hoş."

"Kasabaya geri dönelim."

"Henüz değil. Sıra bende Hip. Söyleyecek çok şeyim var."

Adam kıza dokundu. "Üşüyorsun. Bekleyemez mi?"

"Hayır – ah, *hayır*! Her şeyi bilmek zorundasın, o . . . bizi bulmadan önce."

"*O*? Kim o?"

Kız uzun bir süre sessiz kaldı. Hip neredeyse konuşacaktı fakat vazgeçti. Kızın söyledikleri sorusuna cevap vermeye öyle uzaktı ki neredeyse kızın sözünü kesecekti, ama bu isteği tekrar bastırıp onun olayları istediği gibi anlatmasına izin verdi.

"Bir tarlada bir şey buldun; sana ve tüm dünyaya ne ifade ettiğini ve ne olduğunu anlayacak kadar tutabildin onu. Sonra yanındaki adam, asker, onu kaybetmene neden oldu. Sence neden yaptı bunu?"

"Sakar, beyinsiz bir pıçtı."

Kız acele bir yorumda bulunmadan devam etti, "bir tıp görevlisi, aynı o ere benzeyen, bir Binbaşı sana yollandı."

"Böyle olmadığını kanıtladılar."

Karanlıkta hafifçe başını salladığını hissedecek kadar kıza yakındı. "Kanıt: bütün akşamüstü onunla aynı uçakta olduklarını söyleyen adamlar. Şimdi, belirli bir bölgede bulunan yakınlık fünyelerinin bir bozukluktan etkilendiğini gösterir bir demet dosya vardı elinde. Ne oldu onlar?"

"Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla odam kilitliydi, benim bıraktığım o günden onların araştırma yaptığı güne kadar."

"O üç şeyin – kaybolan er, kayıp dosyalar ve Binbaşı'nın ere olan benzerliği – senin inanılırlığını sarsan üç şey olduğunu hiç düşündün mü?"

"Bunu söylemeye gerek yok. Bu şeyden birini ya da ikisini düzeltebilsem sanıyorum bu tutkuya saplanıp kalmazdım."

"Tabii. Düşün. Yedi yıl boyunca düşekalka yaşadın, kaybettiğin şeye günden güne yaklaşarak. Onu yapan adamın izini buldun, adamı da neredeyse bulmak üzereydin. Fakat bir şey oldu."

"Benim hatam. Thompson'a rastladım ve aklımı kaçırdım."

Kız elini adamın omzuna koydu. "Farzet ki er manivelayı dikkatsizlikten çekmedi. Farzet ki bilerek yaptı."

Eğer kız yüzüne bir ampül yaksa adam bu kadar şok olmazdı. Bu ışık en az o kadar ani, o kadar kör ediciydi. "Neden bunu hiç düşünmedim?" dedi kendine geldiğinde.

"Buna iznin yoktu," diye cevap verdi kız acı acı.

"Ne demek istiyorsun, ben –"

"Lütfen. Henüz değil. Şimdi, bir an için farzet ki bunu sana biri yaptı. Kim olduğunu, niye ve *nasıl* bunu yaptığına dair bir sebep bulabilir misin?"

"Hayır. Dünyanın ilk ve tek anti-yerçekimi jeneratörünü ortadan kaldırmanın hiçbir anlamı yok. Bana eziyet edip bu işi, üzerinde inceden inceye düşünülmüş bir yöntemle yapmaksa daha da anlamsız. Yöntemę gelince, neden kilitli odalara girip, tanıkları hipnotize ederek düşünce okumak durumunda olsun?"

"Yaptı," dedi Janie. "Yapabilir."

"Janie – *kim*?"

"Jeneratörü kim yaptı?"

Adam fırladı ve yuvarlanarak karanlık araziye giden bir çığlık attı.

"Hip!"

"Beni boş ver," dedi titreyerek. "Şimdi anlıyorum ki ancak aynısını yapabilecek bir kişi o makineyi yok etmeye cesaret edebilir. Bu demek oluyor ki – aman *Tanrım!* – er ve budala ve belki Thompson da – evet Thompson: onu bulmak üzereyken beni hapse tıktı – hepsi aynı kişi! Neden daha önce düşünmedim?"

"Söyledim sana. Buna iznin yoktu."

Tekrar yerine çöktü. Doğuda günbatımı, uzaktan hayal gibi görünen gizli bir şehir gibi, tepelerin üstüne asılı kalmıştı. Hip baktı, uzun, tutkulu, araştırmasını bitirmek için seçtiği gün bugündü; mantığı, hafızası, silahı ve bilgisi olmadan bu – bu canavarı – görmeye gitmeye karar verdiğinde Janie'nin yaşayacağı paniği düşündü.

"Bana söylemek zorundasın Janie, her şeyi."

Janie anlattı – her şeyi. Yalnız'ı, Bonnie ve Beanie'yi, kendini; Bayan Kew ve Miriam'ı, ikisi de şimdi ölmüştü ve Gerry. Bayan Kew öldürüldükten sonra gizlenmiş ve kuluçkaya yatmış eski Kew köşkünün bulunduğu ormana nasıl taşındıkları-

nı, nasıl bir süre için yakın olduklarını anlattı. Sonra . . .

"Gerry hırslanıp koleje gitmeye karar verdi ve gitti. Kolay oldu. Her şey kolaydı. O gözlerini gözlüklerinin arkasına sakladığında hiç dikkat çekmeyen biri oluyor, bilirsin; insanlar onu fark etmiyor. Tıp ve psikoloji de okudu."

"Yani o gerçek bir psikiyatrist mi?" diye sordu Hip.

"Hayır. Kitaba göre olabilir. Arada fark var. Kalabalıkta saklanırdı, okula girebilmek için bütün belgelerde değişikler yaptı. Hiç yakalanmadı çünkü onu araştıran birine bir bakış atması yeterdi, insanlar unuturdu. Gidebileceği bir erkekler tuvaleti olduğu sürece hiçbir sınavdan kalmadı."

"Ne? Tuvalet mi?"

"Evet," diyerek güldü Janie. "Bir keresinde başı büyük belaya girdi. Tuvalete girip kendini kilitler, Bonnie ve Beanie'yi çağırırdı. Onlara takıldığı yeri söyler, ikizler hızla eve gelip bana söyler, ben cevabı Bebek'ten alır onlara iletirim, onlar cevapla geriye dönerdi, sadece birkaç saniye içinde. Bir gün başka bir öğrenci Gerry'nin konuştuğunu duyup yan taraftan gözetlemiş. Düşünebiliyor musun? Bonnie ve Beanie teletaşıma yaparken değil giysilerini bir kürdan bile taşıyamazlar."

Hip bir eliyle alnına vurdu. "Peki ne oldu?"

"Gerry çocuğun baktığını görmüş. Çocuk, tuvalette çıplak bir kız var diye bağırarak çıkmış. Öğrencilerin yarısı tuvalete dalmış; tabii kız bu arada çoktan gitmiş. Gerry çocuğu yakalayınca çocuk doğal olarak her şeyi unutmuş olduğundan bağırtıların nedenini anlamamış. Bu yüzden ona bayağı çektirdiler."

"Bunlar güzel günlerdi," diye içini çekti Janie. "Gerry her şeyle çok ilgiliydi. Hep okurdu. Bilgi almak için hep Bebek'in yanındaydı. İnsanlarla, kitaplarla, makinelerle, tarihle, sanatla – her şeyle ilgilenirdi. Ondan çok şey öğrendim. Dediğim gibi bilgiler benden geçiyordu.

"Fakat Gerry başlayınca . . . hasta olmaya diyecektim ama böyle söylemek doğru olmaz." Kız düşünceler içinde dudağını ısırdı. "İnsanlardan öğrendiğim kadarıyla ilerleme kaydeden sadece iki tür var, gerçekten araştırıp öğrenip, öğrendiklerini kullananlar. Pek azı gerçekten ilgililer, onların yapısı bu. Fakat büyük bir çoğunluk bir şey kanıtlamaya çalışıyor. Daha iyi, daha

zengin olmak istiyorlar. Ünlü ya da güçlü olmak, saygı görmek. Gerry için bir süre ikincisi doğruydu. Hiç ciddi bir eğitim almamıştı, rekabetten çekinirdi. Çocukluğu zor geçmişti, yedi yaşında yetimhaneden kaçmış, Yalnız onu bulana dek bir lağım faresi gibi yaşamış. Sınıfta başarılı olup, bileğinin bir hareketiyle para kazanıyor olmak hoşuna gitti. Sanıyorum bir süre için bazı konularla gerçekten ilgilendi: müzik, biyoloji ve bir iki şey daha.

"Fakat çok geçmeden, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmadığını fark etti. Herkesten daha zeki, daha güçlü ve daha kuvvetliydi. Bu da sıkıcı geldi. İstediği her şeye sahip olabilirdi.

"Okulu bıraktı. Obua çalmayı bıraktı. Zamanla her şeyi bıraktı. Yavaşlayıp sonunda bir yıllık bir süre için tamamen durdu. Aklından kimbilir neler geçiyordu. Haftalarca ortalıkta dolaşıp hiç konuşmadığı olurdu.

"Bizim *Gestalt*'ımız, biz böyle derdik, eskiden bir alıktı, Yalnız'ın 'kafa' olduğu zamanlar. Başa Gerry geçtiğinde yeni, güçlü, büyüyen bir şeydi. Başına gelenlerden sonra bir manik-depresif gibi davranmaya başladı."

"Ah!" diye homurdandı Hip. "Dünyayı yönetecek güce sahip bir manik-depresif."

"O dünyayı yönetmek istemiyordu. İsterse yapabileceğini biliyordu. Yapması gerektiğini düşünmedi.

"Psikoloji yazılarında olduğu gibi kendini geri çekti. Çocuklaştı. Ve bu tür çocukluk bayağı vahşiydi.

"Ben biraz hareketlenmeye başladım, evde olmaya dayanamıyordum. Onu bu halinden çıkaracak şeyler aramaya başladım. Bir gece New York'ta bir I.R.E. görevlisiyle çıktım."

"Radyo Mühendisleri Enstitüsü. Züppelik. Ben de üyeydim bir aralar."

"Biliyorum. Çıktığım adam bana senden bahsetti."

"*Benden* mi?"

"'Matematiksel yeniden yaratım' dediğin şeyden. Olası kullanım kanunları ve yerçekimi jeneratöründe meydana gelen manyetik akıma eşlik eden olaylar hakkında bilinenlere dayanılarak yapılan tahmin."

"Tanrım!"

Janie kısa ve acıklı bir şekilde güldü. "Evet, Hip. Bunu sana

ben yaptım. O zaman bilmiyordum tabii. Sadece Gerry'nin ilgisini bir şeye çekmek istiyordum.

"Çektim de. Bebek'e sorup derhal bir cevap aldı. Yalnız, o şeyi Gerry bizle yaşamaya başlamadan önce yapmıştı. Neredeyse unutmuştuk."

"Unutmak mı? *Öyle* bir şeyi mi?"

"Bak, biz diğer insanlar gibi düşünmeyiz."

"Düşünmezsiniz," dedi Hip düşünceli düşünceli. "Neden düşünecek mişsiniz?"

"Yalnız, onu çiftçi Prodd için yapmıştı. Tam Yalnız'a göre bir şey. Traktör gibi kullanabilmesi için Prodd'un kamyonetinin ağırlaşıp hafifleşmesini sağlayan bir yerçekimi jeneratörü. Çünkü Prodd'un atı ölmüştü, başka bir tane alacak parası yoktu."

"Hayır!"

"Evet. Tamam, o bir alıktı. Bu buluş yapılırsa ne gibi etkileri olacağını Bebek'e sordu, Bebek de çok olduğunu söyledi. Dünyayı yerinden oynatacağını söyledi, sanayi devriminden daha kötü. O zamana kadar olan her şeyden daha kötü. Olaylar bir yönde giderse inanamayacağın bir savaşa gireriz, dedi. Öbür yöne giderse bilim büyük hızla, çok ileri gitmiş olur, dedi. Öyle görünüyor ki yerçekimi her şeyin anahtarı. Birleşik Alan'a[1] yeni bir öğe eklenmesine neden olurdu – bizim şimdi ruhsal enerji ya da 'psiyonik' dediğimiz şey."

"Madde, enerji, uzay, zaman ve ruh," dedi Hip, şaşırmıştı.

"Yaa," dedi Janie öylesine, "hepsi aynı şey. Kanıta götüren de bu. Artık sırlar olmayacak."

"Bu – bu duyduğum en önemli şey. Yani – Gerry'nin düşüncesine göre biz zavallı yarı gelişmiş goriller işe yaramıyoruz?"

"Gerry değil! Siz gorillere ne olduğu, onun umrunda değildi. Gerçi Bebek'ten öğrendiği tek şey ne yöne giderse gitsin aletin onları izleyeğiydi. Biliyor olmalısın. Sen buldun. Ancak, Merkezi Haberalma yedi yıl yerine yedi haftada bulabilirdi.

"Gerry'yi rahatsız eden de buydu. O geri çekilmişti. Ormandaki gizli yerinde kendi yağıyla kavrulmak istiyordu. Birleşmiş

1.– Birleşik Alan Kuramı: Büyük Birleşik Kuram diye de bilinir, parçacık fiziğinde, bilinen tüm kuvvetleri ve temel parçacıklar arasındaki tüm ilişkileri birleştirici tek bir kavram çerçevesinde tanımlama girişimi. Ayrıntı için bkz. ans. y.h.n.

Milletler Silahlı Kuvvetleri'nin gelip onu oradan çıkarıp vatansever yapmasını istemiyordu. Ah, evet, hepsini aynı zamanda yapabilirdi ama ancak bütün gün çalışırsa. Tam gün çalışmak onun kurallarına aykırıydı. Kızgındı. Ölmüş olduğu için Yalnız'a kızgındı, sana da özellikle kızgındı."

"Yaa. Beni öldürebilirdi. Neden öldürmedi?"

"Neden sen gelmeden önce gidip aleti yok etmediyse ondan. O vahşiydi, kinli – çocuksu. Onu rahatsız ettin. Bu yüzden seni halledecekti.

"Şimdi itiraf etmeliyim ki onun tekrar hareket ettiğini gördüğüm için ne yaptığıyla o veya bu şekilde hiç ilgilenmedim. Onunla beraber üsse gittim.

"Burada hatırlayamayacağın bir şey var. Sen dedektörünü ayarlarken o laboratuvarına girdi. Sana bir kez bakıp bütün bilgini aldı; ayrıca dışarı çıkıp aracı bulmaya, – nasıl diyorsunuz – gönüllü birini bulmaya da niyetliydin."

"O zamanlar çok hevesliydim," dedi Hip pişmanlıkla.

Janie güldü. "Bilmiyorsun. Hiç bilmiyorsun. Kayışın ucuna bağlı büyük, ağır aletle çıkıp geldin. Seni gördüm Hip; hâlâ görebiliyorum, iyi dikilmiş üniforman, güneş saçlarına vurmuş . . . Ben on yedi yaşındaydım.

"Gerry bana acele bir er gömleği getirmemi söylemişti. Ben de getirdim, kışladan."

"On yedi yaşında birinin parçalanmadan kışlaya girip çıkabileceğini bilmiyordum. Kadına benzeyen on yedi yaşında biri."

"İçeri girmedim!" Hip gömleğinin kıvrılıp buruşmuş olduğunu görmenin şokuyla çığlık attı. Gömleği belinden çıkmış, sakin günbatımında çılgınca uçuşuyordu. "Yapma!" diye bağırdı.

"Açıklamaya çalışıyordum," dedi kız göz kırparak. "Gerry gömleği giyip çite dayandı, seni beklemeye başladı. Sen doğru ona yürüyüp dedektörü verdin. 'Gel asker,' dedin. 'Piknik için gönüllü ol. Yemeği sen taşı.' "

"Ne kötüymüşüm!"

"Ben öyle düşünmedim. İnzibat kulübesinin arkasından gözetliyordum. Harika olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten Hip."

Güler gibi yaptı. "Devam et. Hepsini anlat."

"Gerisini biliyorsun. Gerry dosyaları alması için Beanie'yi

ofisine yolladı. Beanie dosyaları bulup bana attı. Ben de onları yaktım. Üzgünüm Hip. Gerry'nin planlarını bilmiyordum."

"Devam et."

"Bu kadar. Gerry senin itibarının düştüğünü biliyordu. Psikolojik olarak böyle olmalıydı. Kimsenin görmediği bir erin varlığından bahsediyordun. Onun psikiyatrist olduğunu söyledin, her tıp mezununun bildiği gerçek bir tehlike işareti. Kendini doğrulayacak dosyalar, hususlar, sayılar olduğunu söyledin ama bunların hiçbiri bulunamadı. Bir şeyler bulduğunu kanıtlayabilirdin ancak bunun ne olduğunu gösterecek bir şey yoktu. Daha önemlisi, senin eğitimli bilim adamı kafanda, bütün dünyanın aksini kanıtlayabileceği (ve kanıtladığı) bazı hususlar vardı. Bir şeylerden vazgeçilmeliydi."

"Sevimli," diye mırıldandı Hip göğsünün derinliklerinden.

Janie zorlanıyordu. "Sana hipnotizma sonrası, onun Binbaşı Thompson, psikiyatrist ya da er olduğunu belirleyememen için bir emir verdi.

"Ne yaptığını anladığında sana yardım etmesi için uğraştım. Birazcık. O – o sadece bana güldü. Bebek'e ne yapabileceğini sordum. Bir şey demedi. Emrin belki ters reaksiyonla kaldırılabileceğini söyledi."

"Zaman içinde ne anlama geliyor bu?"

"Eskiye gitmek, hafızada, olayın kendisine. Reaksiyon, bir olayı ayrıntılı olarak yeniden yaşamaktır. Emrin uygulanışından başlamak zorunda olduğun için engellendin; olayın başlayışı böyleydi. Tek yol neden olduğunu söylemeden seni tamamen hareketsiz hale getirip emre ulaşana kadar bütün sıralı olayları açmaktı. Bu da diğerleri gibi bir 'bundan sonra' emriydi. Ters tarafa doğru giderken seni durduramazdı.

"Neden olduğunu söylemeden seni bulup nasıl etkisiz hale getirecektim?"

"Eh artık," dedi Hip çocuksu bir şekilde. "Kendimi önemli hissettim. Onun gibi biri benim için bu sorunlara katlanıyor."

"Kendini övme!" dedi kız iğneleyici bir sesle, sonra, "Özür dilerim Hip. Öyle demek istemedim . . . Onun için sorun değildi. Seni böcek gibi ezdi. Seni itti, sonra da tamamen unuttu."

Hip söylendi. "*Teşekkürler.*"

"Yine yaptı!" dedi kız kızgınlıkla. "Yedi güzel gençlik yılı geçmiş, güzel mühendis kafan gitmiş, geride aç, pis bir çerçeve ve anlamaktan veya serbest bırakmaktan aciz olduğun uyuşmuş bir tutkuyla kalmıştın. Fakat allahtan senin sen olmanı sağlayan her neyse ondan hâlâ yeterince vardı ki yedi yıl sonra parçaları bir araya getirip onun kapısına dayanacak gücü buldun kendinde. Tesadüfen şehirde bulunuyordu, senin geldiğini gördüğünde kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu biliyordu. Ona saldırdığında seni o . . . kokuşmuş . . . zehirli . . . gözleriyle vitrin camına geçiriverdi."

"Hey," dedi Hip nazikçe. "Hey Janie, yavaş ol!"

"Beni delirtiyor," diye bağırdı kız, elini gözlerinin önünden geçirdi. Saçını geriye atıp omuzlarını dikleştirdi. "Seni cama fırlatıp aynı anda 'kıvrıl ve öl' komutunu verdi. Gördüm onu, yaparken gördüm . . . çok, çok çürümüş . . ."

Sonra daha kontrollü bir ses tonuyla, "Belki tek bu olsa unutabilirdim. Yaptıklarını hiçbir zaman onaylamadım ama bir zamanlar ona güvenirdim . . . anlamak zorundasın, biz beraber bir şeyin parçasıyız: Gerry, ben ve çocuklar; gerçek ve canlı bir şey. Ondan nefret etmek kendi bacaklarından ya da ciğerlerinden nefret etmek gibi bir şey."

"Kutsal kitapta der ki, 'Eğer gözün başkasını rahatsız ederse gözünü çıkar. Eğer sağ elin–' "

"Evet. Gözün, elin!" diye bağırdı kız. "Ama *kafan* değil! Fakat senin durumun tek değil. 83. elementin erimesiyle ilgili rivayetleri duydun mu?"

"Peri masalı. Bizmut böyle oyunlar oynamaz. Hatırladığıma göre . . . Klackenhorst adında çılgın bir herif."

"Klackenheimer adında çılgın bir herif," diye düzeltti Janie. "Gerry övünme krizlerinden birine girmişti, söylememesi gereken bir şey söyledi. Klack bunun üstüne gitti. Bizmutu bir sorun çıkmadan eritti. Gerry telaşlandı; böyle bir şey çok yankılar uyandırabilirdi ve izleyebilecek bir sürü insan olması ihtimali onu korkutuyordu. Bu yüzden yaşlı Klack'ten kurtuldu."

"Klackenheimer kanserden öldü!" dedi gürültüyle Hip.

Janie ona ilginç bir bakış attı. "Biliyorum." dedi sakince.

Hip yavaşça şakaklarını yumrukladı. "Çok şey var, hepsi bü-

yük değil. Bir kıza kur yapması için onu cesaretlendirdim, tamamen kendi başına, yeteneklerini kullanmadan. Kız başkasına ilgi gösterdi, kapı kapı dolaşıp çamaşır makinesi satan tatlı bir çocuk. İyi de kazanıyordu. Çocukta *acne rosacea* çıktı," dedi Janie.

"Pancar gibi bir burun. Gördüm."

"Ekstra kaynamış, ekstra şişmiş bir pancar gibi." diyerek düzeltti kız. "İşsiz."

"Kız yok herhalde," diye tahmin yürüttü Hip.

Janie gülümseyip, "Kız hâlâ onunla. Küçük bir seramik işleri var. Oğlan arkada duruyor."

Bu işin nerden çıktığına dair fazla güçlü olmayan bir fikri vardı. "Janie, bu konuda sözüne güveniyorum. Bunlardan çok vardı. Fakat – neden ben? Benim için çok uğraştın."

"Bunun iki iyi nedeni var. İlk olarak, sana şehirde kötü davranırken gördüm. Senin, ona vurduğunu düşünerek camdaki aksine vurmanı sağladı. Bu görmek istediğim son vahşi davranıştı. İkinci olarak, *sendin*."

"Anlamadım."

"Dinle," dedi kız sabırla. "Biz korkak insanlar değiliz. Biz *Homo Gestalt*'ız, anlıyor musun? Tek bir kimliğiz, yeni bir tür insan. Biz icat edilmedik, oluştuk. Biz gelecek basamağız. Yalnızız, bizim gibi bir tane daha yok. Bize rehberlik edecek ahlak sistemleri ve etik[1] şifreleri olan, sizinki gibi dünyada yaşamıyoruz. Biz bir çölde keçi sürüsüyle beraber yaşıyoruz!"

"Ben bir keçiyim."

"Evet, *öylesin*, anlamıyor musun? Biz bu adada doğduğumuzda nasıl davranmamız gerektiğini öğretecek kimse yoktu. Keçilerden, nasıl iyi bir keçi olunacağını öğrenebiliriz ama bu

1.– Etik: İnsanlar arasındaki ilişkilerin temelinde yer alan değerleri, ahlaki bakımdan iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış olanın niteliğini ve temellerini araştıran felsefe dalı. Yunanca *ethos* (töre, görenek, alışkanlık) sözcüğünden türetilmiştir. Belirli ahlak değerlerinden ya da ilkelerinden oluşan sistemler ya da kuramlar için de bu ad kullanılır. Çok yakından ilişkili olan etik ve ahlak kavramları arasındaki temel ayrım, etik teriminin, genel olarak ahlakı konu alan disiplini belirtmesidir. Etik bu anlamda ahlak felsefesiyle eşanlamlı sayılır.
Ağır bir konu olduğu için, şu anda elinizdeki romana ara verip gelişmiş ansiklopedilerden bu iki maddenin (etik ve ahlak) hemen okunmasında ya da kendinize bir bardak çay koymanızda büyük yarar vardır. y.h.n.

keçi *olmadığımız* gerçeğini değiştirmez! Sıradan insanlara uyguladığın kuralları bize uygulayamazsın, biz aynı şey değiliz!"

Konuşmaya başlayacakken bir el hareketiyle adamı durdurdu. "Dinle, müzelerde hiç at iskeletleri sergisi gördün mu? Küçük Eohippus'tan başlayıp Percheron'a gelene kadar on dokuz yirmi tane var. Bir numara ile on dokuz numara arasında korkunç fark var. On beş numara ile on altı numara arasında gerçekte ne kadar fark var? *Çok* küçük!" Durdu, kalbi hızla çarpıyordu.

"Seni duyuyorum. Fakat bunun ne ilgisi var–"

"Seninle mi? Anlamıyor musun? *Homo Gestalt* yeni bir şey, farklı, üstün. Fakat parçalar; kollar, bağırsaklar, hafıza, aynı o iskelette olduğu gibi daha alt basamakta veya çok az farklı. Ben *benim*, ben *Janie'yim*. Onu sana vururken gördüm; ezilmiş bir tavşan gibiydin, iğrençtin ve olduğun kadar genç görünmüyordun. Fakat seni tanıdım. Seni bir o zaman gördüm ve yedi yıl sonra, bahçede dedektörünle, güneş saçında parlarken. Geniş, uzun boylu ve sindirilmiştin, büyük parlak bir yarış atı gibi yürüyordun. Çin horozunun üzerindeki renklerin nedeni sendin, erkek geyik meydan okuduğunda sarsılan ormanın bir parçasıydın; parlayan bir zırh ve sallanan bir flamaydın, kemer şeklindeki kaşlarınla sen, sen . . . ben *on yedi yaşındaydım*, Allah kahretsin Barrows, başka bir şey değil. On yedi yaşındaydım, geç kalmış baharımda beni korkutan düşlerim vardı."

Ciddi şekilde sarsılan Hip, "Janie . . . Janie . . ." dedi.

Kız, "Benden uzak dur!" diye tükürükler saçtı. "Düşündüğün şey değil, ilk görüşte aşk değil. O çocukça; aşk farklı bir şey, bir şeye akmanı sağlayacak kadar sıcak, akmak, serinlemek, sertleşmek ve başlangıçtan daha sağlam bir kaynak olmak. Aşktan söz etmiyorum. Ben on yedi yaşında olup . . . hep . . ." Yüzünü kapattı. Adam bekledi. Kız sonunda ellerini indirdi. Gözleri kapalıydı, hiç hareket etmiyordu. " . . . *insan* gibi hissetmek," diye bitirdi.

Sonra bir gerçeği belirtiyormuşça "İşte, başkasındansa sana yardım edişimin nedeni bu."

Hip ayağa kalkıp taze sabaha yürüdü, hava aydınlanmıştı, gün genç bir kızın korkunç rüyasının korkusu kadar yeniydi. Bonnie'nin ilk göründüğü zamanı anlattıktan sonra kızın yaşa-

dığı paniği hatırladı tekrar; o vahşi, dikkatsiz ökçenin altında kör, uyuşmuş, silahsız ve içgüdüleri olmadan yürüse neler olabileceğini kızın gözlerinde tekrar gördü.

Laboratuvardan çıkıp köle aradığı günü hatırladı. Kibirli, kendinden emin, yüzeysel, çevredeki en aptal eri arıyordu.

O gün kendisi hakkında eskiden olduğundan daha çok düşündü; Gerry'yle olanları değil, onlar bitirilmiş, kayıtlara geçmişti; tedaviye açık ama değişime değil. Kendini ne kadar abartarak düşünürse derin ve boğucu aşağılanma o kadar yayılıyordu.

Yürürken, kucağında uyuyan ellerini seyretmekte olan Janie'ye çarpacaktı neredeyse, onların da muhakkak acıları, sırları, gülünecek küçük sihirleri vardır, diye düşündü.

Janie'nin yanına diz çöktü. "Janie," dedi, sesi çatlak çıkıyordu, "o gün beni gördüğünde içinde ne olduğunu bilmen gerekir. On yedi yaşında olmanla dalga geçmek istemiyorum . . . sadece benimle ilgili kısmını anlatmak istiyorum, bazı şeyler – senin düşündüğün gibi değildi." Derin bir nefes aldı. "Senden iyi hatırlıyorum çünkü senin için yedi yıl önceydi ama benim için sadece uykuya dalıp o budalayı avlamaya çıkmadan önce. Şimdi uyanığım, rüya yok oldu, çok iyi hatırlayabiliyorum . . .

"Janie, çocukken problemlerim vardı, öğrendiğim ilk şey işe yaramaz olduğum, istediğim şeylerin değersiz olduklarıydı. Kaçıp gidene dek bunu sorgulayamadım, kaçtıktan sonra anladım ki eski dünyamın değerleri yeni dünyamınkilerden farklıydı, yeni dünyamda değerliydim. İsteniyordum, bir şeylere aittim.

"Sonra Hava Kuvvetleri'ne girdim, artık bir futbol kahramanı ve Münazara Derneği'nin kaptanı değildim. Pulları kurumakta olan parlak bir balıktım, fırsatçılar bundan yararlandı. Orada nerdeyse ölüyordum Janie.

"Evet, manyetik alanları bozan yeri kendi başıma buldum. Bilmeni istediğim şey, beni laboratuvardan çıkarken gördüğün gün, ben yavru horoz, erkek geyik ya da diğer şeyler değildim. Bir şey keşfedip bunu insanlığa sunacaktım, insanlığın hizmetine değil, yapabilecekleri . . ." acıyla yutkundu, ". . . subaylar kulübünde bana piyano çaldırsınlar, beni görünce sırtımı sıvazlasınlar . . . bir yerden içeri girdiğimde bana baksınlar diye. Bütün istediğim buydu. (Dünyayı değiştirecek) anti-yerçekiminin

(beni meşhur edecek) manyetik yavaşlamadan daha önemli olduğunu anladığımda, piyano çalmamı isteyecek kişinin Başkan, sırtımı sıvazlayacak kişilerin de generaller olacağını fark ettim; istediğim şeyler değişmemişti."

Kıçının üstüne çöktü, ikisi de uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda Janie konuştu. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Onları değil," diye fısıldadı. Kızın ellerini tuttu. "Artık değil. Farklı bir şey istiyorum." Güldü. "Biliyor musun Janie? *Ne istediğimi bilmiyorum!*"

Kız onun ellerini sıkıp bıraktı. "Belki bulursun. Hip, gitsek iyi olur."

"Tamam. Nereye?"

Kız onun yanında dimdik durdu. "Eve. *Benim* evime."

"Thompson'ın mı?"

Kız başını salladı.

"Neden Janie?"

"Bir bilgisayarın ona öğretemeyeceği bir şey öğrenmesi lazım. Utanmayı öğrenmesi lazım."

"Utanmak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Janie, gözlerini ondan ayırdı. "ahlâki değerlerin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Nasıl başlatılacağını da bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ahlak kurallarına uymazsan utanırsın. Ona bunu öğretmekle başlayacağım."

"Ben ne yapabilirim?"

"Sadece gel. Seni görmesini istiyorum – ne olduğunu, nasıl düşündüğünü. Önceden ne olduğunu hatırlamasını istiyorum, ne kadar zeki ve ümit verici olduğunu, böylece sana nelere mal olduğunu anlar."

"Bunların bir şeyleri değiştireceğini düşünüyor musun?"

Gülümsedi; insan böyle gülümseyen birinden korkabilirdi. "Değiştirecek." dedi gaddarca. "Her şeye gücünün yetmeyeceğini ve sadece daha güçlü olduğu için ondan daha iyi olan bir şeyi öldüremeyeceğini anlaması gerek."

"Onun beni öldürmeye çalışmasını mı istiyorsun?"

Tekrar gülümsedi, bu seferki başarının gülüşüydü, "Hayır." Kahkaha atıp telaşla ona döndü. "Endişelenme Hip. *Onun Bebek'le olan tek bağıyım.* Beyninin bir kısmını kesip çıkarmak iste-

yebileceğini düşünebiliyor musun? Kendini hafızasından atmak ister mi sanıyorsun? O sıradan bir insanın sahip olduğu beyin değil Hip. O, *Homo Gestalt*'ın beyni. Aldığı bütün bilgiler artı bir hususun diğer hususlarla olası her tür kombinasyonunun hesaplanmasından oluşuyor. Bonnie ve Beanie olmadan bir şeyler becerebilir, işlerini başka yollarla halledebilir. Diğer bütün şeyler olmadan yapabilir, benim onun için yaptıklarım hariç. Ama Bebek olmadan yapamaz. Seninle uğraşmaya başladığımdan beri Bebek'ten mahrum. Şimdiye dek çıldırmış olmalı. Bebek'e dokunabilir, onu kaldırabilir, onunla konuşabilir ancak ondan bir şey alamaz!"

"Geleceğim" dedi sessizce. "Kendini paralaman gerekmez."

Önce kendi evlerine gittiler, Janie gülerek iki kilidi de dokunmadan açtı. "Bunu hep yapmak isteyip bir türlü cesaret edemedim," diye güldü. Tek ayak üstünde dönerek adamın odasına girdi. "Bak!" dedi şarkı söyler gibi. Komodinin üstündeki lamba yükseldi, havada uçup banyonun yakınında yere kondu. Kordonu yılan gibi kıvrıldı, prize gömüldü ve düğmesi klik etti. Lamba yandı. "Bak!" diye bağırdı Janie. Kahve ibriği zıplayarak giysi dolabının üstüne çıktı, durdu. Hip su sesi duydu, ibrik buz gibi suyla dolarken dışı yoğun bir nemle kaplandı. "Bak," dedi Janie, "bak, bak!" Halının ortasında bir şişlik oluştu, bu şişlik halı boyunca seğirtip diğer uçta hiçe dönüştü; bıçaklar, çatallar, jilet, diş fırçası, kravatları ve bir kemer yağmur gibi inmeye başladılar, yere inip ortasından ok geçen bir kalp oluşturdular. Hip neşeyle çığlık attı, Janie'yi kucaklayıp döndürdü. "Neden seni daha önce öpmedim Janie?"

Kızın yüzü ve bedeni hareketsizleşti, gözlerinde tanımlanması güç bir ifade vardı – yumuşaklık, memnuniyet ve bir şey daha. "Sana söylemeyeceğim çünkü sen yalnız harika, cesur, akıllı ve güçlü değil ayrıca biraz fazla titizsin" diye cevapladı. Dönerek Hip'ten uzaklaştı; hava, yerlerine geri dönmekte olan bıçaklar, çatallar, kravatlar, lamba ve demlikle doluydu. Janie kapıda "Çabuk ol," dedi ve yok oldu.

Kızın arkasından koşup koridorda yakaladı. Kız gülüyordu.

"Seni neden hiç öpmediğimi biliyorum."

Kızın gözleri aşağı indi ama dudaklarının kenarları aynı şeyi yapamadı. "Biliyor musun?"

"Kapalı bir kaba su doldurabilir ya da boşaltabilirsin." Bu bir soru değildi.

"Yapabilir miyim?"

"Biz zavallı erkekler toprağı kazıyıp ağaçların alçak dallarını boynuzladığımızda bahar olabilir, somut bir idealizm ya da aşk olabilir. Fakat bu her zaman benim küçük tırnağımdan daha küçük barajlardaki hidrostatik baskılarla ateşlenir."

"Öyle mi?"

"Bu depolardaki nemlilik aniden düştüğünde, ben – biz – yani nefes almak kolaylaşır ve ayın bir özelliği kalmaz."

"Kalmaz mı?"

"Senin bana yaptığın da bu."

"Öyle mi?"

Kız uzaklaştı, ona baktı ve kesik kesik güldü. "Bunun ahlaksızlık olduğunu söyleyemezsin," dedi.

Adam ona gülüşünü geri verdi. "*Cici* bir kız bunu yapmaz."

Kız burnunu oynatıp odasına kaydı. Adam onun kapalı kapısına baktı, belki de ötesine, sonra geri döndü.

Gülümseyip neşeyle başını sallamak, merak, sandığa kapatılan küçük şiddet topunun yerine yeni bulduğu bir çeşit sakinlik; şaşırmış, memnun, korkmuş ve düşünceli, duşu acıp soyunmaya başladı

Taksi gidene kadar sokakta durdular, sonra Janie ormana giden yolu gösterdi. Biri onları kesse kimsenin haberi olmazdı. Patika dolambaçlı, belli belirsiz ama izlemesi kolaydı, ağaçların üst kısımları çok kalın olduğu için aşağıda fazla çalı yoktu.

Yosunlu bir tepeye doğru yürüdüler; sonra Hip gördü ki o tepe değil, bir duvardı, iki yöne doğru belki yüzer metre uzanıyordu. Duvarda çok büyük, demir bir kapı vardı. Yaklaştıklarında kapıdan ses geldi, ağır bir şey yana kaydı. Adam Janie'ye baktığında bunları onun yaptığını biliyordu.

Kapı açılıp arkalarından kapandı. Burada da ağaçlar büyük ve kalındı, taş patikanın sadece iki dönüşü vardı. İlk dönüşten sonra duvar görünmez oldu, dört yüz metre sonraki ikinci dö-

nüş evi ortaya çıkardı.

Ev çok alçak ve çok genişti. Çatısı topraktı, sivri veya köşeli değil. Yakınına gittikçe adam her taraftaki gri yeşil duvarları görebiliyordu, biliyordu ki bütün bu alan hapisti.

"Ben de," dedi kız. Hip onun yüzünü seyrettiğine memnun olmuştu.

Hu-hu.

Evin yanındaki büyük meşe ağacının arkasında biri durmuş onlara bakıyordu. "Bekle, Hip." Janie hızla ağaca doğru yürüyüp biriyle konuştu. Adam kızın, "Buna mecbursun. Ölmemi mi istiyorsun?" dediğini duydu.

Bu, tartışmanın sonu olmuştu. Janie döndüğünde adam ağaca baktı ama arkasında kimse yoktu.

"Beanie'ydi." dedi Janie. "Onunla sonra tanışacaksın. Gel."

Kapı demirle sağlamlaştırılmış ağır meşe parçalarından yapılmıştı. Şeklini aldığı kemere tuhaf gizli menteşelerle tutturulmuştu. Görünen yegane pencereler yukarda, topraktan yapılmış gibi görünen üçgen şeklindeki duvarlardaydı, önlerinde demir parmaklıklar vardı.

Kapı kendi kendine – en azından fiziksel bir temas olmadan – açıldı. Gıcırdaması gerekirdi ama gıcırdamadı, bir bulut kadar sessizdi. İçeri girdiler, kapı kapandığında işitilemeyecek kadar az titreşimli ses dalgaları yankılandı; Hip bunu belinde hissedebiliyordu.

Yerde en koyu sarıya, kahverengine çalar gri renkli karolar döşenmişti, hipnotize edici, baklava biçimli karolar lambri ve yerinden kaldırılamayacak kadar ağır görünen mobilyaların döşemelerinde de tekrarlanıyordu. İçerdeki hava serin fakat çok nemli, tavan da çok yakındı. Büyük, hasta bir ağzın içinde yürüyorum, diye düşündü Hip.

Girişten sonra çok uzun görünen bir koridora geçtiler, tavanın alçalıp yerin yükselir, duvarların yakınlaşır gibi olduğu rahatsız edici, yanıltıcı bir görüntüydü.

"Bir şey yok," dedi Janie yumuşakça. Adam kıza gülmeye çalışıp beceremeyerek dudaklarını büktü ve üst dudağındaki soğuk suyu sildi.

Kız sondaki kapının yanında durup duvara dokundu. Du-

varın bir parçası, içinde başka bir kapı olan bir odaya açıldı. "Burada bekler misin Hip?" Tamamen düzenli bir şekilde hareket ediyordu. Adam etrafın daha aydınlık olmasını diledi.

Adam duraksadı. Koridorun sonundaki odayı işaret edip sordu: "O, orada mı?"

"Evet." Kız, adamın omzuna dokundu. Bu bir bakıma kutlama, bir bakıma da küçük odaya girişini çabuklaştıran bir dokunuştu. "Onu önce ben görmeliyim. Hip, güven bana."

"Sana güveniyorum. Fakat sen – o –"

"Bana bir şey yapmaz. Haydi, Hip."

Adam içeri girdi. Kapı hızla kapandığı için arkasına bakma şansı yoktu. Kapı hiçbir ipucu vermiyordu. Dokunup itti. Aynı duvar gibiydi. Kapının ne kolu ne de görünür menteşeleri vardı. Kenarlar çerçeveye gizlenmiş ve kapı, kapı olmaktan çıkmıştı.

Bir an için kör edici bir panik yaşadı, sonra duruldu. Gidip koridora açıldığı belli olan diğer kapının karşısına oturdu.

Hiç ses yoktu.

Arkalıksız bir iskemle alıp duvara dayadı. Sırtı sıkıca duvara dayalı, kocaman açılmış gözleriyle kapıya bakarak oturdu.

Öbür kapıyı dene, onun da kilitli olup olmadığına bak.

Cesaret edemediğini fark etti. Henüz değil. Onun da kilitli olduğunu anlarsa neler hissedeceğini düşündü; bu ürpertici tahminden daha fazlasını istemiyordu.

"Dinle," dedi kendi kendine, sinirli bir şekilde, "bir şeyler yapsan iyi olur. Veya sadece *düşün*. Fakat öylece oturma."

Düşün. İçerdeki o gizemi düşün, kalın gözbebekleriyle sivri yüz gülümseyip şöyle dedi, git ve öl.

Başka bir şey düşün! Çabuk!

Janie. Tek başına sivri yüzle –

Homo Gestalt, bir kız, dilleri düğümlenmiş iki zenci, bir mongol, sivri yüzlü bir adam ve –

Bunu bir daha dene. *Homo Gestalt*, bir basamak yukarı. Evet tabii, neden fiziksel değil de ruhsal bir değişim olmasın? *Homo sapiens*, süper boyda kafatasındaki buruşmuş bıngıldak hariç silahsız, çırılçıplak duruyordu; onu doğuran hayvanlardan olabildiğince farklıydı.

Ama yine de aynıydı, aynı; bugüne kadar üremek için, sahip

olmak için bir açlığı vardı; öldürürken vicdan azabı duymazdı; güçlüyse aldı, güçsüzse kaçtı; koşamayacak kadar zayıfsa öldü.

Homo sapiens ölecekti.

İçindeki iyi bir korkuydu. Korku hayatta kalma güdüsüdür; bir yerlerde umudun canlı olduğu anlamına geldiği için korku bir bakıma rahatlamadır.

Hayatta kalmayı düşünmeye başladı.

Hip Barrows'un ezilmemesi için Janie, *Homo Gestalt*'ın bir ahlak sistemi olmasını istedi. Fakat aynı zamanda kendi *Gestalt*'ının da başarılı olmasını istiyordu; kendi de onun parçasıydı. Ellerim hayatta kalmak istiyor, dilim, belim hayatta kalmak istiyor.

Ahlak: Şifreli bir hayatta kalma güdüsünden başka şey değil.

Değil mi? İnsan eti yemenin ahlaka aykırı olmadığı toplumlardan ne haber? Bu ne çeşit bir hayatta kalma?

Ahlak kuralları bir grup içinde hayatta kalabiliyor. Eğer grup insan eti yiyorsa sen de yiyorsun.

Bir kişinin kendi türüne yardımcı olmak suretiyle yaşadığı şifrelerin, kuralların bir adı olmalı – ahlaktan öte.

Haydi bunu bir toplumun özellikleri olarak tanımlayalım.

Homo Gestalt'ın ihtiyacı olan bu: ahlak değil, ama bir toplumsal özellik. Burda korkudan ödüm patlayarak oturup bir süpermen için etik kuralları serisi mi üreteyim?

Deneyeceğim. Yapabileceğim tek şey bu.

Tanımla:

Ahlak: Bireylerin hayatta kalması için toplumun yarattığı şifreler. (Bu bizim dürüst yamyamı ve çıplaklar grubundaki çıplak bir adamı içine alıyor.)

Etik: Toplumun hayatta kalması için bireylerin yarattığı şifreler. (İşte sizin etiksel düzenleyiciniz: Kölelerini serbest bırakır, insan eti yemez, kötü adamları ortaya çıkarır.)

Çok basmakalıp, çok kurnazca ama bunlara bir göz atalım.

Grup olarak *Homo Gestalt* kendi problemlerini çözebilir. Fakat bir kimlik olarak:

Onun bir ahlakı olamaz, çünkü o yapayalnız.

Belki etik öyleyse. "Toplumun hayatta kalması için bireylerin yarattığı şifreler." Onun bir toplumu hem yok, hem de var. Türü yok, o kendi kendinin türü.

Bütün insanlığa hizmet edecek bir şifre mi seçebilir, seçmeli?

Bu düşünceyle Hip Barrows'un kafasında şu andaki sorununa ek olarak birden bir şimşek çaktı; bununla birlikte vahşet ve kör çılgınlık üstünden kalktı, yerine ışık ve güven geldi. Olan şuydu:

Ben kimim ki bütün insanlığa hizmet edecek şifreler yaratıyor ve ahlak adına pozitif sonuçlar çıkarıyorum?

Neden – çünkü ben, insan türüne hizmet etmeyi seçmiş, bu yaptığının da doğru olduğundan emin bir doktorun oğluyum. Emin olduğu tek doğruluk bu olduğu için benim de aynı yolda hizmet vermemi istedi. Bu yüzden tüm hayatım boyunca ondan nefret ettim . . . Seni şimdi anlıyorum Baba. Anlıyorum!

Eski kızgınlık onu sonsuza kadar terk ederken Hip güldü, en saf memnuniyetle güldü. Bütün dünyada odak daha net, ışık daha parlak gibiydi ve kafası şu andaki problemine dönerken düşünceleri parmaklarını yükselen yüzeye daha iyi yerleştirmiş, tutmaya başlar gibiydi.

Kapı açıldı. Janie, "Hip –" dedi.

Yavaşça ayağa kalktı. Düşünceleri sersem sersem dolaşıyor, bir şeye yaklaşıyordu. Hakim olabilse, parmaklarıyla tutabilse . . . "Geliyorum."

İçeri adımını attığında nefesi kesildi. Elli metre genişliğinde, kırk metre derinliğinde dev bir seraya girdi; kocaman pencereler aşağı doğru bükülüp evin yan tarafındaki açık bahçeyle birleşiyordu, daha ziyade parka benziyordu. Gördüklerinin yakınlığı ve karanlığından sonra bu şaşırtıcıydı ama içini neşeyle doldurmuştu. Yükseldi, yükseldi, düşünceleri de onunla yükseldi, parmaklarını biraz daha yukarı bastırarak . . .

Onu gelirken gördü. Telaşla ileri doğru fırladı, onunla karşılaşmak için değil, bir patlama olursa Janie'den uzak durmak için. Patlama olacaktı, biliyordu.

"Peki, Teğmen. Uyarılmama rağmen – *bu* bir sürpriz oldu."

"Benim için değil," dedi Hip. Değişik bir sürprizi bu şekilde bastırdı; sesinin her şeyi mahvedeceğinden emindi ama öyle olmadı. "Seni bulacağımı yedi yıldır biliyordum."

"Allahım," dedi Thompson şaşkınlık ve memnuniyetle. Bu iyi bir memnuniyet değildi. Hip'in omzu üzerinden bakıp,

"Özür dilerim Janie. Şu ana dek sana inanmamıştım." Hip'e döndü, "gözle görülür iyileşme belirtileri gösteriyorsun."

"Homo sap dayanıklı bir hayvandır," dedi Hip.

Thompson gözlüklerini çıkardı. Geniş, yuvarlak gözleri tıpkı siyah beyaz bir televizyon rengi ve parlaklığındaydı. Gözbebeklerinin etrafında gözünün beyazı görünüyordu; gözbebekleri yusyuvarlak ve dönmeye başlamak üzereydi.

Bir keresinde biri, *gözlerden uzak durduğun sürece bir şey olmaz*, demişti.

"Gerry!" diye seslendi Janie arkasında sert bir şekilde.

Hip döndü. Janie elini kaldırıp iki dudağının arasına sigaradan daha küçük cam bir silindir koydu. "Seni uyarmıştım Gerry," dedi. "Ne olduğunu biliyorsun. Ona dokunursan dudaklarımı kapatırım, sen de hayatının geri kalanını sincaplarla kafese kapatılmış maymun gibi Bebek ve ikizlerle geçirirsin."

Düşünce, düşünce – "Bebek'le tanışmak istiyorum."

Thompson çözüldü, kımıldamadan Janie'ye bakıp duruyordu. Gözlüklerini sallayıp parlak bir daire çizdi. "Ondan hoşlanmazsın."

"Ona bir soru sormak istiyorum."

"Ona benden başka kimse soru soramaz. Sanırım bir cevap da bekliyorsun?"

"Evet."

Thompson güldü. "Bugünlerde kimse cevap alamıyor."

Janie sessizce, "Buradan Hip," dedi.

Hip ona döndü. Arkasında, artan bir gerginlik hisseder gibiydi, havada, etine yakın. Gorgon'un[1] başının insanları böyle etkileyip etkilemediğini merak etti, ona bakmayanları bile.

Hip duvardaki bir boşluğa kadar kızı takip etti, kıvrılmış cam olmayan boşluğa kadar. Boşluğun içinde banyo küveti büyüklüğünde bir beşik vardı.

Bebek'in bu kadar şişman olduğunu bilmiyordu.

"Devam et," dedi Janie. Silindir kızın söylediği her sözcükte aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Evet, devam et" diyen Thompson'ın sesi çok yakından ge-

1.– Gorgon: Mitolojide kendisine bakanın taş kesildiği var sayılan yılan saçlı üç kadından biri. yhn.

liyordu. Takip ettiğini fark etmemişti, bu yüzden kendini çocuk gibi ve aptal hissediyordu. Yutkunup "Ne yapacağım?" diye sordu Janie'ye.

"Sadece sorunu düşün. O muhtemelen anlar. Bildiğim kadarıyla herkesi anlıyor."

Hip beşiğe eğildi. Kirli, siyah bir ayakkabının üst kısmı gibi parlayan gözler onu yakalayıp kavradı. *Bir zamanlar bu Gestalt'ın başka bir başı vardı,* diye düşündü. *Başka telekinetikler ve teleteşiyıcılar olabilir. Bebek: Senin yerine başkası geçebilir mi?*

"Evet diyor," dedi Janie. "Mısırını kemiren o küçük yaramaz telepatı, hatırlıyor musun?"

Thompson, "böyle bir alçaklık yapacağını düşünmezdim Janie. Bu yüzden seni öldürebilirim," dedi sertçe.

"Nasıl olduğunu bilirsin" dedi, Janie memnuniyetle.

Hip yavaşça Janie'ye doğru döndü. Düşünce yaklaştı ya da o, düşünceden daha yükseğe, daha hızlı gidiyordu. Parmakları gerçekten yuvarlaklaşıyormuş gibiydi, alışverişlerin en basiti.

Eğer Bebek'in, bu yeni yaratığın daha önce olduğu, yaptığı ve düşündüğü hazinenin, kalbi, içi ve egosuyla Bebek'in yerine başka biri geçebilirse *Homo Gestalt ölümsüz olurdu*!

Bir anda bütün cevabı aldı, hepsini.

Tekdüze bir sesle Hip, "Hafızası ve hesaplama yeteneği transfer edilebilirse Bebek'in yerine başkasının geçip geçemeyeceğini sordum."

"Ona bunu söyleme!" diye bağırdı Janie.

Thompson doğal olmayan hareketsizliğine gömülmüştü. Sonunda, "Bebek, evet dedi. Zaten biliyordum. Janie sen de biliyordun başından beri, değil mi?"

Kız nefes alır ya da hafifçe öksürür gibi bir ses çıkardı.

"Bana hiç söylemedin. Tabii söylemezsin. Bebek benimle konuşamıyor; belki bundan sonraki konuşur. Teğmen'den her şeyi öğrenebilirim, hemen şimdi. Dramaya devam et. Sana ihtiyacım yok Janie."

"Hip! Koş! Koş!"

Thompson'in gözleri Hip'inkilere kenetlendi. "Hayır," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Koşma."

Döneceklerdi; tekerlek gibi döneceklerdi, fırıldak gibi . . .

Hip önce Janie'nin bağırmasını, sonra da bir çatırtı duydu. Sonra gözler yok oldu.

Elleri gözlerinde, sendeleyip düşecek gibi oldu. Odada anlamsız sesler çıkaran çığlıklar vardı, bir süre devam eden çığlıklar sonra ayrılıp kendi etrafında döndü. Hip parmaklarının arasından baktı.

Thompson sersemlemiş bir şekilde dolaşıyordu, kafası neredeyse omuzlarına kadar gömülmüştü. Arkaya doğru tekme ve dirsek attı. Elleri gözlerinde, dizi belinde onu tutan kişi Bonnie'ydi ve garip sesler ondan geliyordu.

Hip koşarak geldi, öyle kızgın bir sıçrayış yapmıştı ki, ilk üç adımda parmakları neredeyse yere değmedi. Acı koluna yükselene dek yumruğunu sıktı, kolları ve omuzları yedi tutkulu yıldan arta kalan hiddetti. Yumruğu düzenli sinir merkezine indi ve Thompson sessizce düştü. Zenci de, ama yuvarlanıp kıvrak bir hareketle kalktı. Ay gibi söylenerek Hip'e doğru koştu, garip sesler çıkararak pazularını sevgiyle sıkıp yanaklarını okşadı.

"Teşekkür *ederim*!" diyerek derin bir nefes aldı adam. Döndü. Diğeri kadar güçlü ve onun kadar çıplak başka bir zenci kız düşmekte olan Janie'ye yardım ediyordu. Hip, "Janie!" diye kükredi. "Bonnie, Beanie, her kimseniz – o . . ."

Janie'yi tutan kız anlamsız sesler çıkardı. Janie gözlerini kaldırdı. Adamın geldiğini gördükleri için şaşkınlık içindeydiler. Bakışlar adamın yüzünden, Gerry Thompson'ın hareketsiz bedenine çevrildi. Janie birden gülümsedi.

Garip sesler çıkarmaya devam eden kız uzanıp adamı kolundan yakaladı. Yeri işaret etti. Parçalanmış silindir ayaklarının altındaydı. Adam nem lekesinin yok olduğunu gördü. "Ben?" diye tekrarladı Janie. "Bu kelebek üstüme konduğundan beri hiç şansım olmadı." İç çekti, ayağa kalkıp adamın kollarına atıldı. "Gerry .. . o . . ."

"Öldürdüğümü sanmıyorum," dedi Hip, "henüz değil".

Janie, "onu öldürmeni istemem," diye fısıldadı.

"Evet, evet biliyorum."

"İkizler ona ilk kez dokunuyor. Çok cesurcaydı. Onları bir anda yakabilirdi."

"Onlar harika. Bonnie!"

"Ha."

"Bana bir bıçak getir. Keskin ve büyük olsun, bir parça da siyah kumaş."

Bonnie, Janie'ye baktı. "Ne –" dedi Janie.

Hip eliyle kızın ağzını kapattı. Ağzı çok yumuşaktı. "Şşş."

Janie panik halinde, "Bonnie, hayır –"

Bonnie yok oldu. Hip, "beni onunla yalnız bırak." dedi.

Janie konuşmak için ağzını açtı, sonra dönüp odadan uçarak çıktı. Beanie gözden yitti.

Hip yerde yüzükoyun yatmış adama baktı. Düşünmüyordu. Düşüncesi vardı; tek yapması gereken düşünceyi tutmaktı.

Bonnie kapıdan girdi. Elinde bir parça siyah kadife ve on bir inç uzunluğunda bir hançer vardı. Gözleri çok büyük, ağzı çok küçüktü.

Hip, "Teşekkürler Bonnie," diyerek eşyaları kızın elinden aldı. Bıçak çok güzeldi. Fin malıydı ve tıraş olunabilecek kadar kesindi, ucu da görünmeze doğru gidiyordu. "Yok ol Bonnie!"

Bonnie iki parmak arasında sıkıştırılmış bir elma çekirdeği gibi fırlayıp yok oldu. Hip kumaşı ve bıçağı masaya koydu, Thompson'ı iskemleye sürükledi. Etrafına bakındı, diğer ucu zile bağlı bir ip buldu, ipi koparırcasına çekti. Bir yerlerde zilin çalıyor olması umurunda değildi; işinin engellenmeyeceğinden emindi. Thompson'ın dirseklerini ve ayak bileklerini iskemleye bağladı, başını arkaya atıp gözlerini de bağladı.

Başka bir iskemle çekip oturdu. Elindeki bıçağı nazikçe hareket ettiriyordu, havaya atmadan, sadece yükselişinin mükemmel dengesini avucunda hissederek. Bekledi.

Beklerken düşüncesini aldı, hepsini ve desenli bir perde gibi aklının girişine yerleştirdi. Perdeyi kıvrımlarına özen göstererek dikkatlice astı, hiçbir tarafında açıklık kalmamış olmasını muazzam bir dikkatle kontrol etti.

Desende şu yazıyordu:

Dinle beni, yetim çocuk, ben de nefret edilmiş bir çocuğum. Sen de zulüm gördün, ben de.

Dinle beni, mağara çocuğu. Ait olacak bir yer buldun ve orada mutlu oldun. Ben de.

Dinle beni, Bayan Kew'in çocuğu. Eskiye dönüp öğrenene dek yıllar boyunca kendini kaybettin. Ben de.

Dinle beni, *Gestalt* çocuk. Vahşi düşlerinin ötesinde bir güç buldun kendinde, onu sevdin ve kullandın. Ben de.

Dinle beni, Gerry. Gücün ne kadar büyük olursa olsun, onu kimsenin istemediğini keşfettin. Ben de.

İstenilmek istedin. İhtiyaç duyulmak istedin. Ben de.

Janie, ahlaka ihtiyacın olduğunu söylüyor. Ahlakın ne olduğunu biliyor musun? Ahlak, insanların, onların arasında yaşamanı sağlayan itaat etme kurallarıdır.

Senin ahlaka ihtiyacın yok. Ahlak kuralları sana uygulanamaz. Senin türün tarafından konulmuş kurallara uyamazsın çünkü senin türünden başka bir tane yok. Sıradan biri değilsin, bu nedenle sıradan insanların ahlakı senin için, bir karınca yuvasının ahlakının bana olacağından daha yararlı olmaz.

Seni kimse istemiyor, sen bir canavarsın.

Ben canavarken beni de kimse istememişti.

Fakat Gerry, senin için başka şifre var. İtaatten ziyade inanç isteyen bir şifre. Adı, toplumun özellikleri, etik.

Bu özellikler sana hayatta kalmakla ilgili bilgi de verecek. Fakat bu senin, benim ya da senin türünün hayatta kalmasından daha büyük. Gerçekte senin kaynaklarına ve çocuklarına bir saygı. Seni yaratan ve zamanı geldiğinde senin de daha büyük bir şey yaratacağın ana akımla ilgili bir çalışma.

İnsanlığa yardım et Gerry, çünkü o senin daha önce sahip olmadığın annen ve baban. İnsanlık senin gibileri üreterek sana yardımcı olacak, sen de yapayalnız kalmayacaksın. Büyümelerine yardım et; insanlığa yardım etmelerine yardımcı ol, kendin gibileri kazan. Ölümsüzlüğün için Gerry. Sen artık ölümsüzsün.

Senin türünden yeter miktarda olduğu zaman senin etiğin onların ahlakı olacak. Bu ahlak onlara yeterli gelmemeye başlayınca sen veya başka bir etik yaratık, hayat akışı içinde sıçrama yapacak ve yenileri üretecek. Yeni etikler sana, seni doğuranlara, onları doğuranlara, bir yıldız gördüğünde kalbi hoplayan ve diğerlerinden farklı olan ilk vahşi yaratığa saygı gösterecek.

Ben canavardım ve bu etiği buldum. Sen de canavarsın. Gerisi sana kalmış.

Gerry kıpırdadı.

Hip Barrows bıçağı atıp tutmayı bıraktı, sabit tutuyordu.

Gerry homurdandı, güçlükle öksürdü. Hip onun gevşek başını arkaya doğru çekip sol elinin içine aldı. Bıçağın ucunu Gerry'nin gırtlağının tam ortasına dayadı.

Gerry duyulmaz mırıltılar çıkardı. "Kımıldama Gerry," dedi Hip. Bıçağı hafifçe bastırdı. Bıçak, istediğinden daha derine gitti. Çok güzel bir bıçaktı. "Boğazına dayanan şey bir bıçak. Ben, Hip Barrows. Şimdi otur ve bunu biraz düşün."

Gerry'nin dudakları gülümsedi, bunun nedeni boynundaki baskıydı. Nefesi gülümseyişin ardından ıslık çalarak çıktı.

"Ne yapacaksın?"

"Sen ne yapardın?"

"Şunu gözümden çek. Göremiyorum."

"Görmen gerekenleri görüyorsun."

"Barrows. Bırak beni. Sana bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum. Senin için çok şey yapabilirim Barrows. Her istediğini yaparım."

"Bir canavar öldürmek ahlaki bir görev. Söyle Gerry, birinin gözlerine bakarak onun ne düşündüğünü anladığın oldu mu?"

"Bırak beni, bırak beni," diye fısıldadı Gerry.

Canavarın boğazındaki bıçak, onun olabilecek bu muhteşem ev, bekleyen bir kız, ona olan isteğini hava gibi koklayabileceği kız, Hip Barrows etik görevine hazırlandı.

Bant açıldığında tuhaf yuvarlak gözlerde şaşkınlık vardı, nefreti yok etmeye yetip artacak kadar. Hip'in elindeki bıçak sarkıp sallandı. Hip düşüncelerini toparladı. Bıçağı arkasına attı. Yere düşen bıçak takırtılar çıkardı. Şaşkın gözler bıçağı izledi. Gözbebekleri dönmek üzereydi . . .

Hip yakına çöktü. "Haydi," dedi yavaşça.

Uzun süre sonra Gerry başını kaldırıp Hip'in gözlerine baktı.

Hip, "Merhaba" dedi.

Gerry güçsüzce ona baktı. "Defol burdan" diye bağırdı.

Hip kımıldamadı.

"Seni öldürebilirdim," dedi Gerry. Gözlerini biraz daha açtı.

"Hâlâ da öldürebilirim."

"Öldürmezsin ama." Hip ayağa kalktı, bıçağa doğru yürüyüp onu yerden aldı. Gerry'ye gidip onu bağlayan ipleri beceriyle kesti. Tekrar yerine oturdu.

"Hiç kimse . . . ben asla . . ." dedi Gerry. Sallanıp derin bir nefes aldı. "Utanıyorum," diye fısıldadı. "Kimse beni utandırmamıştı." Hip'e baktı, şaşkınlık geri dönmüştü. "Çok şey biliyorum. Her şey hakkında her şeyi bulabilirim. Fakat ben asla . . . *sen* bütün bunları nasıl ortaya çıkardın?"

"İçine düştüm," diye cevapladı Hip. "Etik arayacağın bir gerçek değildir. O bir düşünme şeklidir."

Gerry, "Tanrım," dedi ellerine bakarak. "Yaptıklarım . . . sahip olabileceğim şeyler . . ."

"Yapabileceğin şeyler," diye hatırlattı Hip nezaketle. "Yaptıkların için ağır bir bedel ödedin."

Gerry cam odaya baktı, odanın içindeki her şey büyük, pahalı ve zengindi. "Ödedim mi?"

"Çevrendeki herkes ve sen de," dedi Hip hafızasının yaralı derinliklerinden. Ağzını çarpıtarak güldü. "Bİr süpermenin süper bir açlığı mı var Gerry? Süper yalnızlığı?"

Gerry yavaşça başını salladı. "Çocukken daha iyiydim." Titredi. "Soğuk . . ."

Hip onun ne çeşit bir soğuktan bahsettiğini anlamadı ve sormadı. Ayağa kalktı. "Gidip Janie'yi görsem iyi olur. Belki de seni öldürdüğümü düşünüyordur."

Hip kapıya gidene kadar Gerry kımıldamadan oturdu. Sonra, "belki de öldürdün" dedi.

Hip dışarı çıktı.

Janie küçük antrede ikizlerle beraberdi. Hip geldiğinde başını hafifçe hareket ettirdi, ikizler yok oldu.

"Onlara da söyleyebilirdim" dedi Hip.

"Bana söyle. Onlar anlar."

Kızın yanına oturdu. "Onu öldürmedin," dedi Janie.

"Hayır."

Kız yavaşça başını salladı. "Ölse ne olurdu merak ediyorum ama – bilmek istemiyorum."

"Şimdi iyi," dedi Hip. Kızın gözlerine baktı. "O utandı."

Kız sarınıp sarmalandı, kendini ve düşüncelerini örterek. Bu bir bekleyişti fakat Hip'in bildiğinden farklı bir bekleyiş, çünkü kız bekleyişinde onu değil kendini gözlüyordu.

"Bütün yapabileceğim bu. İşim bitti," diyen Hip derin bir nefes aldı. "Yapacak çok şey var. Emeklilik çeklerimi takip edeceğim. Bir iş bulacağım."

"Hip –"

Sadece böylesine küçük ve sessiz bir odada adam onu duyabilirdi. "Evet Janie?"

"Gitme."

"Kalamam."

"Neden?"

Hip bir süre düşündükten sonra, "Sen bir şeyin parçasısın. Ben . . . bir şeyin parçası olan birine ait olmak istemem."

Kız başını kaldırdı, adam onun gülümsediğini gördü. Buna inanamadı, bu yüzden inanıncaya kadar kıza baktı.

"*Gestalt*'ın başı, elleri, organları ve aklı var. Fakat en *insani* yanı öğreniyor ve . . . kazanıyor olması. Bu, gençken sahip olamayacağı bir şey; uzun bir araştırma ve iknadan sonra edinebilir. Sonra yaşadığı sürece onun olur.

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Ben – yani ben . . . Ben onun bir parçası . . . Hayır, Janie. Hayır." O gülüşten kaçamadı. "Hangi parçası?" diye sordu.

"Kuralları unutamayan titiz parçası. Etik denilen anlayışını ahlak denilen alışkanlığa dönüştürebilecek parçası."

"Kısık, durgun ses!" diye söylendi Hip. "Mahvolurum!"

Kız ona dokundu. "Sanmıyorum."

Hip büyük cam odanın kapalı kapısına baktı. Sonra kızın yanına oturdu. Beklediler.

Cam oda sessizdi.

Tek ses Gerry'nin güçlükle nefes alışının sesiydi. Birden bir şey olmuş, biri *konuşmuş* gibi bu ses de durdu.

Tekrar geldi.

Hoş geldin.

Sessiz bir sesti. İşte, bir tane daha, o da sessiz. Derken başka

bir tane. *Bu yeni biri. Hoş geldin, evlat!*

Bir tane daha: *Allah Allah! Hiç beceremeyeceksiniz sanmıştık. Buna mecburdu. Uzun zamandır yeni biri yoktu . . .*

Gerry elleriyle ağzını kapattı. Gözleri fırladı. Düşünceleri arasından ona hoş geldin diyen müziğin sakinleştirici sesi geçti. Sıcaklık, gülüş ve bilgelik vardı. Tanıtımlar yapılıyordu; her sesin farklı bir kişiliği vardı, endam ya da rütbe gibi anlaşılabilir bir şey, doğru bir yer, fiziksel pozisyon. Mesafe bakımından sesler arasında bir fark yoktu. Hepsi buradaydı, en azından hepsi eşit uzaklıktaydı.

Mutlu ve korkusuz bir topluluk vardı, korkusuzca Gerry'yle paylaşılan espri ve memnuniyet dalgaları, karşılıklı düşünceler ve başarılar. *Hoş geldin, hoş geldin.*

Gerry kadar olmasa da hepsi genç ve yeniydi. Onların gençliği dürtülerinde ve düşüncelerinin esnekliğindeydi. Bazılarının insanlara göre eski sayılabilecek anıları vardı ama her biri ölümsüzlüğü bir miktar yaşamıştı ve hepsi ölümsüzdü.

Şurda Haydn'a ıslık çalan biri, şurda da William Morris'le Rossettis'i tanıştıran biri vardı. Gerry, Fermi'nin hassas bir tabak üstünde ortadan ikiye ayrılmasını, Landowska adında bir çocuğun klavsen dinleyişini, uykulu Ford'un aklının bir sıra makineyle karşı karşıya duran bir sıra insan fikriyle aydınlanmasını kendi hafızasıymış gibi gördü.

Bir soru oluşturmak, bir cevaba sahip olmak demekti.

Sen kimsin?

Homo Gestalt.

Ben bir parçayım, aitim . . .

Hoş geldin.

Neden bana anlatmadınız?

Hazır değildin. Bitirilmemiştin. Yalnız'la tanışmadan önce Gerry neydi?

Şimdi . . . bu etik mi? Beni tamamlayan şey bu mu?

Etik çok basit bir terim. Ama evet, evet . . . çoğalmak ilk özelliğimiz; birlik ikinci. Parçalarının senin parçaların olduğunu bilmeleri gibi sen de bizim insanlığın bir parçası olduğumuzu bilmek zorundasın.

Gerry o zaman anladı ki onu utandıran şeyler, insanların insanlara yapabileceği fakat insanlığın yapamayacağı şeylerdi.

"Ben cezalandırıldım," dedi.

Karantinaya alındın.

Ve – siz . . . biz . . . tüm insanlığın başarılarından sorumlu muyuz?

Hayır! Biz paylaşırız. İnsanlık biziz!

İnsanlık kendini öldürmeye çalışıyor.

(Bir şaşkınlık dalgası ve müthiş bir güven, eğlence gibi.) *Bugün, bu hafta, öyle olabilir. Fakat ırkların tarihine gelince . . . Yeni bir şey, atom savaşı Amazon'un geniş yüzünde bir damla gibi!*

Onların anıları, izdüşümleri, hesapları Gerry'ye aktı, ta ki Gerry onların yapısını ve fonksiyonlarını öğrenene kadar; ayrıca öğrendiği toplumsal özelliklerin neden ufak bir konu olduğunu da biliyordu. Sonuçta böyle bir anlayış kendi için veya kendine karşı kullanılamayacağından, burada bozulamayacak bir güç vardı. İnsanlığın neden ve nasıl var olduğunun cevabı buradaydı, sorunlu ve dinamik, kendi kaderi etrafında kutsanmış. Ölen binlerce insanın eli buradaydı, çünkü onların ölümü milyonların yaşamasını sağlayabilirdi. Ve insanlık tehlikeye düştüğü zaman rehber, ışık da buradaydı; herkesin tanıdığı Rehber de buradaydı. Dünyadışı bir güç ya da gökyüzünden bir İzleyici değil ama insan kalbi ve insan merkezine saygısı olan, kutsallığın hafif kokusunu etrafa yaymak yerine ter ve toprak kokan, gülen bir şey.

Kendini bir atom, *Gestalt*'ını da bir molekül gibi görüyordu. Diğerlerini hücre içinde hücre, bütün resmi görüyordu, mutlulukla, insanlık doğuyordu.

Yükselen, onu boğan bir ibadet hissiyle doldu ve bunun insan soyu için ne demek olduğunun farkına vardı – kendine saygı.

Kollarını uzattı, tuhaf gözlerinden yaşlar sel gibi akıyordu. *Teşekkür ederim,* diye yanıtladı onları. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim . . .*

Ve alçakgönüllükle onların grubuna katıldı.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
BİLİM KURGU DİZİSİ

• ALFRED BESTER : KAPLAN! KAPLAN!

Uzayda ölüme terk edilen, ölmesi gereken bir adam uykusundan uyandırılırsa ve tüm dünyayı da kendisiyle beraber uyandırmaya kalkışırsa . . . 24. yüzyılın en değerli adamı, yüreğinde intikam ateşi, yüzünde kaplan dövmesiyle dolaşıyor ve av başladı.

A. Bester'in **THE DEMOLISHED MAN** adlı eseri de yakında elinizde olacak.

• ARTHUR C. CLARKE : 2001 BİR UZAY MACERASI

Dünya gezegeninde yeni bir hayvan vardı. Ancak henüz ender rastlanan bir türdü. Sabırlıydılar ama ölümsüz değillerdi. Dizinin devamını getiremedik. En azından şu anda. Kısmet.

• BRIAN STABLEFORD : MERKEZE SEYAHAT

Asgard, iç içe geçmiş yüzlerce kattan oluşan yapay bir gezegen. Yıldızlar arası bir soykırım ve bir androidin genlerinde kuluçkaya yatırılmış intikam tohumuyla hesaplaşması. Polisiye ve peri masalının birbirine karıştığı bir arayış öyküsü.

Üstelik *Asgard Üçlemesi*'nin ikinci kitabı olan **MERKEZDEN GELEN İSTİLACILAR**, çok yakında elinizde olacak.

• PHILIP K. DICK – KARANLIĞI TARAMAK

Sanırım bu benim başyapıtım diyor Dick, kitabın hemen başında. Karanlığın içinde bir adam, karanlığın içinde bir başka adamın peşinde. Uyuşturucudan örülü, her şeyin uyuşturucu üstüne kurulduğu bir ters ütopya, 68'in boşlukta çiçek yetiştirebilen kuşağına küçük bir selam, belli belirsiz bir gülümseme.

Ve bir soru: terk eden giden midir, yoksa kalan mı?

Bizi duymazlar...
Duymazlar, sadece çığlık, sadece gürültüler.

Erkekler ondan uzaklaşır, kadınlar ona bakmaz, çocuklarsa durup onu izlerdi... Becerebildiğinde karnını doyurur, beceremezse aç kalırdı... Kaçardı. İlk darbede kaçmaya başlar ve darbeler durana dek kaçmaya çalışırdı. Fırtınalardan böyle kaçtı, düşen taşlardan, insanlardan, köpekler, trafik ve açlıktan... Bir hayvan gibi öldürürdü, nefret ve zevk olmaksızın.

Babası ona bir kadınla yalnız kalan bir erkeğin nasıl çılgına döndüğünü, vücudunda zehirli terin nasıl oluştuğunu, erkeğin bunu nasıl kadının üzerine sürdüğünü ve bunun kadının teninde nasıl bir dehşete neden olduğunu anlatmıştı.

Ayrıca öğrenmişti ki yeterince uzun bir süre hareketsiz oturursan bedenin acımaya başlar, ama sonra acı diner. O zaman hiç kımıldamamalısın, azıcık bile, çünkü kımıldamak her şeyden daha fazla acı verecektir.

Altıkırkbeş Yayın, ellerini balkon demirlerine dayayarak boşluğa gülümsemeksizin sunar:
Dünyası terör ve rahatlık arasında gidip gelenler için.

İllüstrasyon ve Kapak Tasarımı: 2tasarım Ayşe Topçu

6^45 bilim kurgu

AKBN 99-02-08-77-1028-KPG-TS